FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

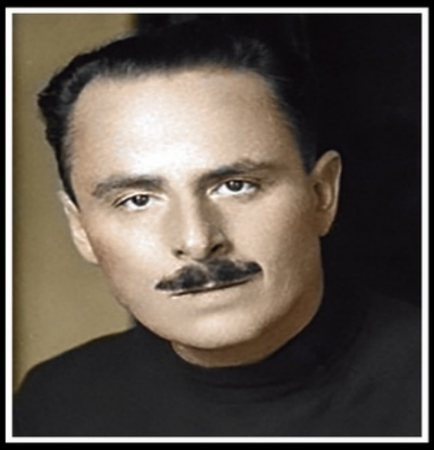
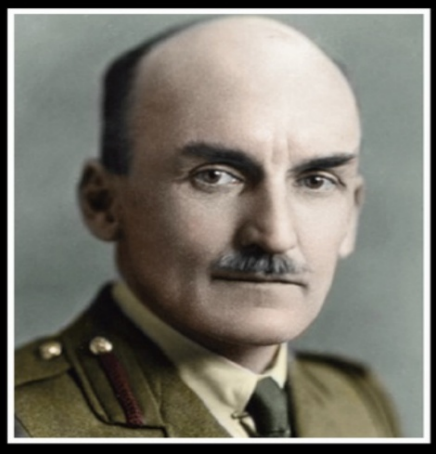

Volume One

Machine Translated by Google

Fašistički glasovi

Eseji iz 'Fašističkog tromjesečnika' 1936.-1940.

Prvi svezak

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Fašistički glasovi

Eseji iz 'Fašističkog tromjesečnika' 1936.-1940.

Prvi svezak

Autorska prava © 2019 Sanctuary Press Ltd Sva

prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije se reproducirati ni u kojem obliku bilo kojim elektroničkim ili mehaničkim sredstvima, uključujući fotokopiranje, snimanje ili pohranu i preuzimanje informacija bez pismenog dopuštenja izdavača.

Sanctuary Press d.o.o.
Sheltonova ulica 71-75
Covent Garden
London WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com E-
pošta: info@sanctuarypress.com

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

FAŠISTIČKI GLASOVI - PRVI SVESAK

Ovo izdanje sadrži eseje autora:

John Beckett

James Drennan

Norah Elam

General Franco

General-bojnik J. F: C. Fuller Joseph

Goebbels J. K. Heydon

Max Hunger

Jorian Jenks

William Joyce

Dr. Robert Ley

Francis Mcevoy Sir

Oswald Mosley Ezra

Pound Vidkun Quisling

Alfred

Rosenberg Arthur

Reade Anne Seelig-

Thomann Claud

Sutton Alexander Raven

Thomson A.

Yusuf Ali

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Sadržaj

Fašistički glasovi

Filozofija fašizma, Sir Oswald Mosley, Njemačka i njezine žene,

Anne Seelig-Thomann, Što je socijalizam?, Joseph Goebbels, Svjetska

filozofija i vanjska politika, Alfred Rosenberg,

Fašizam, žene i demokracija, Norah Elam, Dragocjeni hektari, Jorian Jenks,

Hitlerov Berchtesgaden, idila Nove Njemačke, Joan Morgan,

Nordijska svjetska federacija, Vidkun

Quisling, Interpretacija fašizma, Claud Sutton, Rat u Španjolskoj, general-bojnik JFC

Fuller, Govor generala Franca o ekonomskoj ortologiji, Ezra

Pound, Uzroci krize, A. Raven Thomson, Izdana revolucija,

Ezra Pound, Marksizam, doktrina propadanja, Francis Mcevoy,

Neprijatelj je liberalizam, JK

Heydon, Thomas Carlyle - nacionalsocijalist, William Joyce,

William Morris - nacionalsocijalist, Arthur Reade,

Židovski mit, “Skeptik”

Muslimanski svijet i Palestina, autor A. Yusuf Ali, Fašizam i

dijalektika, autor A. Raven Thomson, Lišeni naslijeđa tla, autor

Francis Mcevoy, Korporativna ekonomija, autor A. Raven

Thomson, Nacistički pokret u perspektivi, autor James

Drennan, Socijalna demokracija u propadanju, autor John Beckett,

Fašizam i rat, general-bojnik JFC Fuller, Naprijed u

fašizmu, autor Oswald Mosley, Snaga kroz radost, autor Dr.

Robert Ley, Njemački zimski rad na pomoći, autor

Max Hunger

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Filozofija fašizma, Sir Oswald Mosley

Predavanje koje je Sir Oswald Mosley održao na Engleskoj govornoj uniji u srijedu, 22. ožujka 1933.

O Vaši protivnici tvrde da fašizam nema povijesnu pozadinu ili filozofiju, a moj je zadatak danas poslijepodne sugerirati da fašizam ima korijene duboko u povijesti i da su ga održali neki od najboljih uzleta spekulativnog uma. Naravno, svjestan sam da se u stupcima dnevnog tiska ne veže mnogo filozofije za naše aktivnosti, a kada ste pročitali da ću održati predavanje o „Filozofiji fašizma“, vjerojatno su mnogi od vas rekli: „Kakve veze ovaj gangster ima s filozofijom?“ Međutim, vjerujem da ćete vjerovati da ta velika ogledala javnog uma ne daju uvijek vrlo točan odraz, i dok čitate samo o uzbudljivijim trenucima našeg napretka, ipak postoje i drugi trenuci koji imaju određenu dubinu u misli i konstruktivnoj koncepciji. Do sada je donekle istina da fašistička filozofija nije poprimila vrlo konkretan i određen oblik, ali morate imati na umu da fašistička vjera postoji tek nešto više od deset godina: to je rast posljednjeg desetljeća. Međutim, njegova filozofska pozadina već je sposobna za neku formulaciju, a to se dogodilo u daleko kraćem vremenskom razdoblju od odgovarajućeg razvoja u bilo kojoj drugoj velikoj političkoj vjeri u povijesti. Kao što je sam fašistički pokret, u nekoliko velikih zemalja, napredovao prema moći fenomenalnom brzinom, tako je i fašistička vjera i filozofija kao trajna koncepcija, stav prema životu, napredovala daleko brže od filozofija starijih vjera. Uzmimo liberalizam: Vrlo dugi interval protekao je između spisa ljudi poput Voltairea i Rousseaua i konačnog formiranja liberalnog vjerovanja u rukama engleskih državnika krajem osamnaestog i početkom devetnaestog stoljeća.

Zapravo, ovi veliki politički pokreti i psihološki preokreti samo su se vrlo polako kristalizirali u određeni sustav mišljenja, kao i sustav djelovanja; a u fašističkom slučaju vjerojatno je prilično rano očekivati da će nakon deset godina poprimiti konkretan kristalizirani oblik. Ipak, vjerujem da se fašistička filozofija može izraziti razumljivim terminima i, iako daje potpuno novi doprinos misli ovog doba, ipak se može pokazati da i svoje podrijetlo i svoju povijesnu potporu crpi iz ustaljene misli prošlosti.

U prvom redu, smatram da većina filozofija djelovanja proizlazi iz sinteze kulturnih sukoba u prethodnom razdoblju. Tamo gdje u dobu kulture, misli, apstraktne spekulacije nađete dvije velike kulture u oštroj antitezi, obično u sljedećem dobu djelovanja nađete neku sintezu u praksi između te dvije oštre antiteze koja vodi do praktičnog vjerovanja djelovanja. Ova koncepcija vam se može činiti kao da donekle sugerira Spenglerov pristup; i sasvim je istina da je veliki njemački filozof vjerojatno učinio više od bilo koga drugog kako bi prikazao široku pozadinu fašističke misli. Ali to je vrlo široka pozadina. To je velika pozadina svjetske povijesti iz koje proizlazi fašistički prijedlog.

Ne puno više od toga. I moguće je da ga u približavanju temi sprječava njegov urođeni pesimizam, koji, pak, skromno bih vam rekao, proizlazi iz njegovog potpunog neznanja o modernoj znanosti i mehaničkom razvoju.

Ako pogledate kroz Spenglerove naočale, sigurno ćete doći do zaključka o ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ekstremni pesimizam jer zamagljuju faktor koji po prvi put stavlja u ruke čovjeka sposobnost potpunog uklanjanja problema siromaštva. I vjerujem da je upravo nerazumijevanje ovog golemog novog faktora od strane našeg njemačkog filozofa ono što ga dovodi do njegovog pesimističnog zaključka. Ipak, to ni na koji način ne obezvređuje njegov ogroman doprinos svjetskoj misli.

S pravom ćete zaključiti da moj prijedlog o braku naizgled suprotstavljenih kultura koji u sljedećem dobu djelovanja vodi do stvaranja filozofskog djeteta tog razdoblja, koje se izražava u djelovanju, ima neke korijene u Spenglerovoj misli. Ali mislim da vam mogu pokazati kako se ta teza u stvarnoj praksi odvija u fašističkom slučaju. Sugerirao bih vam da je u prošlom stoljeću glavna intelektualna borba proizašla iz ogromnog utjecaja Nietzscheove misli na kršćansku civilizaciju dugu dvije tisuće godina. Taj se utjecaj tek vrlo sporo ostvarivao. Njegove pune implikacije tek se danas otkrivaju. Ali gdje god se okrenete u modernoj misli, pronaći ćete rezultate te kolosalne borbe za ovladavanje umom i duhom čovjeka. Postojala je religija koja je, što se tiče Zapada, stoljećima uvelike dominirala ljudskom mišlju. I odjednom, prvi put, ta religija i ta misao bile su učinkovito dovedene u pitanje, a njezini temelji, barem za sada, bili su poljuljani. Osuđena je s bijesnom energijom i izvanrednim genijem - temeljno osuđena.

Ne iznosim - kao što ćete kasnije vidjeti - sam argumente protiv kršćanstva, jer ću vam pokazati kako vjerujem da su Nietzscheova i kršćanska doktrina sposobne za sintezu. Ali u ovom trenutku potrebno je da ispitam bitne razlike između ova dva vjerovanja i vidim gdje su se razlike nakupile, a gdje se pojavljuju sličnosti.

Nietzsche je, kao što znate, osporio sve temelje kršćanske misli. Rekao je, zapravo: 'Ovo je religija roba i slabića. Ovo je vjera ljudi koji bježe od života, koji se ne žele suočiti sa stvarnošću, koji traže spas u nekom sanjivom zagrobnom životu - spasenje koje nemaju ni vitalnosti ni muževnosti da prigrabe za sebe ovdje na zemlji. To proizlazi iz duha slabosti i predaje.' Osudio ga je u velikoj frazi, ako se dobro sjećam, kao 'religiju koja je okovala i oslabila čovječanstvo.'

I umjesto te vjere stvorio je koncepciju nadčovjeka, čovjeka koji se suočava s teškoćama, opasnošću, ide naprijed kroz materijalne stvari i kroz teškoće okoline, kako bi postigao, pobijedio i stvorio, ovdje na zemlji, vlastiti svijet. To je bio izazov cijeloj osnovi, ne samo misli već i života. I to je do temelja potreslo misao svijeta. Onima koji su se u to vrijeme ozbiljno bavili tom kontroverzom, moralo se činiti da jedno ili drugo od tih vjerovanja mora izaći kao pobjednik i da jedno ili drugo mora umrijeti; da je bilo kakva kombinacija, bilo kakva sinteza tih sukobljenih doktrina potpuno isključena.

Sada vjerujem, kao što se tako često događa u svakodnevnom životu, da su vjerovanja koja se čine toliko različitima zapravo podložna određenom pomirenju kada se pomnije ispitaju, pa čak i određenoj sintezi; i mislim da vam mogu pokazati da zapravo u današnjoj fašističkoj doktrini nalazite potpuno spajanje velikih karakteristika oba vjerovanja. S jedne strane, u fašizmu, preuzetom iz kršćanstva, preuzetom izravno iz kršćanske koncepcije, nalazite ogromnu viziju služenja, samoodricanja, samožrtvovanja za druge, za svijet, za svoju zemlju; ne eliminaciju pojedinca, koliko spajanje pojedinca u nešto daleko veće od njega samog; i imate tu osnovnu doktrinu fašizma - služenje, samopredaja - onome što fašist mora smatrati najvećim ciljem.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

i najveći impuls na svijetu. S druge strane, iz Nietzscheove misli nalazite muževnost, izazov svim postojećim stvarima koje ometaju napredak čovječanstva, apsolutno odricanje od doktrine predaje; čvrstu sposobnost suočavanja sa svim preprekama i njihovog prevladavanja. Zapravo, imate stvaranje doktrine o ljudima snage i samopomoći, što je druga istaknuta karakteristika fašizma.

Stoga nalazimo - mislim da mogu tvrditi - neku vrstu spoja te dvije velike doktrine koji se izražava u praktičnom uvjerenju današnjeg fašizma. I to se, zapravo, očituje u cijelom našem stavu prema životu. Možemo ga svesti na najsitnije detalje općeg postojanja. Od najšireg i najapstraktnijeg shvaćanja možemo se spustiti na najdetaljnije stvari svakodnevnog života.

Zahtijevamo od svih naših ljudi prevladavajuću koncepciju javne službe, ali im također priznajemo zauzvrat i vjerujemo da bi u fašističkoj koncepciji država trebala priznati apsolutnu slobodu. U svom javnom životu čovjek se mora ponašati kao dostojan član države, u svakom svom djelovanju mora se prilagoditi dobrobiti nacije. S druge strane, zauzvrat od države dobiva potpunu slobodu života i razvoja kao pojedinca. I u našem moralu - i mislim da je moguće tvrditi da je to jedini javni moral u kojem se privatna praksa u potpunosti podudara s javnim prosvjedom - u našem moralu jedini test svakog moralnog pitanja jest ometa li ili uništava li ono na bilo koji način moć pojedinca da služi državi. Mora odgovoriti na pitanja: „Šteti li ovo djelovanje naciji? Šteti li drugim članovima nacije? Šteti li mojoj vlastitoj sposobnosti da služim naciji?“ I ako je odgovor na sva ta pitanja jasan, pojedinac ima apsolutnu slobodu činiti što želi; i to pojedincu daje daleko najveću mjeru slobode pod državom koju je bilo koji sustav pod državom ili bilo koja vjerska vlast ikada dala pojedincu.

Najbliži pristup tom moralnom testu bio je vjerojatno pristup grčke civilizacije, koja je u organizaciji, naravno, imala koncepciju države ne mnogo inferiorniju od današnje fašističke koncepcije.

Taj stav, ta filozofska pozadina nameće fašistu određena vrlo jasna pravila društvenog ponašanja, koja predstavljaju detaljan izazov postojećem poretku stvari, iako nećemo ulaziti duboko u te detalje, osim što ćemo pokazati da se ta široka načela mogu svesti na detalje. Na primjer, smatramo smiješnim sustav u kojem čovjek može biti kažnjen ako čak i riskira ozljedu pijenjem pića nakon sata kada je to legalno, ali koji, u svom javnom svojstvu veće ili manje javne osobe, može potpuno nekažnjeno poduzeti radnje koje mogu ugroziti cijelu strukturu države. Ako riskira i najmanju štetu za sebe, cijela sila zakona mobilizira se protiv njega; ipak, u svom javnom svojstvu može ugroziti cijeli život nacije: može ugroziti same stupove države.

Fašistički princip je privatna sloboda i javna služba. To nam nameće, u našem javnom životu i u našem stavu prema drugim ljudima, određenu disciplinu i određenu suzdržanost; ali samo u našem javnom životu; i ja bih doista vrlo snažno tvrdio da je jedini način za postizanje privatne slobode bio putem javne organizacije koja je unijela određeni red u ekonomski kaos koji danas postoji u svijetu, i da se takva javna organizacija može osigurati samo metodama autoriteta i discipline koje su svojstvene fašizmu.

Vraćajući se na filozofsku stranu, međutim, nalazimo da je fašistu njegova filozofija prirodno nametnula određenu disciplinu u životu, uređeni atleticizam, kako bih to ja nazvao, i osjećaj povjerenja u vodstvo, vjeru u autoritet, što je strano drugim pokretima. I ovdje se odmah dovodimo u sukob s temeljnim načelima socijalizma i liberalizma.

Socijalizam se, naravno, oštro razlikuje od liberalizma u svojoj koncepciji ekonomske organizacije; ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ali u filozofiji mislim da postoji malo socijalista ili liberala koji se ne bi složili da oni doista imaju zajedničko podrijetlo ako se vratimo dovoljno daleko u Voltaire-Rousseauov životni stav; a prije svega ovaj potonji. Smijem li vam sada predložiti temeljnu razliku koja se ovdje pojavljuje između liberalizma i socijalizma s jedne strane i fašizma s druge? Rousseau je, po našem mišljenju, ili napravio veliku pogrešku ili je bio uvelike krivo shvaćen. Rousseau je rekao jednakost. Odgovaramo: Ako mislite na jednakost mogućnosti, da; ako mislite na jednakost ljudi, ne. To je apsurd. Osobno vjerujem da je, ako se pravilno pročita, Rousseau mislio na jednakost mogućnosti, da je glavni napad Rousseaua bio usmjeren - i s pravom usmjeren - na dekadentni sustav pod kojim je živio. Rekao je, zapravo: „Apsurdno je da ovo lijeno, dekadentno francusko plemstvo“ (kakvi su nesumnjivo bili u to vrijeme) „za sebe traži privilegije koje guše život nacije. Jednakost mogućnosti je temeljna stvar. Neka vladaju oni koji su sposobni vladati. Neka nitko ne vlada zato što se njegov djed pokazao sposobnim vladati.“ Bila je to pobuna protiv privilegija, potvrda da čovjek talenta i sposobnosti treba biti čovjek koji će voditi poslove velike nacije. Ali tu su doktrinu prihvatili njegovi kasniji učenici kao da znači jednakost ljudi, da su svi ljudi jednaki.

Iz te konstrukcije proizlazi cijela zabluda, kako je mi vidimo. To je očita i jasna apsurdnost. Jedan čovjek, umom i tjelesnom građe, uvelike se razlikuje od drugog. Nije riječ o pitanju, kako socijalisti često kažu, moralne ili duhovne jednakosti. To je sasvim druga stvar. Moralno i duhovno, čovjek koji čisti pod velikog poduzeća može biti znatno superiorniji od upravitelja tog poduzeća. Ali pitanje je koji je čovjek sposoban obavljati koji posao. Koja je prava funkcija koju mora obavljati? Neki su ljudi dobri u jednoj stvari, a neki u drugoj.

Svakako, mi potpuno eliminiramo koncept društvene klase iz fašizma jer on počiva na nasljednosti; ali kažemo da su određeni ljudi prirodno skloni činiti određene stvari, a drugi nisu. A kada jednom usvojite tu osnovu mišljenja, dovodite u pitanje cijeli koncept demokracije.

Dovodite u pitanje uvjerenje da svako pitanje na svijetu, ma koliko kompliciranо bilo, može riješiti svatko, ma koliko neiskusan bio; i doista, gledano u tom svjetlu, apsurdno je da tehničara u vladi ili bilo čemu drugom mogu podučavati ljudi koji se tom temom bave oko pet minuta godišnje. Kad bih ušao u inženjersku radionicu, promatrao inženjera kako obavlja svoj posao, a zatim mu počeo govoriti kako da to radi, rekao bi mi - i s pravom - da sam pretenciozni magarac. Slično tome, čini nam se apsurdnom idejom da se od čovjeka koji nije uopće proučio probleme zemlje očekuje da spusti kriglu piva na pult i ode do biračkog mjesta te da detaljne upute o tome kako će se njegova zemlja upravljati tijekom sljedeće četiri godine. „Svi ljudi su jednaki i svi ljudi su jednako kvalificirani da izraze mišljenje o bilo kojoj temi, sve dok je to tema tako kompliciranа kao što je upravljanje zemljom“: to je tumačenje koje socijaldemokracija daje Rousseauovim spisima i ta je koncepcija očito apsurdna. Međutim, to je filozofska osnova cijelog demokratskog sustava. Stoga osporavamo tu osnovnu koncepciju da su svi ljudi jednaki u odlučivanju o svim problemima. Prihvaćamo i prisvajamo jednakost mogućnosti te se protivimo – i moramo se protiviti – koncepciji privilegiranog nasljeđivanja.

Kad se čovjek dokaže, može se uzdići do najviših položaja u zemlji, i cijeli naš obrazovni sustav mora biti tako osmišljen. Ali on neće biti na vrhu samo zato što je njegov otac ili djed bio tamo prije njega. I tako s jedne strane osporavamo privilegije desnice, a s druge strane osporavamo apsurdnu doktrinu ljevice da su svi ljudi po daru prirode jednaki. Sada možete reći, i reći možda s dozom istine, da

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Ove su se doktrine već čule, da je to bila osnova bonapartizma, ili da se vratimo još dalje na njegovo podrijetlo, bila je to osnova cezarizma.

Naravno, istina je da fašizam ima povijesni odnos s cezarizmom, ali moderni svijet se duboko razlikuje od oblika i uvjeta antičkog svijeta. Moderna organizacija je pregolema i previše složena da bi počivala samo na pojedincu, ma koliko on bio nadaren. Moderni cezarizam, kao i sve moderno, je kolektivan. Volja i talent pojedinca zamijenjeni su voljom i sposobnošću discipliniranih tisuća koji čine fašistički pokret. Svaka crnokošulja je pojedinačna ćelija kolektivnog cezarizma. Organizirana volja odanih masa, podložna dobrovoljnoj disciplini i inspirirana strastvenim idealom nacionalnog opstanka, zamjenjuje volju za moći i višim redom pojedinačnog nadčovjeka. Ipak, ovaj kolektivni cezarizam, naoružan oružjem moderne znanosti, stoji u istom povijesnom odnosu kao i antički cezarizam prema reakciji s jedne strane i anarhiji s druge. Cezarizam se suprotstavljao spartacizmu s jedne strane i patricijskom senatu s druge strane. Taj stav je star koliko i povijest posljednjih dvije tisuće godina. Ali u to vrijeme nedostajale su im prilike za konstruktivna postignuća koja su danas prisutna, a jedina lekcija koju možemo izvući iz prethodnih dokaza ove doktrine je jednostavno ova: kad god bi svijet, pod utjecajem Spartaka, skrenuo u potpuni kolaps i kaos, uvijek je ono što je Spengler nazvao „velikim činjenicama“ izvuklo svijet iz rezultirajućeg kaosa i čovječanstvu vrlo često dalo stoljeća mira i reda u novom sustavu i novoj stabilnosti. I to su učinili, i učinili su, moderni fašistički pokreti, „prepoznajući određene temeljne činjenice politike i filozofije. Opet imate određeno spajanje dviju naizgled suprotstavljenih doktrina. Često nas optužuju da uzimamo nešto s desnice i nešto s ljevice. Pa, vrlo je razumno posuđivati od drugih vjera; odbaciti ono što je loše i zadržati ono što je dobro; i čim se udaljite od starog parlamentarnog uma, naravno vidite mudrost svakog takvog puta. A fašizam, naravno, uzima nešto s desnice i nešto s ljevice, i tome dodaje nove činjenice kako bi se prilagodio modernom dobu.“

U ovoj novoj sintezi fašizma, približavajući se našoj neposrednoj situaciji, otkrivamo da uzimamo veliko načelo stabilnosti podržane autoritetom, redom, disciplinom, što je bilo obilježje desnice, i spajamo ga s načelom napretka, dinamične promjene, koje preuzimamo od ljevice. Konzervativizam - da ga nazovemo imenom pod kojim je poznat u ovoj zemlji - vjeruje u stabilnost i podržava je svojim vjerovanjem u red; ali ono gdje je konzervativizam uvijek zakazivao u modernom svijetu jest njegova nesposobnost da shvati da se stabilnost može postići samo napretkom: da uporan otpor promjenama uzrokuje revolucionarnu situaciju koje se konzervativizam najviše boji. S druge strane, ljevica je uvijek propuštala shvatiti, zahvaljujući svom Rousseauovom kompleksu, da je jedini način za postizanje napretka usvajanje izvršnih instrumenata kojima je promjena jedino moguća.

Stoga smo došli do ovog zaključka: stabilnost možete imati samo ako ste spremni provesti uređene promjene, jer da biste ostali stabilni, morate se prilagoditi novim činjenicama novog doba. S druge strane, napredak, koji ljevica želi, možete imati samo ako usvojite izvršne instrumente napretka, naime autoritet, disciplinu i odanost, koji su oduvijek smatrani pripadajućima samo desnici. Spajanjem ta dva principa postižemo osnovu fašističke vjere i fašističke organizacije.

Opet ćete reći: „Ovo je opet cezarizam ili bonapartizam. Prestalo je biti stvar isključivo individualnog vodstva. Mašinerija s kojom imamo posla prevelika je da bi je pojedinac mogao sam upravljati. Tako je postao kolektivni cezarizam -

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

vodstvo organizirane i disciplinirane mase, povezane u dobrovoljnoj disciplini idealima nacionalne i svjetske obnove koji je strastveno nadahnjuju. Ali osnovna načela ostaju ista; i stoga, iako vaš fašistički pokret može ispuniti svrhu koju je cezarizam već ispunio, može unijeti red u kaos koji je izazvao sukob između Spartaka i reakcije, može na nekoliko godina ili nekoliko stoljeća dati veliki mir svijetu, on ipak u sebi nosi vlastito propadanje i ne postiže ono što smatramo potrebnim.

Vjerujem da je odgovor na taj slučaj, koji je jedini doista valjan slučaj, taj da je uvijek prije nedostajao faktor moderne znanosti. Sada imate potpuno novi faktor. Ako u svoj sustav vlasti možete uvesti novu učinkovitost, a svi priznaju da su takvi pokreti, kada dođu na vlast, barem učinkoviti: ako možete vladi donijeti izvršnu vlast i učinkovitost koja obavlja stvari, možete oslobodi - i oslobodit ćete - zatočenog genija znanosti da izvrši zadatak koji mora izvršiti u modernom svijetu. Kakvi god bili naši različiti stavovi o strukturi države i gospodarstva, mislim da se svi moramo složiti da bi bilo moguće, razumnom organizacijom svijeta, snagom moderne znanosti i industrije proizvesti, jednom zauvijek riješiti problem siromaštva i jednom zauvijek ukinuti siromaštvo i najgore atribute bolesti i patnje svijeta.

Stoga, ako je moguće imati učinkovit oblik vladavine, za takav sustav imate na raspolaganju, po prvi put u povijesti, instrument kojim se lice Zemlje može zauvijek promijeniti. Nakon što se bitno učini, nakon što se moderna znanost i tehnika oslobode i izvrše svoj zadatak, nakon što promijenite svoj politički i filozofski sustav iz prolazne i političke u trajnu i tehničku osnovu, više neće biti potrebe za politikom i kontroverzama koje danas odvlače pažnju svijetom. Problem siromaštva bit će riješen, glavni problemi bit će prognani koliko god je to moguće, i kao što svi znaju da je moguće, ako se moderna znanost pravilno mobilizira. Tada će čovječanstvo biti oslobođeno za stvari u životu koje su zaista važne.

Stoga, iako je možda istina da su neki od ovih fenomena u vječnom ponavljanju povijesti već viđeni u svijetu i viđeni s velikom koristi za čovječanstvo, ipak nikada prije veliki izvršni pokreti nisu imali priliku dovršiti svoj zadatak koji im moderna znanost i izumi sada povjeravaju.

U trenutku velike svjetske krize, krize koja će se na kraju neizbježno produbiti, pokret se pojavljuje iz povijesne pozadine koja njegovu pojavu čini neizbježnom, noseći određene tradicionalne atribute izvedene iz vrlo slavne prošlosti, ali suočavajući se s današnjim činjenicama naoružan instrumentima koje je samo ovo doba ikada dalo čovječanstvu. Ovom novom i divnom podudarnošću instrumenta i događaja problemi ovog doba mogu se prevladati, a budućnost se može osigurati u progresivnoj stabilnosti. Moguće je da je ovo posljednji veliki svjetski val besmrtnosti, vječno ponavljajući cezarski pokret; ali uz pomoć znanosti i uz inspiraciju modernog uma, ovaj val će čovječanstvo odnijeti na drugu obalu.

Tada će, konačno, 'cezarizam', najmoćnija emanacija ljudskog duha u visokom nastojanju prema trajnim postignućima, izvršiti svoju svjetsku misiju, iskupiti svoju žrtvu u borbi stoljeća i ispuniti svoju povijesnu sudbinu. Čovječanstvo oslobođeno siromaštva i mnogih užasa i patnji bolesti radi uživanja u svijetu ponovno rođenom kroz znanost, i dalje će trebati fašistički pokret transformiran u svrhu novog i plemenitijeg poretka čovječanstva; ali više vam neće trebati čudni i uznemirujući ljudi ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

koji su, u danima borbe i opasnosti i u noćima tame i rada, iskovali instrument od čelika kojim će svijet prijeći na više stvari.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Njemačka i njezine žene, autorice Anne Seelig-Thomann

TIJEKOM mog posljednjeg posjeta Engleskoj mnoge Engleskinje su me pitale o položaju žena u Trećem Reichu. Prema pričama koje su čule, činilo se da misle da smo samo robinje. Zapravo, to su otvoreno rekle i dodale da nas sažaljevaju iz dna duše. Željela bih vam reći kako se mi Njemice osjećamo prema Novom Reichu, a počet ću sa suprugama i majkama.

Svi znamo iz povijesti da svaku revoluciju prate novi ustavni oblici, a zbog ustanka koji je proizveo te nove oblike, općenito nalazimo temeljne promjene i u društvenom životu ljudi. Novi sustav u Njemačkoj, „nacionalsocijalizam“, došao je kao dobrodošla promjena za milijune obitelji koje su strašno patile od posljedica rata koji je mnogim majkama i njihovoj djeci učinio život teretom.

Zadatak Adolfa Hitlera bio je pomoći im i okončati katastrofalnu ideju da je „bolje uopće nemati djece“.

Ne smijemo zaboraviti da je sebičnost bila osnova starog sustava prije nego što je Führer došao izgraditi novi Reich. On je bio taj koji je ponovno uvjerio njemačke žene da je obitelj bitna jedinica države, a u njoj je majka živi simbol nacionalnog opstanka kroz odgoj zdrave djece. Majčinstvo i ženstvenost ponovno su dobili svoje staro značenje i slavu.

SLUŽBA ZA MAJKE

Godine 1934. Nacionalsocijalistička liga žena prvi se put okupila radi ozbiljnog suradničkog rada i osnovala Reichovu službu za majke. Ovu službu provodi svaka podružnica Lige, a sastoji se od posebnih tečajeva obuke otvorenih za sve žene, udane ili neudane, mlade i stare. Od 1934. godine najmanje 600 000 Njemica pohađalo je ove tečajeve i dobile su poduku o vođenju kućanstva, kuhanju i šivanju, kao i o elementima higijene i njege. Također, budući da mi Nijemice pripadamo naciji bez kolonija, moramo biti oprezne sa svakom vrstom sirovina, a na tim tečajevima žene uče kako pretvoriti naizgled beskorisne stvari u korisnu svrhu. U pravilu svaki tečaj obuhvaća deset večeri, s ukupno dvadeset četiri sata nastave.

Cijena takvog tečaja varira između dvije i tri marke na selu i tri do pet maraka u gradu. Očekuje se da će oni koji si to mogu priuštiti platiti puni iznos, ali dodatne iznose doprinose Ženska sekcija Radničke fronte i Nacionalsocijalistička organizacija za dobrobit za one koji si ne mogu priuštiti te isplate. Vrlo često cijeli iznos plaća poslodavac za djevojku koja uskoro odlazi u mirovinu zbog udaje. U Njemačkoj postoji nekoliko stotina takvih Majčinih škola koje su trajno osnovane, a koje pronalaze zvanje za tisuće volonterskih radnika kao skrbnika, učitelja javne dobrobiti, voditelja mladih i tako dalje.

Upravo takav rad daje svakoj Njemici priliku da aktivno sudjeluje u životu nacionalsocijalističke države, jer svaka žena shvaća da mora sudjelovati rame uz rame s muškarcima koji imaju istu odgovornost za budućnost naše nacije.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

RADNA ŽENA

Ništa nije više raspravljano od strane drugih nacija nego o položaju profesionalnih - i radnica u Trećem Reichu. Protivnici nacionalsocijalizma inzistirali su na tome da će od trenutka kada je Adolf Hitler došao na vlast - sve radnice biti prisilno uklonjene sa svojih zanimanja i zamijenjene muškarcima. Ništa, zapravo, ne može biti suprotnije istini, jer su sve aktivne žene u industriji i profesijama organizirane unutar Radničke fronte, a one žene koje prije nisu bile zaposlene, ali su željele pomoći u izgradnji Novog Reicha, dobrovoljno su ušle u Ligu žena, pod nacionalnim vodstvom Frau Scholz-Klink. U ove dvije organizacije nalazimo domaćicu, učiteljicu, medicinsku sestru, primalju, umjetnicu, liječnicu i sve žene sa sveučilišnim kvalifikacijama.

Budući da je ideal nacionalsocijalizma očuvanje obitelji kao bitne jedinice države, istina je da je Laburistička fronta osigurala uklanjanje žena s tvorničkih poslova koji nisu prikladni za žensku građu, zamijenivši ih nezaposlenim muškarcima. Međutim, tim su ženama pronađeni prikladniji poslovi negdje drugdje.

Njemice su još uvijek zaposlene u svim zanatima vezanim uz odjeću, a milijuni drugih su učiteljice, medicinske sestre i kućne sluškinje, dok postoji niz žena liječnica, žena kao arhitektica te na pozornici i u filmovima, ne samo kao glumice već i kao izvanredne producentice, poput slavne Leni Riefenstahl, koja je zadužena za svu fotografiju na važnim stranačkim sastancima i na Olimpijskim igrama. Također, milijuni žena zaposleni su u općoj industriji, tvoreći poseban dio, kao što sam rekla, Radničke fronte. Svakako se ne može reći da su Njemice prisiljene u dom.

DOMAĆA USLUGA

Čak su i one koje su, kao kućne sluškinje ili domaćice, posebno ograničene na kućnu sferu dobile posebnu pozornost. Kada je Adolf Hitler došao na vlast, Liga žena dobila je poseban zadatak prevladavanja univerzalne predrasude da su kućanski poslovi samo zanimanje za niže klase. Sada svaka djevojka, bila bogata ili siromašna, nakon završetka škole mora položiti strogi ispit iz kućanskih poslova, a osim toga, većina naših djevojaka s osamnaest godina, prije nego što započnu vlastiti posao, dobrovoljno se prijavljuje za Žensku radnu službu, koja često uključuje kućanske poslove kako bi se olakšale neke vrijedne majke.

Ženski udio u novom društvenom poretku nije planiran na temelju starog slogana „Ženska prava“, već u odnosu na uslugu koju žena može pružiti zajednici u cjelini - naciji. Budući da je utjecaj žena oduvijek bio najveći u oblikovanju intimnog društvenog života nacije, nismo toliko zabrinuti gdje se naša usluga pruža, već kako se pruža.

NJEMICA DJEVOJKA

Već u školi, njemačka djevojka pridružuje se BDM-u (Bund Deutscher Mädel), najvećoj organizaciji te vrste na svijetu. Povezan s Hitlerovom mladeži, BDM prima detaljne upute o obuci, a posebno o usađivanju zdrave životne filozofije (Weltanschauung) od Nacionalnog vođe mladeži, Baldura von Schiracha.

Četrdeset škola izgrađeno je diljem zemlje s jedinom svrhom podučavanja djevojčica.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

vođe mladih na tim načelima.

Kao buduće majke, liječnice, ekonomistice, učiteljice, odvjetnice itd., sve njemačke djevojke imaju obvezu koristiti svoje talente za najbolju nacionalnu svrhu, ali prvo moraju steći, kao temelj, sigurnu društvenu pozadinu. Gdje se to može bolje steći nego u drugarstvu njemačke ženske organizacije, BDM? Prva potreba je tjelesni odgoj i stoga svaka djevojka mora proći kroz sustavni razvoj svojih fizičkih standarda prema dobi. Istovremeno se pruža poduka iz prve pomoći i njege. Postoje BDM kampovi gdje djevojke uče pomagati na zemlji i kućne škole za obuku za dječje medicinske sestre, dijetetičarke i druge kućanske poslove.

Kada djevojke završe školu, potiče se da provedu godinu dana u „Službi za poljoprivredu“, radeći korisne poslove na zemlji. To je paralelna organizacija s „Radnom službom“ za mladiće i obavlja koristan posao koji se ne natječe s uobičajenim zanimanjima. Doista, utvrđeno je da rad od velike ekonomske vrijednosti zamjenjuje žene onesposobljene bolešću i daje im odgovarajući odmor za oporavak. To je bilo posebno korisno u slučaju preopterećene majke, čije su kućanske poslove preuzele djevojke iz „Radne službe“, dok se o njezinoj djeci brine lokalni „Vrtić“.

Iako su same statistike ove gigantske organizacije žena Njemačke dovoljno impresivne, prava vrijednost leži u stvorenim moralnim standardima. Njemačke djevojke u svom BDM-u i „Land Year Service“ ne samo da stječu veliko iskustvo, već i osjećaj društvene odgovornosti, jer joj se daju potpuno slična predavanja i upute o političkim i ekonomskim problemima kao i mladićima u njihovim organizacijama. Svatko tko je posjetio ženski radni logor bio je oduševljen snažnim, dobro građenim djevojkama, čije su oči blistale od zdravlja i sreće. Mnogi moji engleski prijatelji ovdje su me pitali: „Kako je cijela atmosfera vaše mladeži tako puna čistoće i sjaja snage i života?“

„Kako ste to uspjeli?“ Može postojati samo jedan odgovor: „Duh Adolfa Hitlera“!

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Što je socijalizam? - Joseph Goebbels

Vrlo razumna moderna politička koncepcija vrti se, bilo da se to priznaje ili ne, oko središnjeg faktora cjelokupnog budućeg razvoja - društvenog problema.

Društvena nevolja je više od pukog pitanja. Da nije ništa više od toga, marksist bi bio u pravu. Proleter nije internacionalan iz ljubavi prema međunarodnom miješanju, već zbog tragične spoznaje da prije nije postojalo nacionalno rješenje za njegov problem egzistencije. Buržoaski sebičnost i židovska konkurencija djelovale su zajedno, svjesno i nesvjesno, i stvorile ono što ljudima krade svjetlost i dah života - klasni rat.

Društvena nevolja rađa strast za Sigurnošću. Duboko u proletarijatu drijema ljubav prema Domu, Tlu i Domovini, koja se izražava u dobrim i lošim oblicima, uvijek spremna na najplemenitiju žrtvu. Čak ni pod marksizmom proletarijat ne osjeća mržnju prema Domovini, već samo prema toj buržoaskoj perverziji Domovine - Sustavu. Ovaj Sustav je doista stvorio stanje u kojem su nacionalizam i kapitalizam bili jedno te isto. Borba protiv internacionalizma nikada se ne može dobiti frazama. Društvena nevolja može se riješiti samo društvenom akcijom. Proletarijat će nastaviti razmišljati međunarodno sve dok nema udjela u Naciji. Kako netko može voljeti i poštovati nešto što ne poznaje?

Socijalni problem je pitanje ponovnog osvještavanja međunarodnog gradskog proletarijata o njegovom temeljnom odnosu s tlom. Čovjek se može ukorijeniti samo u vlastitom tlu.
Osjeća se povezanim samo s onim što je njegovo vlastito. Jedina učinkovita borba protiv boljševizma jest eliminacija kapitalizma.

To pokazuje nedostatak političkog instinkta kod srednje klase da su se poistovjećivali s kapitalizmom, s kojim, uostalom, nisu imali puno veze. Kapitalizam je nemoralna raspodjela kapitala. Kapitalizam u ekonomiji je isto što i demokracija u politici: naime, nemoralna raspodjela moći unutar države. Oba faktora, kapitalizam i demokracija - njihov odnos je kao sin prema ocu - zakleti su neprijatelji nove društvene organizacije države. Do sada su se zadovoljavali ignoriranjem društvenog problema i izbjegavali su ga koliko je god to bilo moguće licemjernim ispovijedanjem filantropije. To je tragedija liberalizma - filantropije: konglomerat buržoaskog kukavičluka, sentimentalnosti, sadizma i straha. Cijela priča o društvenom 'poboljšanju' odvija se pred našim očima kao strašan primjer liberalne nesposobnosti da se nosi sa društvenim problemom - a kamoli da shvati njegovu dubinu. Društveni problem nema nikakve, apsolutno nikakve veze sa sentimentalnošću i 'dobrotvorstvom'. To je problem nacionalne nužde. Nije sama činjenica da milijuni gladuju ono što ovom problemu daje svjetsku političku važnost, već to što može uzrokovati slom nacije. Samo to daje kontinuitet društvenim idejama. Sentimentalnost i 'dobročinstvo' su sami po sebi potpuno nepouzdani. Sama nacionalna nužda stvara fanatizam i žestoki impuls vjere. Dakle, društveni problem je utemeljen u strukturi budućih političkih zbivanja i daje mladima nove dužnosti i nove zadatke.

Iz te spoznaje proizlazi istinski društveni koncept države, koji ima malo veze s

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Marksističko-proleterski kao i s liberalno-demokratskim pojmovima. Razmišljam u društvenom smislu kada želim potlačenim klasama svojih sunarodnjaka ostvarenje njihovih prirodnih prava, kao prava, a ne kao manje-više dobrovoljne darove. Razmišljam u društvenom smislu kada zahtijevam ta prava ne iz motiva buržoaskog straha ili sentimentalnosti, već iz spoznaje nacionalne nužde i socijalne pravde.

Liberalni čovjek razmišlja kao buržoazija; marksistički čovjek razmišlja kao proleter; socijalni čovjek razmišlja nacionalno, u smislu nacionalne države osmišljene da ispuni zajedničku sudbinu. Za njega nacionalno i socijalno razmišljanje znače jedno te isto: Ljubav prema naciji; vjera u njezinu budućnost; i volja za slobodom.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Svjetska filozofija i vanjska politika Alfreda Rosenberga

Ja U svakodnevnom životu prosječan čovjek rijetko shvaća da politički i društveni život u konačnici oblikuju filozofski motivi. Pojam građanskog moralnog kodeksa, pojam prava i sve ostalo u svakodnevnom životu što je s njim povezano uvijek je nekako određeno unutarnjim stavom čovjeka prema njima; ali tek prilikom velikih revolucionarnih događaja, koji utječu na život nacije u cjelini, ljudi postaju jasno svjesni te činjenice. Može se reći da se to događa danas u cijelom svijetu. Bez obzira na to kakav bi mogao biti neposredni učinak sukoba 1914.-1918. na političke događaje raznih nacija i država, postoji jedna činjenica koja se sve više utiskuje u sve umove čije misli nisu samo površne, a to je da se nakon takvog ogromnog preokreta ljudi ne mogu jednostavno vratiti svom prethodnom svakodnevnom postojanju kao da se ništa nije dogodilo. Praktički svaka nacija na svijetu bila je pogođena velikim borbama Svjetskog rata ili je barem u određenoj mjeri patila od njegovih posljedica. Milijuni i milijuni ljudi suočavaju se sa sudbinom koja ih je s prividnom iznenadnošću preplavila i koja je potaknula pitanja koja se uvelike razlikuju od onih koja su bila važna desetljećima.

Prije 1914. svijet je živio u atmosferi optimizma. Istina je da su oni na odgovornim položajima u raznim zemljama vidjeli kako se oblaci iznova skupljaju na političkom horizontu, ali čak i među državnicima bilo je mnogo onih koji su vjerovali da će, baš kao i u prethodnim sličnim prilikama, politički sustav svakodnevnog kompromisa biti pobjednički. Ekonomisti su s matematičkom preciznošću izračunali da bi svaki sukob između velikih nacija imao tako katastrofalne ekonomske i društvene posljedice, da bi neizbježno došlo do kolapsa svjetske ekonomske strukture i dovelo do kraja rata u roku od nekoliko mjeseci. Intelektualni optimisti temeljili su svoje nade na uvjerenju da će „svjetski zdrav razum“ pobijediti i slagali su se s vodećim ekonomistima rekavši da nacije nikada neće tolerirati ludilo svijeta...

rat.

Ali, poput same prirode, život ljudi i rasa nije napredovao ravnim putem logike, već krivudavim sporednim putevima uzbuđenih osjećaja i divljih strasti. Upravo su ti neizračunljivi elementi konačno oslobodili okove svjetske katastrofe. Važno je, mislim, da danas prepoznamo da godina 1914. nije samo označila početak velike vojne borbe, već da se tih kobnih dana kolovoza počeo urušavati cijeli stari svijet. Činjenica da narodi i njihovi vođe nisu mogli spriječiti tako strašan sukob uvjerljiv je dokaz da društveni sukobi, cijela tendencija svjetske ekonomije tog vremena i društvena struktura naroda, više nisu bili dovoljno snažni da jamče jasno definiranu mirovnu politiku. Naprotiv, toliko se pažnje moralo posvetiti kaotičnim masovnim pokretima nižih slojeva, političkim strastima i ekonomskim interesima, da je kormilo često klizilo iz ruku državnika i svijet se naginjao prema sudaru od kojeg se počeo oporavljati tek mnogo godina kasnije, nakon što su herojske snage bile utrošene i ogromne žrtve podnesene.

Prirodno je da se ovaj oporavak zajedničkog uma, ova kritika prošlosti i sadašnjosti, prvo morao manifestirati u onim zemljama gdje su vojni i politički porazi doveli do

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

problemi mnogo očitiji nego u državama koje su, barem zasad, mogle živjeti od plodova svojih ratnih pobjeda. Svi procesi vrenja, vrlo različite prirode, koji su se dogodili u Rusiji, Mađarskoj, Njemačkoj i Turskoj, svakom inteligentnom promatraču svjetske politike čine se kao nepogrešivi znakovi sloma starog poretka koji je već spomenut i nastojanja da se na ovaj ili onaj način stvori novi svijet. To nije toliko zbog logičkog prepoznavanja što je prikladno, a što ne, koliko zbog unutarnje promjene karaktera koja je, okrećući se prema sadašnjosti kao i prema prošlosti, izjavila: „Ovo se više ne može nastaviti.“

Ova unutarnja odluka je važnija od svega ostalog i ne može se eliminirati nikakvim argumentom. Ovi novi mentalni stavovi nacija, bilo da su u jednom ili drugom smjeru, odlučujući su razlog za izgradnju ili uništenje, ovisno o slučaju. Težište našeg sadašnjeg kretanja u svjetskoj politici proizlazi iz suprotstavljanja i snage tih različitih mentalnih energija.

Mi, nacionalsocijalisti, u dobro definiranom stavu uma vidimo ono što nazivamo i „svjetskom filozofijom“ (Weltanschauung). Ta riječ, čiji je precizan prijevod na druge jezike najteži, označava prije svega upravo ono što i tvrdi: određeni način gledanja na svijet, tj. jasno razumljiv unutarnji stav duše, uma i karaktera prema vanjskim stvarima. Stav koji odlučuje o „da“ ili „ne“, koji, ako je to glas milijuna, oblikuje način života, strukturu države, dužnosti i privilegije rase ili naroda. Taj stav je stoga bitni temeljni i odlučujući faktor. Ako prožima sve različite sfere života, tada možemo govoriti o ujedinjenoj i jedinstvenoj naciji; tada možemo reći da su se država, narod i „svjetska filozofija“ stopili u jedno. Naravno, to se događa samo u vrlo rijetkim prilikama. Većina nacija pod utjecajem rasnih karakteristika i političkih događaja pogođena je različitim strujama u raznim sferama života, koje često dovode do najozbiljnijih sukoba unutar nacije.

„Svjetska filozofija“ stoga nije ekvivalentna religiji, ali može uključivati potonju. „Svjetskoj filozofiji“ religija ili znanost mogu dati poseban karakter; mogu je oblikovati umjetničke ili kulturne kvalitete nacije. Ako je „svjetska filozofija“ nekog naroda zaista duboka i iskrena, ona će uključivati i karakterizirati sve. S druge strane, dovoljno je prostrana da uključi najrazličitije mentalne i duhovne temperamente.

Stav raznih naroda i istaknutih osoba prema pitanjima vezanim uz svjetsku filozofiju, bilo da su ona religijske, znanstvene ili kulturne prirode, bio je važan čimbenik koji je doprinio određivanju ne samo intelektualnog već i političkog života naroda kroz sva prošla stoljeća, i mišljenja sam da je pitanje kakav je utjecaj svjetska filozofija imala na vanjsku politiku tijekom velikih epoha povijesti jedan od najzanimljivijih problema svjetske povijesti. Doista sumnjam da je to pitanje do sada postalo predmet dovoljno dubokog proučavanja, iako bi trebalo privući ne samo istraživača već i svakog državnika.

Smijem li navesti neke primjere kako bih pokazao koliko je odlučno politički
Može li „svjetska filozofija“ utjecati na razvoj povijesti stoljećima i tisućljećima?

Kada se kršćanska religija proširila iz Mediterana preko europskog kontinenta i jedno germansko pleme za drugim postajalo kršćanskim, pokazalo se da gotovo svi nisu prihvatili rimokatoličku dogmu, već su postali arijanci, tj. sljedbenici Arija, čija se koncepcija osobe i božanskog položaja osnivača kršćanstva bitno razlikovala od one Rimokatoličke crkve. Samo je jedno važno pleme postalo rimokatoličko zbog svog

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

vođina udobnost, naime Frankoni. Ovi Frankoni, međutim, bili su i najjače pleme s vojnog gledišta i nisu se odmakli daleko od svog izvornog doma, poput Istočnih Nijemaca, te je stoga stari Rim bio povezan s tvrdom mladom snagom volje koja je od tada bila okrenuta prema Istoku. Ta je snaga volje bila pobjednička i u vojnom i u svjetsko-filozofskom smislu. Arije Aleksandrijski (umro 336. godine) učio je da Krist nije Bog, već da ga je stvorio. Njegovu je doktrinu zabranio Nicejski sabor i stoga Europa nije postala arijanska kako se u početku činilo vjerojatnim, već rimokatolička. Ovdje, dakle, imamo pobjedu jedne ideje nad drugom, popraćenu nemjerljivim posljedicama s gledišta svjetske povijesti. Da su druga, arijevska, plemena pobijedila Frankone, Europa bi poprimila potpuno drugačiji duhovni aspekt i cijeli protestantski pokret koji se kasnije materijalizirao ne bi se pojavio; barem ne u istom obliku.

Drugi primjer koji pokazuje kako je „svjetska filozofija“ utemeljena na religiji nametnula svoju volju cijelim narodima pruža islam. To vjerovanje ujedinilo je bezbrojna beduinska plemena koja su, snažna u svojoj vjeri, osvojila cijeli sjeverni dio Afrike i napala južnu Europu. Iako su je Europljani, koji su se borili za njihovu neovisnost, odbili, muslimanska religija utisnula je svoj trag na znatan dio naseljenog svijeta: od Gibraltara preko Afrike, Palestine i tako dalje sve do Indije. Politički pokreti i žestoke svađe, koje traju do danas, pokazuju kako određena „svjetska filozofija“ djeluje kao kontinuirana pokretačka snaga, prisiljavajući sve narode koji su pod njezinom vlašću da šire i brane svoju posebnu „svjetsku filozofiju“, svoj način života, svoju koncepciju vladavine, svoju kulturu.

Nakon što je Univerzalna Crkva stoljećima pobjeđivala, u mnogim dijelovima Europe izbile su nasilne pobune protiv nje. To je izazvalo prosvjede naroda koji su potresli svijet i temeljili su se na zajedničkoj ideologiji. Stoljećima je Europom bjesnila borba raznih protestantskih naroda protiv Univerzalne Crkve i njezinih vojnih predstavnika. Ali usred te borbe europski kolektivni um okrenuo se u potpuno novom smjeru na vrlo karakterističan način: od bitne religijske ili dogmatske borbe, kontroverza je postala nacionalna. Zaštita nacionalne strukture istisnut će etičke vrijednosti, čak i ako su njihovi predstavnici najvišeg reda. Možda je najbolji primjer ovog okretanja prema novoj epohi slučaj kardinala Richelieua. U sebi je vidio vodećeg ministra Luja XIII. i nasljednika Luja XI. u provedbi plana nacionalnog ujedinjenja koji je ovaj zamislio; s druge strane, bio je biskup, a kasnije kardinal Rimokatoličke crkve. Na pariškom dvoru prevladavao je utjecaj rimokatoličke crkve, a prvenstveno ga je predstavljala španjolska stranka. Politika Rima nesumnjivo je pogodovala Španjolskoj i Habsburgovcima, a dovršetak hispansko-habsburške pobjede nad Francuskom sigurno bi rezultirao isključivo katoličkom prevlasti u Europi još dugo vremena. No, Richelieu, iako je u svim svojim paktovima sa svojim protestantskim saveznicima zahtijevao slobodu za Rimsku crkvu, prenio je svoju podršku na drugu stranu i učinio sve što je mogao da mobilizira svijet protiv Habsburgovaca i da slomi moć Španjolske, istovremeno neutralizirajući svjetovnu moć Pape. Protiv svih papinskih prijatelja na francuskom dvoru poduzeo je sve mjere za učvršćivanje prevlasti Francuske; kako bi osigurao njezinu neovisnost, uništio je protestante u vlastitoj zemlji, ali je sklopio saveze s Gustavom Adolfom i s Bernhardom, vojvodom od Weimara. Čak je naredio francuskim topovima da pucaju na papinske vojnike. Mislim da ovi hici, ispaljeni protiv rimske vojske po nalogu rimskog kardinala, simboliziraju okretanje Europe prema novom stavu koji od tada nikada nije prestao biti prisutan u životu našeg kontinenta.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

U devetnaestom stoljeću taj se stav promijenio prema novom obliku europskog nacionalizma. Svugdje u svijetu nacionalna ideja bila je oslobađajuća misao života. Dokaz za to nalazimo u mnogim spisima tog vremena, te u osobama Washingtona, Bolivara i Garibaldija. Istovremeno, međutim, znanost i trgovina dobivale su na sve većoj važnosti, a izreka Waltera Rathenaua: „Sudbinu određuje ekonomija“ postala je „lajtmotiv“ razrade većine društvenih problema. Drugi važan čimbenik bio je broj stanovnika pojedinih država, što ih je navelo da traže tržišta za proizvode i sirovine bilo gdje u svijetu. Ovaj je stav uglavnom podržavao i propagirao narod raširen po cijelom svijetu. Zagovaralo se da se teži „Svjetskoj republici“ i da se prethodno postojeći nacionalno-ekonomski sustavi zamijene takozvanim svjetskim ekonomskim sustavom, po mogućnosti pod centralnom kontrolom.

Istina je da su na prijelazu stoljeća postojale neke nacionalne države vojno-političkog karaktera, ali s ekonomskog gledišta postojala je gotovo beznadna zbrka mnogih različitih ekonomskih skupina, trgovačkih i industrijskih trustova i međunarodnih banaka, koje su se međusobno suprotstavljale i čiji je uspjeh ili neuspjeh neizbježno utjecao na toliko ljudi da je nacionalna politika bila prisiljena podrediti se tim privatnim interesima i priznati ih većim dijelom kao interese od nacionalnog značaja.

Kao prosvjed protiv društvenih učinaka ovog čisto ekonomskog sustava u svakom pogledu, milijuni ljudi su ustali i slušali doktrine koje propovijedaju socijalnu slobodu putem pokreta koji je obuhvaćao sve nacije, tj. Marksističko-komunističke internacionale. Sve te struje i tendencije, koje su se neprestano komplicirale i povećavale novim sporednim pitanjima, dovele su do opstrukcije krajem devetnaestog stoljeća i sa sigurnošću se može reći da je Friedrich Nietzsche bio najosjetljiviji seizmograf ovih potresa koji su potresli cijeli svijet. Nije se prepuštao sentimentalnoj filozofiji, već je iskusio slutnju događaja koji će doći, a koji će pogoditi stotine milijuna ljudi.

Spoznaja da će se društveno tkivo urušiti u nihilizam pod utjecajem građanskih i marksističkih snaga, a istovremeno i nada da će iz te katastrofe izrasti jaka rasa, karakteriziraju njegove aforizme i sva njegova djela. U isto vrijeme, ljudi poput Paula de Lagardea i Richarda Wagnera osjećali su da se svijet bliži kraju i da će se roditi novi svijet. U Rusiji je Dostojevski mračnim nijansama oslikao kraj Rusije. I dok je osjećaj krajnje nesigurnosti postao univerzalan, te su ideje, bez ikakvog oblika, našle prihvaćanje u glavnim gradovima svih nacija. Rusija je pala, a na vlast su došle one tendencije koje je Dostojevski predvidio u svojim "Braći Karamazovi" i "Demonima". Komunizam je u Rusiji pobijedio sve društvene teorije, ne proleterskom masovnom organizacijom gradova, već činjenicom da je već slomljena volja došla pod utjecaj snažnog neeuropskog karaktera.

Ako proučimo ove različite svjetske filozofije, koje se često čine suprotstavljenima u smrtonosnom antagonizmu, otkrivamo da sve imaju jednu zajedničku značajku. Sve proizlaze iz dobro definirane doktrine, bilo da je potonja religijske, znanstvene ili društveno-etičke prirode. Na tim doktrinama ili ispovijestima vjere grade program, okupljaju sve one koji vjeruju u taj program i nastoje svim političkim i vojnim snagama koje im stoje na raspolaganju provesti taj doktrinarni program.

Govoreći generički i politički, ovaj stav je povezan s onim što se može nazvati „univerzalnošću“. Ta univerzalnost postoji, bez obzira je li pojedinac imenovan vrhovnim gospodarom od kojeg svjetsko kretanje prima svoje zakone ili je utemeljeno na apstraktnim

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

društvo ili na bilo kojoj određenoj teoriji. Doista, proteklih petnaest stoljeća europske povijesti pokazuje da se sve nacije kreću negdje unutar takve univerzalno shvaćene „svjetske filozofije“ i da su sve velike borbe između nacija slijedile svoj tok unutar doktrine koja je imala univerzalni karakter. Ovu je doktrinu karakterizirala religijska univerzalnost u rimokatoličkoj „svjetskoj filozofiji“; a ista karakteristika postojala je i u protestantskoj dogmi, iako u drugačijem obliku i unatoč individualističkim rezultatima; u sustavu liberalizma nalazimo društveno-etičku univerzalnost, kakva se propovijedala tijekom Francuske revolucije; i to je bila nihilistička univerzalnost koja je karakterizirala ogranak marksističkog pokreta, Svjetski komunizam, koji više nije priznavao nacionalnosti i države, već samo Savez socijalističkih sovjetskih republika, kojem bi se u bilo kojem trenutku pridružile druge sovjetske republike.

Odlučna i radikalna svjetsko-filozofska promjena, kakvu danas vidimo, sastoji se u našem čvrstom uvjerenju da nadolazeća borba više neće imati isti karakter kao prije i da se nacionalne borbe neće voditi unutar bilo koje dane „svjetske filozofije“ univerzalističke vrste, već da će se te borbe voditi unutar nacionalističke „svjetske filozofije“. Drugim riječima: tendencije koje su prije bile čisto državne, postaju šire i razmatraju se iz svjetsko-filozofskog kuta, razvijajući se u odlučujući čimbenik u reguliranju života u njegovom najširem smislu. Na početku našeg sadašnjeg doba vladavina univerzalne crkve bila je najviši religijski i politički element. Kada se dogodila prva pobuna, dvije vjerske konfesije suprotstavile su se jedna drugoj. U kasnijoj fazi ove borbe ti glavni čimbenici preneseni su s religijske na državno-političku arenu, koja je isprva poprimila oblik monarhije, a konačno republikanske ideje.

Krajem devetnaestog i početkom dvadesetog stoljeća nalazimo da je klasna ideja bila najviše zastupljena u svijesti milijuna ljudi. I svaki od ovih različitih čimbenika formirao je temeljno političko načelo jedne od različitih stranaka, posebno u Njemačkoj. Glavni čimbenik srednjeg vijeka predstavljala je Stranka centra; dinastičku ideju bivše konzervativne skupine; ekonomsku ideju spojenu s republikanskom idejom demokratska stranka; a klasnu ideju marksističke skupine. Nasuprot svim tim skupinama koje su postojale u Njemačkoj, nacionalsocijalistički pokret proglasio je novi, a opet stari, glavni čimbenik, naime - ideal nacionalne časti.

Sve borbe posljednjih četrnaest godina, do 1933., vodile su se pod ovom zastavom. Ako je, međutim, poprimila mističnu snagu, to je bilo moguće samo zato što je velika nacija, svjesna svoje časti, pretrpjela slom, nakon čega je preostala samo jedna odluka. Ili su stare političke skupine morale biti i dalje tolerirane kao predstavnici filozofija starog svijeta, ili je morala biti stvorena nova politička filozofija utemeljena na novim načelima kao temelj života njemačkog naroda. Ne moram isticati da ideja nacionalne časti nije nova ideja koja se iznenada pojavila; doista, otkad postoji njemački narod, cijela njegova umjetnost i književnost vrte se oko nje. "Hildebrandov ep", "Pjesma o Nibelunzima" i "Saga o Gudrun" to dokazuju, kao i cijela njemačka herojska glazba. Osim toga, ova je ideja bila u korijenu pravnih kodeksa starih njemačkih "Saksonskih zakona" i "Građanskog zakona" (Stadterecht) koji su za mnoge narode postali temelj mnogih čimbenika koji su na kraju doveli do ujedinjenja. Nije potrebno ni naglašavati da ono što ovdje govorim nije namijenjeno kao referenca na druge nacije ili njihova kritika.

Moj jedini cilj je objasniti što se dogodilo ovdje u Njemačkoj i pokazati da se u ovom slučaju ne radi o jednoj od mnogih revolucija, već o odlučujućoj revoluciji u
Njemačka povijest je započela: revolucija koja nije započela iznenada, već ona čiji su se principi

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

mogu se naći u njemačkim seljačkim ratovima, u pravnim aktima starih „slobodnih gradova“, kod Fridrika Velikog, kod vođa njemačkih oslobodilačkih ratova iz 1813. i kod velikih mislilaca na prekretnici iz osamnaestog u devetnaesto stoljeće.

I smijem li ovdje izjaviti da ovaj vatreni njemački nacionalizam doista nije prijetnja legitimnom nacionalizmu drugih naroda, već da je upravo taj njemački nacionalizam, svojom duhovnom superiornošću nad svim drugim pitanjima, jedini koji može jamčiti onu pravednu ravnotežu za kojom cijeli svijet čezne. Autoritarna država, danas utemeljena na nacionalsocijalističkom pokretu, u poziciji je eliminirati neopravdanu kulturnu propagandu među ljudima drugih rasa, kao i bezakonje ekonomsko širenje koje bi inače moglo odvesti njemačku naciju od ekonomskih sukoba do političkih sukoba s drugim narodima.

Njemački nacionalizam, „svjetska filozofija“ utemeljena na rasi i tlu, nije dogma vezana uz univerzalnost; ni njegove premise ni zaključci ne uključuju pretpostavku da bi trebao utjecati na druge i stoga različite nacije i rase. S druge strane, mislimo da naša filozofija predstavlja i povratak pobožnom divljenju prirodi i njezinim zakonima. Nacionalsocijalistička „svjetska filozofija“ stoga za nas znači namjerno odvraćanje od onih oblika nacionalnog života koji ne pridaju dužnu važnost karakteristikama različitih naroda i rasa; odbacivanje onih kulturno-znanstvenih doktrina koje tvrde da se primjenjuju na sve nacije podjednako; i konačno, na to gledamo kao na pokušaj postizanja više i istodobno dublje svijesti o vlastitim pokretačkim snagama u istim tim sferama. Naša nova „svjetska filozofija“, daleko od prezira drugih, bitan je element u postizanju uzajamnog istinskog poštovanja među nacijama i kulturama.

Zbog toga, na primjer, Nacionalsocijalistički pokret ima najveće poštovanje prema potpuno drugačijoj rasi i državnom ustroju, koji oboje imaju svoje vlastite specifične karakteristike. U dvije velike nacije Dalekog istoka vidimo strukture koje su izgrađene na vlastitim temeljima. Za nas je Japan, čija povijest seže tisućama godina unatrag, divljenja vrijedan u svom religijskom izražavanju, u svojoj podređenosti državnoj vlasti i svojoj odanosti nacionalnim interesima. Kineska nacija se također razvila iz jednog oblika „svjetske filozofije“, ekonomije i društvene etike, koji, iako se danas čini raspadnutim, ipak bi se mogli oživjeti. I mi ćemo pratiti ovaj pokušaj reorganizacije s istim zanimanjem i poštovanjem koje dajemo svim plemenitim ambicijama drugih nacija.

Tipično je da je doba praktički nekontroliranog širenja mnogih nacija diljem svijeta dovelo do sukoba i spoznaje činjenice da je nakon tog razdoblja ekonomske ekspanzije nastupilo razdoblje kontrakcije. U tome će svaka nacija pronaći svoj pravi oblik. Da ta borba postoji u svim nacijama bez iznimke, pokazuju nasilni sukobi društvene ili svjetsko-filozofske prirode diljem svijeta. Oni dokazuju postojanje gotovo univerzalnog nedostatka vjere i pokazuju da postupci nacija u konačnici nisu vođeni dobro definiranom idejom, već da se niz različitih sustava bori za prevlast bez donošenja trajne odluke.

Ako ispravno protumačimo znakove i obilježja suvremene politike, čini se da se mentalna borba svih nacija usredotočuje na želju da se svi sustavi koji vode neodlučan rat zamijene jednim određenim od tih sustava ili potpuno novim koji ih sve nadilazi.

Njemačka bi mogla pružiti jedan primjer u ovoj svjetskoj borbi - i ne nužno

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

primjeran primjer - za jačanje mogućnosti da takozvani "sudbonosni" razvoj nipošto ne mora završiti komunizmom, već da odlučnost rođena iz snažnog karaktera može prevladati zastarjeli način razmišljanja koji više nije u skladu s današnjim uvjetima. Slobodan i tajni plebiscit u Saaru pokazao je cijelom svijetu koliko je duboko nova koncepcija života prožela cijelu njemačku naciju unatoč svim suprotstavljenim strujama, kojima je bilo dopušteno da nesmetano vrše svoj utjecaj. Mi sami smo, barem, uvjereni da je njemački sustav, time što sprječava bilo kakve privatne političke ili privatne ekonomske interese da osvoje vlast, jedini sposoban definirati za Njemački Reich ona ograničenja koja su bitna u vitalnim interesima ne samo Njemačke već i drugih država.

To omogućuje, prvi put nakon mnogo dugih godina, razlikovanje između privatnih interesa, ma koliko oni nikada bili toliko jaki, i vitalnih interesa nacije kao cjeline. Istovremeno, međutim, imamo mogućnost stabilne vanjske politike za koju smatramo da je takve prirode da se prirodne pokretačke sile povezane sa životom različitih naroda više ne mogu proizvoljno usmjeravati jedna protiv druge, već će stajati leđa uz leđa i u interesu pojedinačnih naroda i u interesu organske suradnje svih naroda. U ovom kompleksu velikih sila tada će postati moguće da brojčano manje nacije više ne budu instrument uskog egoizma, već jedinice obdarene jednakim pravima u organskim aktivnostima između velikih sila. Smijem li dodati da kada govorim o „malim nacijama“, aludiram samo na njihovu površinu i stanovništvo i ne želim ni na koji način umanjiti njihovu intelektualnu i kulturnu važnost.

Tako nacionalsocijalistička „svjetska filozofija“ i ponovno rođenje nacionalnog ideala dovode do nove koncepcije države i nacionalnog gospodarstva; nove, dobro regulirane državne kontrole nad pojedincem koja jedina može proizvesti stvarnu slobodu, u jasnoj suprotnosti sa zlouporabom od strane pojedinaca koja je, u nedostatku kontrole, utjecala na mnoge sfere života, trovala i kvarila osjećaje i misli cijelih naroda, na štetu ne onih koji kvare, već naroda.

Uspostavljanje sklada između različitih oblika života, sporazumi između autoritativne države koja regulira sve grane nacionalne aktivnosti i drugih država, te između tako formiranih skupina („kompleksa“) država i drugih jedinica određenih političkim, rasnim i geografskim čimbenicima - za razliku od nasumičnih elemenata koji su karakterizirali devetnaesto stoljeće - sve to predstavlja odlučujuću promjenu našeg sadašnjeg doba. A nacionalsocijalizam je spreman služiti tim ciljevima u interesu svih naroda. Stoga otkrivamo da nova „svjetska filozofija“ ima odlučujući utjecaj na oblikovanje političke misli i u konačnici na ekonomsku i vanjskopolitičku aktivnost.

Vjerujemo da razmatranja iznesena u ovom kratkom sažetku zaslužuju detaljnije proučavanje s gledišta njihovih mogućih praktičnih primjena i učinaka; imajući na umu riječi Nijemca koji se prije jednog stoljeća borio za slobodu: „Poštuj tuđu domovinu, ali voli svoju“.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Fašizam, žene i demokracija, Norah Elam

„Iskustvo pokazuje da u svim zemljama danas demokracija može slobodno razvijati svoju prirodu, najskandaloznija korupcija se pokazuje, a da nitko ne smatra da je korisna za prikrivanje njezinih nitkova. Demokracija je zemlja obilja · · o kojoj sanjaju beskrupulozni financijeri."

— Georges Sorel, Reflexions sur la Violence.

TO, istinski ciniku koji si proživio borbu za pravo glasa za žene od 1906. do 1914., nijedan spektakl nije zabavniji od poslijeratnog entuzijasta čija je jedina opsesija, čini se, navodna opasnost za žene s pravom glasa u fašističkoj Britaniji.

Ova neočekivana briga pronalazi svoje najupornije zagovornike na neočekivanim mjestima, a oni koji su bili toliko ogorčeni protiv predratne borbe danas su izvršili potpuni zaokret. Naši novopečeni pokrovitelji su nenadmašni u svojoj odlučnosti da ženama u načelu ništa ne smije biti uskraćeno, čak i ako im se u praksi uskraćuje većina stvari bitnih za njihov opstanak.

Za ženu koja je sudjelovala u toj povijesnoj borbi i, smatrajući pravo glasa samo simbolom, vjerovala da bi uz njegovu pomoć mogao biti moguć novi i bolji svijet, ova vrsta pokroviteljstva jednako je neukusna kao što je bila i ona od prije jedne generacije. Ona smatra, i to s nekim pravom, da je prijevara da oni koji u svim tim iscrpljujućim godinama nikada nisu digli ruku da joj pomognu, već su je naprotiv opisivali kao bespolnu virago ili razočaranu usidjelicu, u času uspjeha nastoje iskoristiti njezin spol u interesu reakcionarnog i dekadentnog sustava. Takva drskost je moguća samo zato što su oni koji joj pribjegavaju potpuno krivo shvatili i još uvijek krivo razumiju značenje te borbe i protumačili zahtjev za političkom slobodom kao želju za osobnom dozvolom.

Došlo je vrijeme kada treba ponovno utvrditi načela koja su temelj te izvanredne i odlučne manifestacije uređene promjene, ne samo u položaju žena već i u prihvaćenom stavu prema njima.

Što je, dakle, bilo u osnovi strastvenog uzbuđenja koje je pokretalo srca tisuća žena i vodilo njihove glave u tim burnim godinama? Nije to bila, kako su mnogi zamišljali, nečasna želja za individualnim sebičnim interesom, niti borba u ime žena samo za vlastiti spol. Naprotiv, od vođa do najskromnijih među običnim ljudima, temeljno je uvjerenje bilo da će u svijetu naseljenom muškarcima i ženama i pod političkim sustavom koji kontrolira sudbine oba spola, zemlja koja iz svojih vijeća isključuje utjecaj, gledišta i talente više od polovice svog stanovništva biti do te mjere onesposobljena u stvaranju najboljeg sustava vladavine. Ako su muškarci žrtve kaotičnih ekonomskih uvjeta, žene su patile s njima. Ako su društveni uvjeti pod kojima muškarci vuku gotovo beznadan život nepodnošljivi, jednako su bili i za njihove žene.

Promatrajući velike gradove svoje zemlje, od sjevera do juga i od istoka do zapada, vidjeli su uvjete stanovanja za koje su se muškarci i žene slagali da su sramota za modernu civilizaciju; promatrajući tržište rada, sa zebnjom su gledali utvaru nesigurnosti koja proganja nadničare i koja je svojstvena starom sustavu. U političkom području primijetili su

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

da su se, i u unutarnjoj i u vanjskoj politici, poslovi vodili na način koji je ulijevao strah u srce svake osobe koja je duboko marila za Britaniju ili je shvaćala dekadenciju koja je već počela narušavati sve stranke u državi. Zahtijevali su da se žene pozovu ravnopravno s muškarcima kako bi pomogle prije nego što bude prekasno.

Ovaj ustanak je ukratko bio izazov starim antagonizmima i poziv na suradnju unutar državnog tijela.

U ovoj koncepciji praktičnog građanstva, ženska borba uvelike nalikuje novoj filozofiji fašizma. Doista, fašizam je logična, iako mnogo grandioznija, koncepcija značajnih pitanja koje su pokrenule militantne žene jedne generacije prije. Niti se tu sličnosti ne završavaju. Ženski pokret, poput fašističkog pokreta, provodio se pod strogom disciplinom i nadilazio je svaku stranačku odanost; njegovi su pristaše dolazili iz svake klase i stranke. Pozivao je žene da zaborave vlastiti interes; da se odreknu sitnih osobnih prednosti i privilegija zaštićene manjine za dobrobit mnogih; i da se zajedno suprotstave nepravdama i nepravdama koje su bile svojstvene sustavu tako katastrofalnom za dobrobit rase. Poput fašističkog pokreta, izabrao je svog Vođu i, nakon što ga je izabrao, dao mu je apsolutnu ovlast da usmjerava svoju politiku i sudbinu, pokazujući odanost i predanost nikada nadmašenu u povijesti ove zemlje. Štoviše, poput ponovnog fašističkog pokreta, suočio se s brutalnošću ulica; podrugljivim uvredama svojih protivnika; zabludama dobronamjernih; i ogorčenost političara. Podnijela je mržnju postojeće vlade, a na kraju i usamljenost zatvorske ćelije i užas prisilnog hranjenja. Njenim govornicima koji su stajali na otvorenim prostorima i uglovima ulica bilo je uskraćeno pravo na slobodu govora; njene su zagovornike prodaje literature pljuvali i vrijeđali; njene su deputacije bile maltretirane. Sufražetkinje su postale sport svakog nasilnika koji je želio uzeti zakon u svoje ruke. Da bi analogija bila još točnija, nijedna kleveta nije bila previše podla i nijedna uvreda previše niska da bi se odnosila na moralni karakter njenih vođa ili ciljeve i ciljeve žena koje su im dugovale odanost.

Tako se dogodilo da žene okupljene u takvoj udruzi nisu imale iluzija o političkim i stranačkim frazama, a kada su svete riječi "demokracija" i "individualna sloboda" bile uobičajene na usnama njihovih klevetnika, sjetile su se da su se te stvari događale pod liberalnom upravom i od strane prvaka stranke koja je demokratski sustav učinila vrhuncem svoje političke mudrosti. Da su pod njom svrstane u red s kriminalcima, luđacima i djecom. Tvrdile su, i to s određenom uvjerljivošću, da ako je ovo demokracija, onda žene nemaju puno toga za očekivati od nje.

Njihovo iskustvo kao odmetnika demokratskog sustava bilo je ništa u usporedbi s onim s čime su se suočili kada su se našli kao časni građani pod njegovom sumnjivom zaštitom.
Istina je da su zaslužili pravo na individualnu slobodu na vrlo kratko vrijeme, jednom svakih pet godina, ali kada su stavili taj kobni križ na glasački listić i zatvorili vrata biračkog mjesta za sobom, od tog su se trenutka našli potpuno bespomoćni pred demokratskim strojem.

Iako će nam se reći da smo se za to borili, trenutak razmišljanja pokazat će da se to smatralo samo simbolom. Žene nikada nisu počinile kobnu pogrešku zamišljajući da su muškarci nužno slobodni zato što glasaju. Obilježje je neinteligentne žene danas pretpostaviti da je žena slobodna jer i ona glasa ili da demokracija ikada može ponuditi išta osim pažljivog i organiziranog iskorištavanja muškaraca i žena koji joj dopuštaju da postoji.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

S obzirom na ograničeno pravo glasa na kraju rata, ženama je dodijeljeno i pravo ulaska u Parlament, a izbori u kasnu jesen 1918. pružili su im prvu priliku. Stranački sustav već je počeo pokazivati prve znakove propadanja, a neumoljivim zakonom retributivne pravde, stranka koja je rodila demokraciju u Britaniji bila je u potpunom povlačenju pred svojim nezahvalnim potomstvom. Ipak, žene su se u prvom naletu svog trijumfa okrenule tada postojećim strankama ili kao glasačice ili kao potencijalne kandidatkinje.

Moje vlastito nepovjerenje prema stranačkoj politici učinilo me opreznom u skretanju u tom smjeru, te sam radije odabrala neovisnu kandidatkinju, ispalivši sa svim ostalim kandidatkinjama u ovoj prilici, osim jedne. Iznimka je bila grofica Markievicz iz Sinn Feina, koja je, iako ozloglašena i otvorena neprijateljica Britanije, smatrala da je u demokratskom sustavu sasvim jednostavno osigurati izbore za Parlament zemlje za koju se otvoreno hvalila da će je uništiti, dezintegrirati i diskreditirati. Ako se dobro sjećam, vratila se bez protukandidata. Sljedeći primjer nije bio ništa ohrabrujući, jer je prva žena izabrana za englesku izbornu jedinicu bila američka državljanka koja nije imala nikakve ovlasti za predstavljanje britanskih žena u vlastitom Parlamentu, osim što se udala za britanskog državljanina koji je nakon očeve smrti bio prisiljen ući u Gornji dom. Protivnici Ženskog pokreta s teško prikrivenim zadovoljstvom ukazivali su na ovaj rasplet i trudili su se prikazati ovu damu kao jadni primjer ženske neodgovornosti. Nisu morali biti toliko osobni, jer nije bila ni bolja ni gora od bilo koje druge žene izabrane u britanski Donji dom, kao rezultat godina truda i borbe militantnih žena. Žalosna je činjenica, iako ipak istinita, da kasniji izbor stranačkih žena u Westminster nije napravio ni najmanju razliku ni za muškarce ni za žene, i premda su se mnoge sposobne žene pridružile redovima naših izabranih zastupnica, njihov utjecaj bio je potpuno zanemariv na sudbinu Britanije ili njezina Carstva. One su, kao i njihovi muški kolege, samo kotačići u stranačkim kotačima demokratskog sustava, marširajući u predvorja na znak stranačkog biča, bespomoćne pred silom službenog aparata koji se kotrlja, rušeći svaku inicijativu i neovisnost pred sobom i svodeći svaku osobu koja mu duguje odanost na puku šifru za provođenje njegovih politika i mjera. A ako je to istina za Parlament - a tko to može poreći? - to je još istinitije za ženu glasačicu. I ona je uhvaćena u ovaj neumoljivi sustav, prava robinja svoje partijske organizacije.

Onima koji to osporavaju, mora se postaviti pitanje: Kakvu moć ima članica ili glasačica, u okviru sadašnjeg sustava, da promijeni bilo koju politiku bilo koje dosad izabrane vlade? Tvrdi li i najvatreniji štovatelj sadašnjeg sustava da su žene, bez obzira kojoj stranci pripadaju, zadovoljne postojećim položajem ove zemlje? Jesu li spremne da ekonomski uvjeti u kojima je brojka zaposlenosti dosegla nevjerojatnu brojku između dva i tri milijuna ostanu nepromijenjeni? Jesu li zadovoljne prizorom tih napuštenih područja koja ulijevaju očaj u srce svake žive osobe? Jesu li ravnodušne prema propadanju poljoprivrednih okruga i teškom položaju poljoprivredne industrije te nezainteresirane za užasne uvjete stanovanja koje sve stranke podjednako osuđuju?

Okrećući se širokom području carske i vanjske politike, treba li tvrditi da većina britanskih žena želi vidjeti raspad Carstva ili usmjerenje sadašnje vanjske politike navodne Nacionalne vlade, gdje se paktovi i obveze sklapaju u njihovo ime i u tajnosti s otvorenim neprijateljima ove zemlje, dok istovremeno ostajemo bespomoćne, ne samo u svrhu vlastite neposredne obrane, već i ako se ukaže potreba za poštovanjem tih obveza? Znamo li doista čemu se služimo?

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

predano; što podrazumijeva ova politika kolektivne sigurnosti ili što je zlokobna sila koja je diktira? „Demokracija je zemlja obilja o kojoj sanjaju beskrupulozni financijeri“, kaže Georges Sorel. Imaju li žene s pravom glasa ikakvu moć da kontroliraju unutarnju ili vanjsku politiku diktiranu s ciljem ostvarenja tog sna? Neka se zapamti da ćemo, kada dođe vrijeme za plaćanje računa, biti otjerani kao ovce na klanje, bespomoćni pred rezultatima tih politika. Kolika je vrijednost takozvane slobode ako nam ne može dati moć da promijenimo ova važna pitanja?

Ako je istina da prosječna glasačica ne želi ništa od toga, zašto, ako je slobodna u demokratskom sustavu, to dopušta? Ako posjeduje tu slobodu, nije li dvostruko i trostruko kriva što ih trpi još jedan sat? Ovo je test njezina prava na odgovornu ulogu u upravljanju svojom zemljom. Ako je stekla potrebnu moć i slobodu u postojećem sustavu, optužba da nije sposobna igrati građansku ulogu u poslovima svoje zemlje i da je zapravo nesposobna za odgovornost, dokazana je u potpunosti.

Ništa od ovoga nije istina. Istina će se naći u činjenici da nema slobode ni za muškarce ni za žene pod sadašnjim zastarjelim sustavom. Ono što sputava i muškarce i žene jest da je stranački sustav u raspadanju, a to je još uočljivije od dodjeljivanja prava glasa odraslima pod neobuzdanom demokracijom. Diljem svijeta nastupila je ista dekadencija, neizbježnim tijekom vremena i okolnosti, promjena iz svijeta siromaštva u svijet neograničenog obilja čini uređeno planiranje ne samo nužnim već i vitalnim za postojanje. Pod tim promjenama metode starog svijeta su zastarjele i moraju ustupiti mjesto novom. Ako žene žele biti dostojne svog mjesta u vijećima nacije, moraju se suočiti kao realisti s novim svjetskim uvjetima koji se okupljaju oko njih. Prije ili kasnije moraju birati. Odluka je značajna, jer će o njoj ovisiti status žena tijekom znatnog vremenskog razdoblja. Stoga nije lako da dobro odvagnu povijest svijeta.

Ženi su otvorena dva puta. Prvi je da se nastavi boriti s propadajućim sustavom starog svijeta, zadovoljna time što je sluškinja profesionalnih političara raznih stranaka kojima se pridružuje. O tome se može reći da ga je dugo i vjerno testirala te da je, ako je pod njim mogla postići bilo kakvu praktičnu promjenu u smjeru društvene, političke ili ekonomske slobode, nažalost podbacila. Sada mora razmotriti je li krivnja u njoj samoj ili u sustavu kojeg se još uvijek drži. U vezi s tim, primijetit će da i odvojene stranke postupno nestaju. Liberalna stranka je prešla u sumrak prošlosti; Konzervativna stranka se brzo raspada i znamo, na temelju uvjeravanja njezina vlastitog Vođe, da nema nade da će ponovno steći svoju neovisnost. Ista sudbina čeka i Socijalističku stranku, budući da i ona mora putovati istim putem koji je usisao druge dvije stranke pod živi pijesak socijaldemokracije.

Stoga mora potražiti neki bolji sustav; onaj koji je više u skladu sa modernim uvjetima.
Što će zamijeniti klimavu građevinu iz prošlosti?

Svaki student politologije shvaća da se spor sada nalazi između fašizma i komunizma.
Što se tiče britanskih žena, komunizam im nije baš privlačan. Da ne idemo dalje, to je filozofija uništenja i negacija prirodnih instinkta ženstvenosti. To je antiteza svakog načela i prakse koju žene cijene i zahtijevaju.

Fašizam se čini jedinim rješenjem. U sebi ima svaki princip posebno prikladan i prilagodljiv geniju britanskog karaktera. Nudi stvarnu slobodu i neovisnost svim ljudima i

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

žene dobre volje prema ovoj zemlji. Da ne bi bilo nesporazuma, definirat ćemo ove tako često slobodno korištene izraze riječima s kojima se nijedan demokrat neće prepirati, jer su preuzeti od apostola nepatvorene demokracije, Johna Stuarta Milla.

„Jedini cilj“, napisao je, „zbog kojeg čovječanstvo ima pravo pojedinačno ili kolektivno miješati se u slobodu djelovanja bilo koga od sebe, jest samozaštita. Jedina svrha zbog koje se moć može s pravom vršiti nad bilo kojim članom civilizirane zajednice protiv njegove volje jest sprječavanje štete drugima.“

Upravo je to fašistička koncepcija individualne slobode i očito je to koncepcija koja ženama pruža svaku priliku koju legitimno mogu zahtijevati u svom budućem statusu građanki. Ni u jednom drugom sustavu ovi principi nisu utjelovljeni. Štoviše, u aparatu Korporativne Države, fašizam ženama osigurava jednak status s muškarcima, jer u sebi sadrži jedino sredstvo kojim će im biti omogućeno da upravljaju i kontroliraju uvjete u kojima će živjeti; stoga će samo fašizam dovršiti posao koji su u njihovo ime započele militantne žene od 1906. do 1914. Osim toga, spasit će ih od iskrivljene atmosfere korupcije svojstvene Partijskom sustavu i prvi put će im dati priliku, kroz aparat njihovih vlastitih posebnih Korporacija, da se s određenom nadom u uspjeh pozabave onim velikim pitanjima koja se tako blisko tiču njihovih vlastitih i života njihove djece.

U ekonomskom području osigurat će sigurnost jednakom plaćom za jednak rad, tu vječnu kost spora koji je razdvojio spolove s tako strašnim posljedicama za industriju.

U društvenoj sferi uklanja sve klasne barijere, dok u političkoj pruža pravdu i ravnopravnost po prvi put u povijesti ženske borbe.

I najvažnije od svega, fašizam dolazi da zauvijek ukloni proganjajuću prijetnju rata uklanjanjem temeljnih uzroka koji postoje i jesu u internacionalizmu, instrumentu kovanom s ciljem da omogući „beskrupuloznim financijerima“ da iskoriste tu „zemlju izobilja“ zvanu „demokracija“ o kojoj sanjaju.

Da bi se sve to omogućilo, fašizam će zahtijevati da žene, ravnopravno s muškarcima, ponude discipliniranu suradnju u izgradnji uređene države, a fašizam će s pravom svim građanima države prepustiti odgovornost i dužnost rada u skladu, ne u interesu bilo kojeg dijela ili klase, već za dobrobit svih njezinih ljudi. Pozvat će žene, kao i muškarce, da podrede sve sebične individualne privilegije, kako bi manje sretni mogli biti pod njegovom zaštitom sigurni od iskorištavanja.

Ovo je fašizam. Sve ostalo je fatamorgana. Može li se reći da se Britanke ne mogu uzdići do ove velike prilike u povijesti svoje zemlje? Oni koji bi ih pozvali da odbace ovu priliku neprijatelji su ne samo žena, već i svakog napretka i civilizacije. One žene koje su izdržale kušnju velike borbe predratnih dana, barem su zaslužile pravo da se suprotstave narodu koji ih je ponovno želio porobiti u podložnosti prošlosti i okovati ih sustavom koji im svima uskraćuje priliku da igraju časnu ulogu u potrebnoj reorganizaciji svoje zemlje. Britanke nikada nisu podbacile ili posustale kada ih je Britanija trebala. I one će, s muškarcima svoje generacije, uzdići zastavu britanskog fašizma i noseći je visoko iznad previranja i prljavih svađa stranačkog sustava, ubrzati taj dan koji će vidjeti njihovu naciju ponovno rođenom. U tom trijumfalnom satu, one će istinski zaslužiti ponosno pravo da odaju počast obnovljenoj Velikoj Britaniji i da konačno počivaju u miru, sigurnosti i prosperitetu njezina suverenog naroda.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Dragocjeni hektari

Joriana Jenksa

Oni koji bi mogli biti u iskušenju pretpostaviti da Britanija nema problema sa zemljištem jer nema zemljišnu politiku, trebali bi pažljivo razmotriti ove uznemirujuće činjenice.

Uz izuzetak Belgije i Nizozemske, Britanija je najgušće naseljena zemlja na svijetu; a budući da je udio prirodno neplodnog zemljišta (npr. planinskog) mnogo veći na tim otocima nego u Niskim Zemljama, čini se neospornim da imamo manje zemljišta za proizvodnju hrane po glavi stanovnika od bilo koje druge zemlje.

Britanija je jedina civilizirana zemlja na svijetu bez utvrđene politike očuvanja, melioracije i poboljšanja zemljišta. Niti jedna vlada nije poduzela nikakve korake kako bi zaustavila godišnji gubitak poljoprivrednog zemljišta, koji sada iznosi preko 2 milijuna hektara, ili 7% od ukupnog broja, od završetka Prvog svjetskog rata.

Britanija je jedinstvena po visokom udjelu svog stanovništva koje je odvojeno od svakog kontakta sa svojim rodnim tlom i po visokom udjelu ustajale, konzervirane hrane u nacionalnoj prehrani.
Znanstvenici počinju otkrivati rezultate ove umjetnosti u smislu pothranjenosti, živčanih poremećaja i društvenih nemira.

Stranom promatraču bi se moglo oprostiti ako zaključi da na naš izopačeni britanski način pokušavamo sebe učiniti predmetom vrlo opasnog eksperimenta, naime, otkriti može li se nacionalni život zdravo održavati u potpuno urbaniziranoj i gotovo parazitskoj zajednici, ovisnoj o samim životnim potrebama o naporima i dobroj volji drugih nacija. Nadalje, mogao bi pretpostaviti da nam je tako nesigurna situacija nametnuta surovošću naše klime ili siromaštvom našeg tla. A njegov stav prema nama bio bi stav sažaljenja, a ne divljenja.

Kako je onda bolno priznati da ova alarmantna situacija proizlazi iz jednog uzroka, i samo jednog uzroka, naime bešćutnog i upornog zanemarivanja osnovnih načela. Neka u tome ne bude sumnje. Naša klima nije nepovoljna; naprotiv, jedna je od najuravnoteženijih na svijetu. Naše tlo nije siromašno; naprotiv, u prosjeku je jedno od najproduktivnijih na svijetu. Ali imamo, kao grijeh, politički sustav koji odbija gledati dalje od sljedećih izbora, koji nose svi interesni krugovi s namjerom da ih izmleju i svaki zavedeni ekonomist s akademskim ugledom koji treba održavati.

Najdublja je pogreška pretpostaviti da je naša prirodna sudbina biti proizvođači, prijevoznici i bankari ostatku svijeta i da takva situacija podrazumijeva stalni porez na sirovine i hranu. Na kratko vrijeme, svakako, ova je hipoteza postala živopisna činjenicom da nam je niz sretnih slučajnosti dao znatnu prednost pred drugim nacijama u razvoju onih usluga za koje je svijet u to vrijeme bio spreman platiti gotovo svaku cijenu. Ali brza i gotovo univerzalna pojava industrijskog i financijskog nacionalizma uništila je naš privremeni monopol i učinila hipotezu ne samo neodrživom, već i pozitivno opasnom. Što se dulje držimo nje, to smo manje sposobni suočiti se s činjenicama modernog života. Svaki gest prema neopozivom "oporavku međunarodne trgovine" odgađa neizbježan dan obračuna kada moramo stati na vlastite noge i sastaviti inventuru vlastitog stanja.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

resursi.

Budući da je primarni izvor vitalnih potrepština, njegov pažljiv i prosvijetljen razvoj preduvjet je nacionalnog prosperiteta. Budući da je nacionalna baština, kulturna i materijalna, njezino očuvanje je svečana nacionalna dužnost.

Vrijedi se prisjetiti da su do relativno modernih vremena te činjenice bile općenito priznate, iako ne uvijek ispravno protumačene. Smatralo se da vlasništvo nad zemljom daje ne samo velike privilegije već i velike odgovornosti, društvene i novčane. Vladajuće klase potjecale su gotovo isključivo iz zemljoposjedničkih obitelji. Poljoprivreda je bila prepoznata kao velika osnovna industrija, a njezina dobrobit bila je pitanje od nacionalne važnosti.

Tek kada je osiromašenu zemljoposjedničku aristokraciju zamijenila novopečena i uglavnom strana plutokracija koja je proizašla iz kaotičnih financija napoleonskog razdoblja, nacionalni stav prema zemlji doživio je ozbiljno pogoršanje. I tek kada je viktorijanski izvozni kapitalizam počeo ostvarivati ogromne prihode od uvoza, britanska poljoprivreda nije uspjela pratiti razvoj britanske manufakture. Ali nakon što je uspostavljena doktrina da je profit organiziranog kapitala mjera nacionalnog prosperiteta, neorganizirana poljoprivreda mogla je uzalud tražiti pomoć ili vodstvo od Westminstera.

I tako je danas proučavanje britanskog sela gotovo proučavanje izumrle civilizacije.
Duboko usječeni putevi koji nisu nosili kotače već cijelu generaciju, prostrane živice koje nisu vidjele željezo desetljećem, drevni tragovi plugova još uvijek vidljivi na pašnjacima s gustom travom, štale i kućice u svim fazama propadanja, crkve izgrađene za kongregacije pet puta veće od današnjih župa, tihi vodeni mlinovi i raspadajuća imanja: sve to govori o izgubljenom seoskom stanovništvu koje se nekoć aktivno bavilo najmuževnijim od svih zadataka.

Istina je, naravno, da se bolja zemlja još uvijek obrađuje, i to često dobro, iako se broj onih koji su izravno zainteresirani za nju smanjuje iz godine u godinu. I tu i tamo se nađu hrabri avanturisti koji ulažu sve što imaju na svinje ili perad, voće ili mlijeko. Ali nad velikim dijelom sela visi propast metoda "od ruke do usta" rođenih iz nedostatka samopouzdanja i izraženih u zapuštenim pašnjacima s nedostatkom neugledne stoke. Atmosfera je toliko apatična da se čak i rasipni i neljubazni upadi spekulativnog graditelja prihvaćaju gotovo bez traga ogorčenja koje bi takvo oskvrnuće izazvalo prije nekoliko generacija.

Važno je shvatiti opseg štete koja je nanesena nezamjenjivoj nacionalnoj imovini. Teoretski, zemlja je neuništiva, osim ako je, naravno, ne odnese more, proces koji se, usput rečeno, može vidjeti na nekoliko mjesta na našoj obali. Ali može joj se dogoditi nekoliko stvari koje će je učiniti praktički beskorisnom s gledišta proizvodnje hrane, a to je najvažnije gledište za naciju.

Prije svega, obrađeno zemljište, bilo da je riječ o obradivom zemljištu ili pašnjaku, može brzo zapasti u zapušteno stanje u kojem ne daje ništa osim oskudne hrane za stoku i ovce, a čak i one ostaju bez hrane ako zečevi stignu prvi. Zloslutno povećanje površine koja se vraća kao „gruba ispaša“ tijekom razdoblja kada se obrađena površina stalno smanjuje dovoljno jasno pokazuje što se događa. Većina naših grubih ispaša su, naravno, planinski vrhovi i vrištine. Ali cijelo nedavno povećanje, i mnogo više od toga, sastoji se od neobradivog zemljišta vrste koje bi se obrađivalo u bilo kojoj drugoj europskoj zemlji ili čak u našim vlastitim dominionima, ali koje se ovdje ne može obrađivati zbog upornog službenog zanemarivanja.

Političari tipa Inskip žele da vjerujemo da se ova napuštena zemlja može dovesti u ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

proizvodnja u hitnim slučajevima. Očito ih razočaravajuća iskustva posljednjeg rata nisu naučila da se zemljište ne može iznenada ubrzano pretvoriti u produktivno korištenjem nekoliko traktora i nešto nekvalificirane radne snage. Melioracija zemljišta je visokokvalificiran posao koji zahtijeva nekoliko godina strpljivog rada prije nego što se mogu postići rezultati. Vrlo korisno se može uključiti u dugoročnu poljoprivrednu politiku; ali kao sredstvo proizvodnje hrane u hitnim slučajevima praktički je bezvrijedno.

Drugo, građevinski radovi, bilo stambeni ili industrijski, svake godine koriste veliku količinu zemljišta i steriliziraju u potpunosti onoliko koliko ga zapravo koriste. Od 1929. godine samo su Engleska i Wales izgubili 421 000 hektara poljoprivrednog zemljišta, od čega se samo 159 000 hektara ponovno pojavilo kao neobrađeni pašnjaci; gotovo cijelih preostalih 262 000 hektara prešlo je u ralje graditelja, od čega je veći dio ravno i plodno obradivo zemljište u visokom stupnju obradivosti.

Treba imati na umu da gubitak poljoprivrednog zemljišta ne staje na površini koju zapravo zauzimaju tvornice, kuće i vrtovi. Moraju se osigurati ceste i rekreacijski tereni, a uvijek postoje, posebno u novoizgrađenim područjima, veliki blokovi neiskorištenog zemljišta. Štoviše, poljoprivredno zemljište na rubu izgrađenog područja ili poljoprivredno zemljište koje je, na moderan način, posuto izoliranim nastambama, znatno pati. Vrapci i štakori dolaze u tisućama; vrata i ograde se ruše; psi lutalice uznemiravaju stoku, a sitna šteta enormno se povećava. Pojavom jeftinog cestovnog prijevoza i posljedičnim poticajem razvoja prigradskih područja prema van, područje na koje je to tako pogođeno, iako se i dalje vraća kao poljoprivredno zemljište, mora iznositi stotine tisuća hektara.

Nemoguće je izbjeći zaključak da Britanija rasipa svoju nacionalnu baštinu u vrijeme kada tijek svjetskih događaja čini od vitalne važnosti očuvanje svakog hektara zemlje. Onima koji ovo smatraju alarmističnom izjavom savjetuje se da pažljivo prouče nedavno djelo profesora R. G. Stapledona, Zemlja; sada i sutra. Autoritet smatra da se „naše poljoprivredne površine brzo smanjuju i neizbježno se moraju smanjivati, te da se, osim ako se ne donese neka odluka o minimalnoj površini koju treba pod svaku cijenu zadržati za proizvodnju hrane i ne poduzmu odgovarajuće mjere, za najviše dvjesto godina poljoprivredno zemljište Engleske može se smanjiti na polovicu.“

Dvjesto godina možda zvuči kao dugo vrijeme, ali postoji li itko dovoljno hrabar da pretpostavi da će naša djeca, a kamoli naši unuci, moći crpiti neograničene zalihe hrane iz Amerike i Antipoda? Želimo li ući u povijest kao generacija koja je rasipala nacionalno imanje i ostavila svoje potomke da se suoče s elementarnim problemom gladi? Viktorijanski izvozni kapitalizam ostavio nam je u nasljeđe Problematična područja; trebamo li biti odgovorni za novi niz Propadnutih područja?

Daljnje razmatranje prehrambenih i ekonomskih aspekata našeg problema sa zemljištem odvelo bi nas duboko u raspravu o mnogim funkcijama poljoprivrede kao sastavnog dijela nacionalnog života.
Stoga je potrebno prekinuti kako bismo raspravili jednako važan kulturni aspekt.

Istina je da ovaj aspekt već dobiva određenu pozornost na grčevito i jednostran način u okviru urbanističkog planskog pokreta. Ali sam naziv ovog pokreta otkriva njegova ograničenja. Zajednica koja je potaknuta da zaboravi značaj svoje poljoprivrede i da uvozne zalihe hrane smatra prirodnim fenomenom, počela je selo smatrati pukim dodatkom gradovima, nekom vrstom proslavljenog javnog parka. Doista postoji velika opasnost da ruralna Engleska postane bezličan „otvoreni prostor“ na isti način na koji je ogroman dio Home Countiesa postao bezlično vrtno predgrađe.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Urođena želja urbaniziranog naroda da pobjegne od bučne, kontaminirane atmosfere svojih gradova može izazvati samo suosjećanje. To što će ti ljudi veselo provesti pola nedjelje gutajući benzinske ispušne plinove na zakrčenoj glavnoj cesti kako bi drugu polovicu mogli provesti na svježem zraku patetično je značajno. Šteta je što se čini da toliko njih nije sposobno iskoristiti plodove svog pothvata, a da ih ne pokvare.

Jer selo ne može ispuniti svoju kulturnu funkciju osim ako mu se ne dopusti da sačuva vlastiti karakter, a taj karakter je neodvojiv od njegove materijalne ili poljoprivredne funkcije. Grad ne može pobjeći od grada, ako ga povuče sa sobom, ništa više nego što intelektualac može dati svom umu odmor ako svoje argumente ponese sa sobom na svoje seoske šetnje. Pogled na selo koje su predgrađivali oni koji su došli "živjeti na selu" jednako je patetičan kao i pogled na skupinu intelektualaca koji koračaju u punom žaru razgovora dok se oko njih odvijaju deset tisuća aktivnosti zanimljivijih i važnijih od njihovih vlastitih. Kao što je jedan farmer nedavno rekao: "Ne smeta mi toliko što hodaju po mojim poljima. Ne smeta mi toliko što vježbaju svoje glupe pse na moj račun. Ne smeta mi čak ni što se penju preko vrata koja bi dijete moglo otvoriti. Ali kad pomislim da su prošli preko dvije milje dobrog poljoprivrednog zemljišta i nikada nisu pomislili pogledati što se događa, osjećam da je moja uljudnost bila uzalud potrošena."

Ono što bismo mogli nazvati stavom „javnog parka“ izražava se na načine ozbiljnije od ravnodušnosti prema seoskim aktivnostima. Kao što ježinac smatra da nema ništa loše u bacanju kamenja na patke kada čuvar ne gleda, tako postoje tisuće obrazovanih odraslih osoba koje ne vide ništa loše u sitnim prekršajima kada postoji mala ili nikakva mogućnost otkrivanja. A kumulativni učinak sitnih prekršaja stvara neugodnu situaciju u četvrtima koje preferiraju urbani eskapisti.

U Njemačkoj se voćke sade u živice uz cestu, a zemlja se obrađuje do samog ruba metala. U Engleskoj je takav postupak potpuno nemoguć, jer bi organizirane pljačkaške skupine ogolile drveće, a usjeve zgazile širine lanca. Britanac nije nužno manje pošten ili destruktivniji od Nijemca; on je jednostavno deruraliziran do te mjere da njegov osjećaj za vrijednosti i moralni kodeks ponašanja nestaju s posljednjim stupom ulične svjetiljke. Osobe koje bi šokirala pomisao na krađu olovke od penija s pulta trgovine neće vidjeti ništa nemoralno u probijanju kroz pola tuceta živica kako bi ukrale gljive.

Seoski krajolik nudi toliko stvarnog bogatstva svojim posjetiteljima da je očiti način prevladavanja sadašnjih žalosnih tendencija pokazati ljudima gdje se to bogatstvo nalazi. Čak i sada postoje mnogi koji mogu cijeniti i cijene ljekoviti balzam samoće, duhovnu utjehu mira i sigurnosti, zadivljujući interes stalno promjenjivih polja i šuma; ali premalo ih je.
Nitko neće dobrovoljno povrijediti ili oštetiti ono za što osjeća živo osobno zanimanje, a prvi korak prema očuvanju sela je nacionalni poticaj za razvoj onoga što profesor Stapledon naziva „ruralnom svjesnošću“.

Fašistička vlada će se prirodno morati suočiti s problemom zemlje u cijelosti, jer je zemlja jedan od temelja na kojem se gradi njezina koncepcija žive nacije. Doista, njezina deklarirana politika poljoprivrednog razvoja sama će stvoriti hitan problem poticanjem spekulativne aktivnosti na tržištu nekretnina, a ta će se aktivnost morati ozbiljno suzbiti prije nego što se poljoprivredna politika može u potpunosti razviti.

Fašistički stav prema zemlji može se izložiti u nekoliko rečenica.

Zemlja se više ne smije smatrati spekulativnom robom. Njena vrijednost mora biti pravedno procijenjena, a sav prirast moraju dijeliti oni koji su pomogli u njenom stvaranju, uključujući i

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Stanje.

Korištenje zemljišta mora biti predmet pažljivog dugoročnog nacionalnog planiranja. Koliko je god to moguće, građevinska aktivnost mora biti ograničena na područja niske poljoprivredne vrijednosti.

Vlasništvo nad zemljom mora biti što šire rasprostranjeno, a cilj je veliki broj malih, sigurnih obiteljskih vlasništva. Međutim, ono će također podrazumijevati odgovornosti, a oni koji zlouporabe svoju zemlju bit će smatrani društvenim neprijateljima.

Javni pristup zemljištu mora se poboljšati proširenjem i boljim definiranjem poljskih staza, mjesta za kampiranje i odmorišta uz cestu. Istovremeno, zakon o ukidanju posjeda mora se revidirati, a ruralnoj zajednici pružiti bolju zaštitu od uplitanja i štete. Moguće je da će biti potrebno osnovati zbor čuvara.

Rat se mora voditi protiv štetočina poput zečeva, vrana i golubova; i premda neće biti diskriminacije prema sportovima na otvorenom, ne smije se dopustiti da takvi sportovi ometaju poljoprivredne ili rekreacijske aktivnosti.

Javnost mora biti obrazovana da poštuje i cijeni seoski krajolik te da pokazuje inteligentan interes za njegove aktivnosti.

Kao rasa nismo skloni sentimentalnom izražavanju prema zemlji. Riječ Domovina koristimo rijetko, Domovina nikad. Stoljeće laissez-faire liberalizma i financijskog konzervativizma stvorilo je kratkovidan komercijalizirani stav prema našem tlu.

Pa ipak, Britanija naših snova, fizičko utjelovljenje našeg nacionalnog duha, nije Britanija ulica i tvornica, pa čak ni parkova i javnih zgrada, već Britanija nasmiješenih dolina i valovitih visoravana, obrađenih polja i ugodnih imanja. Grad je grad diljem svijeta; a gradovi svijeta svake godine teže standardizaciji. Ali ruralna Britanija je posebno naša, neodvojiva od našeg nacionalnog karaktera. Moramo je ljubomorno čuvati, ne u muzejskoj atmosferi Stratforda na Avonu, već u prirodnoj snazi produktivnosti.

Malo nas je više od nekoliko generacija udaljeno od zemlje. Malo preodgojnosti putem tiska i radija ponovno bi nas učinilo seljacima, barem u našim slobodnim trenucima: ne obrazovanje profesionalnog učitelja, čija se „poljoprivreda“ sastoji od korisne, ali prilično dosadne elementarne znanosti, već obrazovanje koje bi nas poslalo na puteve i poljske staze otvorenih očiju i znatiželjnih umova. Uvod u povijest i svakodnevni život sela ne bi samo potaknuo građanina da cijeni probleme poljoprivrede, već bi i njegove seoske izlete uložio u zanimljiv interes. Inteligentna seoska umnost mogla bi se učiniti najboljim mogućim protuotrovom stresu gradskog života, jer Majka Zemlja može pružiti utjehu za dušu kao i za tijelo.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Hitlerov Berchtesgaden idila Nove Njemačke
Joan Morgan

Čak i ako dobro poznajete Bavarsku, pa čak i ako imate na umu da su Wittelbachovi s cijelom Bavarskom i Führer s cijelom Njemačkom birali Berchtesgaden za svoje ljetnikovce, ništa vas ne priprema za ovo mjesto koje uspijeva biti istovremeno i srce stare Bavarske i duša nove Njemačke. Sve o čemu ste sanjali o Bavarskoj u njezinom najbajkovitijem izdanju i nacionalsocijalizmu u njegovom najboljem izdanju sažeto je u ovom planinskom trgovačkom gradiću koji se može pohvaliti otprilike istom populacijom kao i najnoviji londonski blok stanova.

Nakon što vlak napusti Bad Reichenhall, on ide sve dublje i dublje u planine dok ne osjetite da će vas potpuno obuhvatiti dok se probijate dubokom dolinom koja je klin Njemačke utisnut u Austriju. (Moguće je, i prilično uzbudljivo, pješice doći do Austrije u bilo kojem od tri smjera.)

Prvi dojam je dojam kretanja. Svi od dvije godine nadalje su na nogama u nekoj vrsti iščekivanja. Je li to zbog nadmorske visine, bavarskog dobrog raspoloženja ili činjenice da Führer može proći u bilo kojem trenutku, nikad nisam otkrio; činjenica ostaje da zrak trne od vitalnosti.

Ovdje u ovom preslatkom glazbeno-komičnom okruženju, nacionalsocijalizam se čini vrlo zabavnim.
Osim na povremenim sastancima, koji su jednostavni i neobično inspirativni, niste toliko svjesni duboke mistične ozbiljnosti svega toga; neizmjernosti izvršenog zadatka i zadatka koji je pred vama.

Osjećate da je SS sa svojom atraktivnom uniformom, kontaktom s Führerom i zdravim životom u lijepom okruženju vrlo ugodno zanimanje, a SS je doista sjajna organizacija, otvorena za sve uzraste i klase na zajedničkom temelju patriotizma.

Ovdje, više nego bilo gdje drugdje u Njemačkoj, vidite kako svatko, od najstarijeg SS-ovca do najmlađeg djeteta koje prodaje značke Zimske pomoći, ima udjela u zemlji; nitko ne pati od agonije koja uništava dušu osjećaja neželjenosti. Svako postignuće je njihovo postignuće; svaki neuspjeh je njihov. Shvaćate kako je nacionalsocijalizam, vraćajući nadu, oživljavajući vjeru u budućnost svoje zemlje, dao ljudima nešto za što će živjeti.

Stoljetni život mjesta teče dalje kao i uvijek, uz nacionalsocijalizam; i stoga je život u Berchtesgadenu neprestana predstava. Kad se zavjesa spusti na jedan čin, počinje drugi. Čujete monotono zujanje kako vam pored prozora prolazi stotinu seljanki u nacionalnim nošnjama s malim crno-zeleno-crvenim pletenim kaputima koje zovu Berchtesgadnerice. S njima je svećenik, i kreću se polako, skandirajući, oborenih očiju. Kasnije čujete prodorne glasove mladih BDM-ova (Hitlerovih djevojaka) koje marširaju u svojim kratkim smeđim kaputima ili četu Hitlerjugenda, ogromne snažne dječake koji nose zastave. U zraku se uvijek čuje marširajuća pjesma.

Kad sve drugo zakaže, imaju vatrogasnu vježbu. Stotinu vatrogasaca (ili jedan na svakih trideset stanovnika) u tunikama, kacigama i hlačama smjelo nastupa ispred vašeg prozora. Nedjelja je, međutim, taj dan. Na Markt Platzu, koji je vrhunac grada, okupljaju se seljaci; muškarci se međusobno natječu u golemom broju četki u svojim zelenim šeširima, s jedne strane fontane ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

s bavarskim lavom, s druge strane žene s ravnim crnim šeširima na vijencima od pletenica. U deset se odlaze na pivo i kobasice u Neuhaus (taj manji brat Hofbrauhausa) s njegovim pivskim vrtom pod kestenima, gdje vam provjetravaju posteljinu na ogradi dvorca Wittelsbach, njegovom pivnicom s nenadmašnom gemütlichkeit, gdje se stranački vođe rame uz rame druže s vodičima; vitalno središte vitalnog grada.

Grand Hotel, dovoljno veličanstven za svakoga. Kurhaus s izvrsnim orkestrom i gostujućim glumcima iz Münchena. Seljačko kazalište, s grubim humorom i privlačnom glazbom. Tu su plesna mjesta; Hofschaffer s intimnom atmosferom, podijem za ples u obliku džepnih maramica prepunim više nego što se moglo sanjati o londonskom glavnom hotelskom konobaru, i Kur Cafe, gdje ogromni, elegantni dječaci SS tjelesne garde plešu u onome što je nekoć bila kraljevska vila Bavarske kuće. Tu su umjetnici, Fritz Richter sa svojim neobičnim inspiriranim drvorezima i jedan od prvoklasnih pejzažnih slikara moderne alpske škole.

Izaći na vidjelo: prvo, tu je Führerova kuća, na vrhu svijeta, sa staklenim zidom koji gleda na niz planina, smještena na tako strmoj padini da se čini kao da je nagnuta unatrag. Kuća dominira dolinom kao što Führer dominira gradom.

Tu je Konigsee, najljepše od svih alpskih jezera, najdublje zeleno sa strmim planinama koje ga okružuju sa svih strana. Tu je i Zauberwald, čarobna šuma, gdje potok iz Hinterseea juri kroz zelene plišane stijene.

Tu je rudnik soli gdje se (u ovoj zemlji uniformi) odjenete u crnu tuniku i bijele hlače s plus four hlačama (što nije ni približno tako šik i prikladno kao što zvuči) i sanjkate se do podzemnog jezera s ogrlicom od svjetala i svastikom na drugom kraju. Tu je i Schloss Platz s ratnim spomenikom.

Tu su alpske livade s prirodnim nizom boja, ružičastim jedan tjedan, plavim i žutim sljedeći, što bi dovelo do zavidne ludosti cvjećare Londona, Pariza i New Yorka.

Tu su šume, jednolične, koje se protežu ravno i snažno do snježne granice. Planine; prekrasni Watzmann, drugi najviši u Njemačkoj; pustošni Goll i surovi, legendama opsjednuti Untersberg. Za hrabre srca tu je osvijetljena ledena rupa, šest tisuća stopa visoko unutar Untersberga, a tu je i Almbach Klamm, bučni, zapanjujući klanac, gdje se čini da se spuštate mnogo više nego što ste se popeli, koji završava tek kada izgubite nadu i spada pod naslov "Emocionalno iskustvo", a ne "Pejzaž".

U Berchtesgadener Landu pozdravljaju vas jednako s "Grass Gott" i "Heil Hitler!" Nije ni čudo, pozdrav Bogu što je stvorio nešto tako lijepo i zdravo Hitler što je to sačuvao za ljude koji to vole više od života.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Nordijska svjetska federacija, autor

Vidkun Quisling

VODITELJ NORVEŠKOG NASJONALNOG SAMLINGA

A Stari svijet pada, novi se rađa. Istovremeno s našim trećim godišnjim skupom u Stavangeru prošle godine, sedmi Svjetski kongres Komunističke internacionale otvoren je u bivšem „plemićkom klubu“ u Moskvi, nakon privremenog razdoblja od sedam godina od posljednjeg svjetskog kongresa 1928. godine.

Kongres je trajao od 25. srpnja do 21. kolovoza. Njegova je primarna svrha bila preispitati što je židovska međunarodna marksistička zavjera postigla tijekom tih sedam godina unutar i izvan Sovjetske Rusije u vezi s provedbom Staljinova programa boljševizacije svijeta, što je bilo predmet rasprave na prethodnom svjetskom kongresu.

Drugo, potvrdila je taktiku svog programa uništenja snaga nacionalnog otpora i paljenja vatre komunističke svjetske revolucije. Naglasak je posebno stavljen na taktiku takozvanog ujedinjenog i narodnog fronta, čiji smo razvoj vidjeli u Francuskoj, Španjolskoj, Belgiji i drugdje. Također smo dobro upoznati s njom ovdje u Norveškoj u takozvanom „kriznom sporazumu“ sa seljačkom strankom i u novoj kamuflažnoj taktici Laburističke stranke kroz usvajanje buržoaske i nacionalne maske. Još jedno pitanje koje se izravno tiče naše zemlje, naime, sudjelovanje Sovjetske Rusije u Ligi naroda, također je simptom iste taktike narodnog fronta koja je odavno uključena u program Komintema.

Ove godine, dok se mi iz Nacionalne skupštine okupljamo na našem godišnjem skupu, vidimo sazivanje još jednog svjetskog kongresa.

Ovaj put dioničari bankrotiranog koncerna Lige naroda održavaju svoju Izvanrednu glavnu skupštinu kako bi raspravljali o likvidaciji poduzeća ili njegovoj mogućoj rekonstrukciji na jesen, kada skupština održava svoju uobičajenu godišnju sjednicu.

Spominjem ove događaje, koji su se zbili istodobno s naša dva posljednja nacionalna skupa, ne samo zbog njihove velike važnosti, već i zato što vrlo jasno ilustriraju vanjskopolitičku situaciju s kojom se danas suočavamo.

S jedne strane imamo neumorno aktivni svjetski boljševizam, koji je, s povijesnog gledišta, jednostavno alarmantan simptom prolaska starog svijeta i uporan napor zlokobnih sila da prisile svjetsku evoluciju na vlastiti put uništenja, odnosno prema univerzalnoj materijalističkoj republici pod židovskom diktaturom.

S druge strane nalazimo besciljne pokušaje starog svijeta da riješi imperativne zahtjeve današnjice, zahtjeve za mirom i suradnjom među narodima. Cijela stvar je osujećena sukobom pojedinačnih interesa, baš kao što unutarnju nacionalnu suradnju, koju situacija zahtijeva, uništavaju klasni ratovi i sebični stranački sukobi. Ovaj proces raspadanja prate nemiri i krize, rat i građanski sukobi.

Internacionalističke sile interveniraju i cijela se stvar postupno pretvara u marksizam i uništenje na isti način na koji se buržoasko-liberalna država postupno uništava, od strane ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Marksizam, kao što tako jasno vidimo u našoj vlastitoj zemlji. Usred svega toga, vječno mlado čovječanstvo pušta nove izdanke; nacionalni pokreti renesanse i ujedinjenja najavljuju novo doba, donoseći novu državu i novi svjetski poredak. Novi poredak je u tijeku i u ovoj zemlji.

SANKCIJE I KOLAPS LIGE

Druga značajna činjenica jest da slom te buržoaske parlamentarne kapitalističke institucije, Lige naroda, nije posljedica samo njezine vlastite nesolidnosti i podzemnih aktivnosti marksizma ili temeljnih i formalnih pogrešaka u organizaciji Lige.

Uništila ga je fašistička Italija, jedan od predstavnika organiziranih zajednica novog doba. Unatoč pedeset sankcionističkih država i protivljenju cijelog demokratskog i marksističkog svijeta, te svjetskom javnom mnijenju koje je mobilizirano protiv fašizma i Italije, nacionalno jedinstvo pokazalo se najjačom snagom.

Bez ikakvog identificiranja s talijanskim fašizmom ili talijanskim interesima, vođe Nacionalnog saveza od samog su početka zauzele jasan i odlučan stav prema etiopskom sukobu. Zalagale su se za neutralnost Norveške i protivile se njezinom sudjelovanju u takozvanim sankcijama.

U tome smo bili isključivo pod utjecajem interesa naše zemlje. Međutim, vjerujem da je javno mnijenje ovdje, kao i na mnogim drugim mjestima, bilo žrtvom propagande koja je u stvarnosti služila sasvim drugim interesima od visokih ideala koje je pretvarala da usađuje.

Naš pokret, međutim, nije zauzeo stranu. Zahtijevali smo neutralnost Norveške i pokazali licemjerje i besciljnost cijele sankcionističke igre. Danas možemo reći da smo ispravno procijenili situaciju.

S vojnog gledišta bili smo u pravu. Unatoč općem mišljenju, ispravno smo procijenili značaj modernih ratnih materijala, kao i snagu otpora Etiopije i Engleske, a ne najmanje ogromnu moralnu i materijalnu snagu stvorenu u narodu organiziranom za ujedinjeni napor na povijesnim i nacionalnim temeljima.

I politički smo ispravno prosuđivali. Beskorisnost i ozbiljne pogrešne procjene sankcionističke politike sada su očite. Pogledajte tragičnu neugodu moćne Engleske zbog njezine kratkovidne politike Lige; to je najveći moralni i praktični poraz koji je Britansko Carstvo pretrpjelo otkako je izgubilo Ameriku.

Sovjetska Rusija, ta nova i izvanredna članica Lige naroda, vidjela je u politici sankcija mogućnost svađe prvo s Mussolinijem, a zatim i s Hitlerom, ali kada su im proračuni počeli propadati, lukavi boljševički Židovi tiho su se povukli u pozadinu i, izvukavši se nekažnjeno, prepustili britanskoj vladi da snosi krivnju i trpi sramotu.

NACIONALISTIČKA POLITIKA I MEĐUNARODNA SURADNJA

Norveška se prvi put od Drugog svjetskog rata morala suočiti s teškim činjenicama u vanjskoj politici, koje joj uvelike otežavaju vođenje uobičajene uske politike.

U tom smislu, želim naglasiti činjenicu koja je, nažalost, u ovoj zemlji podcijenjena:

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

naime da životima ljudi dominira vanjska, a ne unutarnja politika.
Uz vlastitu „volju za život“ nacije, njezinim unutarnjim uvjetima i strukturom dominiraju međunarodni uvjeti gospodarstva i moći. Te uvjete stvaraju primitivne i imperativne potrebe naroda i država, njihova borba za opstanak i za prostor za život. Ali utjecaj države u vanjskoj politici uvijek odgovara stupnju razvoja njezine unutarnje snage.

Stoga nužnost samoodržavanja u slučaju rata i, prije svega, preoblikovanje strukture svjetskog gospodarstva jednostavno prisiljavaju zajednice da se organiziraju na ekonomskoj osnovi kao nacionalne radničke države. Promijenjeni uvjeti diljem svijeta prisiljavaju svaku naciju da se prema svojim susjedima odnosi kao prema organiziranoj ekonomskoj jedinici s punom i sposobnom kontrolom nad svim svojim resursima i moći da ih iskoristi na najbolji mogući način. U tom smislu, sadašnja kriza je uglavnom kriza ponovnog prilagođavanja svjetske proizvodnje i trgovine.

Međutim, ne postoji inherentna suprotnost između zahtjeva vremena za tim ujedinjenim i snažno karakteriziranim ekonomskim nacionalnim jedinicama i zahtjeva za planiranom međunarodnom suradnjom, koju neodoljivom snagom pokreću ekonomski uzroci, kao i razmatranje održavanja mira.

Upravo će formiranje takvih organiziranih nacionalnih osobnosti donijeti poštenje
i učinkovitu međunarodnu suradnju, oslobođenu pristranosti ili ugnjetavanja.

DVA NEPRIJATELJSKA LOGORA U EUROPI I U SVIJETU

Situacija je takva da se u svijetu, a posebno u Europi, formiraju dva neprijateljska tabora na isti način kao i prije svjetskog rata. Sovjetska Rusija, Francuska i Čehoslovačka, podržane međunarodnim židovstvom, koje ih potiče na rat protiv nacionalsocijalističke Njemačke, već predstavljaju jedinstveni front protiv te zemlje i nastoje još više okružiti Njemačku, i politički i vojno.

U tim uvjetima položaj Norveške je izuzetno izložen, smještena na raskrižju Rusije, Njemačke i Engleske, a njezina unutarnja politika već je u vlasti marksista.

Rusija je od velike europske sile s azijskim interesima postala velika azijska sila s europskim interesima, posebno prema Atlantiku. Ali, prije svega, ona je baza svjetske revolucije.

Svjetski boljševizam pokušava pretvoriti Norvešku, a s njom i cijelu Skandinaviju, u desno krilo svog europskog fronta napada protiv Njemačke i Engleske. Ovaj plan sadrži zlokobne mogućnosti za našu zemlju. U slučaju sukoba između Njemačke i Sovjetske Rusije, cijeli pogled Laburističke stranke natjerat će Norvešku da zauzme stranu boljševika u suprotnosti s Njemačkom, a to će biti suprotno našoj zakletvi o neutralnosti.

Tranmal, neodgovorni diktator Laburističke stranke, nedavno je dovoljno jasno govorio u tom smjeru. Sve dok su Norveška i Sovjetska Rusija članice sadašnje Lige naroda, a Njemačka nije, čini se da nam ozbiljno prijeti rat u tom smjeru, jer smo dužni dopustiti Crvenoj armiji i Zračnim snagama slobodan tranzit kroz zemlju u slučaju njemačko-ruskog sukoba.

U sadašnjim uvjetima u Europi postoji i mogućnost da Njemačka i Engleska zarataju. To se može dogoditi, na primjer, u vezi sa sukobom između Njemačke i

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

trostruki savez Francuske, Čehoslovačke i Sovjetske Rusije, pri čemu je Čehoslovačka gotovo osjetljivija točka od Austrije. To što će Francuska tada zaratiti protiv Njemačke pružilo bi Engleskoj razlog za rat, što je sada još izvjesnije nego prije ogromnog razvoja zrakoplovstva.

Takav rat između Engleske i Njemačke predstavlja katastrofalnu mogućnost za Norvešku, jer od svjetskog rata cijela se situacija sada potpuno promijenila.

Kroz Ligu naroda kao instrument britanske svjetske politike bili bismo tada prisiljeni izravno ući u rat i, čak i ako se Liga naroda raspadne, trebali bismo, prema autoritetu poput Lorda Lloyda, sigurno biti izloženi kaznenom bombardiranju ako bismo, kao što je bio slučaj u svjetskom ratu, dopustili našoj trgovačkoj floti da prevozi robu za Englesku, na čemu bi ona sa svoje strane nesumnjivo inzistirala sada kao što je to činila tada.

Norveška laburistička stranka - Vladina stranka - aktivno pomaže ovu politiku usmjerenu protiv Njemačke. Ako Norveška pristane na to, to znači da smo nepovratno uvučeni u ovu ratnu politiku protiv volje najmanje 99 posto norveškog naroda. Norveška ne može i neće marširati osim ako naša vlastita sloboda i naše vlastite granice nisu u opasnosti.

MIR S ENGLESKOM I NJEMAČKOM

Već sam naglasio da je mir između Njemačke i Engleske vitalna potreba za našu zemlju. Ono što moramo, prije svega, spriječiti jest da se Njemačka i Engleska nađu na suprotnim stranama u novom ratu. Za nas bi to bilo kobno; zapravo bi značilo uništenje.
Stoga ovisi o nama da učinimo sve što je u našoj moći kako bismo stvorili mir i razumijevanje između ove dvije zemlje koje su, kao i mi, nordijskog podrijetla i pogleda na svijet. Čak i ako ne možemo puno učiniti u tom pogledu i moramo paziti da se ne miješamo u poslove drugih zemalja, naša je neposredna dužnost svim pravednim sredstvima suprotstaviti se onima koji pokušavaju izazvati razdor među ovim našim srodnicima, obično na lažnim i nepoštenim osnovama.

Znamo sile u čijem se interesu zapravo ulažu ovi napori. Jedna je svjetski boljševizam. Rad na miru i pomirenju između Njemačke i Engleske trebao bi biti naš cilj norveške vanjske politike bez obzira na stranačke interese. U najvećoj je mjeri očito da interesi Norveške to zahtijevaju. Jedini način na koji možemo izbjeći rat i kaos ovisi o održavanju mira i razumijevanja između ovih naših velikih susjeda na jugu i zapadu, s kojima imamo i najveće trgovinske veze.

Prije otprilike 40 godina postojala je, kao što postoji i sada, prilika za iskren pokušaj stvaranja trajnog razumijevanja između velikih nordijskih naroda. Prilika je zanemarena ili odbijena, a katastrofa koja je uslijedila nakon ovog propusta zahvatila je cijeli svijet. Svatko tko se sada usudi promovirati istu katastrofalnu politiku mora to činiti otvorenih očiju.

Ali svatko tko razumije vremena u kojima živimo mora se potruditi poduzeti snažnu i pozitivnu protumjeru.

Još jedno odlučujuće razmatranje dovodi nas do istog zaključka kao i kod glavnih linija naše vanjske politike. Dekadentni liberalizam i njegov potomak i nasljednik, marksizam, imaju svoje ciljeve usmjerene protiv nacionalnih zajednica, prvenstveno protiv nordijskih.

Svjesno ili nesvjesno, cilj ove politike je razbiti prirodni nacionalni organizacija naroda radi ostvarenja međunarodne svjetske republike. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Tada će unutarnja kohezija nacija biti uništena. Bit će plijen one nacije koja je, za razliku od svih drugih nacija, raspršena po cijeloj zemlji i živi kao parazit na drugim nacijama; upravo zbog toga joj je potreban takav aranžman kako bi ostvarila svoju strastveno željenu vlast nad svijetom. Jer u toj vlasti leži tajna židovskog nacionalizma i imperijalizma.

Dvoboj između judaizma i nordijskog duha je neizbježan, budući da su marksizam i internacionalizam u stvarnosti židovski nacionalizam i imperijalizam, zavjera inspirirana i vođena judaizmom protiv definitivno nordijske europske civilizacije. Jasno je da su procesi propadanja današnjice najozbiljnija prijetnja idealima života i da su najsnažniji antagonizmi našeg vremena suženi na borbu između judaizma i nordijsko-europskog principa. Budući da je to slučaj, moramo shvatiti da će se najučinkovitiji lijek za sadašnju dekadenciju i podzemne aktivnosti marksističkog materijalizma naći u nacionalnoj renesansi za naš narod na vitalizirajućim ili vitalnim temeljima nordijske rase i karakterističnog temperamenta.

A s druge strane, mora postojati u najširem smislu bliža kulturna, ekonomska i politička suradnja između nordijskih i nordijski određenih naroda diljem svijeta: u skandinavskim zemljama, Nizozemskoj, Flandriji, Britanskom Carstvu, Njemačkoj i drugim zemljama gdje su članovi nordijske obitelji relativno manje brojni.

Značenje riječi "nordijski" stoga nije ograničeno samo na skandinavske narode, već se odnosi na sve velike nordijske rase, a mi sada ne razmatramo nesigurnu sjevernu suradnju.

Naprotiv, to je, s jedne strane, nužna posljedica spoznaje da je očuvanje nacionalnog karaktera i organizacije najvažnije životno pitanje za sve kreativne narode. Samo na taj način moguće je osigurati slobodan i miran razvoj nordijske kulture i karakteristika, kako u nacionalnoj tako i u univerzalnoj sferi. Istovremeno, to je jedan od uvjeta duboko ukorijenjenog prepoznavanja vrijednosti i kulturnih doprinosa drugih rasa i tako će ojačati sve nacije od raspadanja i kaosa.

S druge strane, neizbježna je posljedica činjenice da bi međunarodna suradnja koja se mora izgraditi u ovim vremenima trebala po mogućnosti biti utemeljena na nordijskim narodima koji su tako blisko povezani po rasi, jeziku, kulturi i interesima. Imaju isti životni standard i sličan pogled na život, a također su geografski grupirani.

I ekonomski su jedni drugima najbolji kupci.

UNIJA NORDIČKIH NARODA

Blokovska formacija ovih naroda, unija nordijskih naroda, bit će nepobjediva. Takva unija bit će mnogo sposobnija od bankrotirane liberalno-marksističke Ženevske lige da djeluje kao bedem protiv svjetskog boljševizma i stvori jamstva za miran razvoj svijeta. Put do organiziranog čovječanstva naći će se u ujedinjenju velike nordijske obitelji naroda u takvoj blokovskoj formaciji sa zajedničkom valutom, unutarnjom slobodnom trgovinom i zajedničkom carinskom politikom; njihov će cilj biti privući druge zemlje i skupine sila u ovaj sustav.

Takva vanjska politika bit će najbolje jamstvo položaja Norveške u svijetu i protiv boljševizma. A za dobrobit nas samih i drugih stvorit će polje djelovanja u inozemstvu.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

za višak energije koji se mora očekivati u ovoj zemlji ako naši vlastiti resursi nisu dovoljni.

SURADNJA TEMELJENA NA NACIONALNIM POKRETIMA

Dok naglašavamo zajedničku nordijsku sudbinu, ne smijemo podcijeniti značaj i postignuća drugih ili našeg zajedničkog čovječanstva; i, prije svega, ne smijemo podcijeniti važnost obične europske i univerzalne suradnje. Ali ovo međunarodno zajedništvo mora biti utemeljeno na sustavu nacionalnih država. Mora biti stvoreno nacionalnim uzdizanjem naroda u Europi i diljem svijeta, a ne kao rezultat liberalističkih i marksističkih eksperimenata poput Lige naroda, Pan-Europe i Sovjetske Rusije, sjedišta svjetske Sovjetske Republike.

Povijest života pokazuje da sav napredak ovisi o sjedinjenju slobode i diskriminacije sa zajedništvom i organizacijom. Univerzalne monarhije i svjetske republike završavaju anarhijom i raspadom. Hegemonija jedne nacije je katastrofalna za druge i za nju samu.
Babilonska mješavina svih nacija i rasa, što je cilj liberalizma i marksizma, znači uništenje individualnih karakteristika i vrijednosti svake od njih. Povijest nas uči da je istinska harmonija rezultat segregacije i razvoja.

Čovječanski instinkt za organiziranim formiranjem usmjeren je prema nacionalnom životu i suradnji nacionalnih zajednica. Zbog toga su sve međunarodne institucije koje su proizašle iz liberalizma i marksizma propale u svojim navodnim ciljevima, a to su bili osiguranje dobrog razumijevanja među narodima i poticanje njihovog napretka.

S obzirom na neuspjeh liberalističkih ideja Lige i međunarodnog marksizma, hitno je potrebno stvoriti novo zajedništvo naroda s europskim i svjetskim karakterom, utemeljeno na novim idejama za organizaciju zajednica koje je postavio kongres novog poretka u Montreuxu 16. i 17. prosinca 1934. godine. Prvo razmatranje kongresa je poštovanje duhovnih i nacionalnih vrijednosti.

Umjesto licemjernih i tehničkih metoda stare diplomacije, mora se razviti spontana i časna suradnja između svih mladih i zdravih nacionalnih pokreta i nacionalnih država koje oni ponovno stvore kako bi se postigla opća duhovna obnova te politički i ekonomski oporavak diljem svijeta. Ali unutar okvira ovog univerzalnog plana, narodi koji potječu iz istog porijekla i dijele istu kulturu i civilizaciju moraju se grupirati u skladu sa svojim najbližim interesima.

NORDIČKI SVJETSKI POKRET

Glavno načelo na kojem Nasjonal Samling zauzima svoj stav jest da naša politika, osim što ispunjava zahtjeve koje su moderne promjene učinile nužnima, mora biti u skladu sa svime što je potrebno i što želi naša obitelj naroda. Uzaludno je očekivati nacionalni oporavak ako ne ponovno rasplamsamo vatru nordijskog duha i ne gradimo na duhovnom i odgovornom pogledu na život.

Ne može se očekivati napredak ako ne održimo nordijski soj nepomiješanim; ako ne sačuvamo naš prepoznatljivi karakter, izgubit ćemo ga i krenuti prema nacionalnom izumiranju.

Takozvana nordijska ideja, da se nordijski narod može obnoviti samo izgradnjom nove države

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

u skladu sa suvremenim zahtjevima i na dvostrukim temeljima nacionalnog podrijetla i duhovnog pogleda na svijet, ima stalno rastući utjecaj i važeći status u odgovarajućim nordijskim zemljama te već igra važnu ulogu u praktičnoj politici.

Sjeme i tlo za pannordijsku suradnju stoga već postoje. Ali, da bi se ideja mogla dovoljno brzo proširiti, mora pronaći definitivan i adekvatno organiziran izraz.

U ovim okolnostima smatram da je došlo vrijeme da nastavimo promicati kulturnu, gospodarsku i političku suradnju između nordijskih naroda i drugih s nordijskim pogledom na svijet sa sljedećim ciljevima:

- Stvaranje međunarodnog nordijskog pokreta.
- Formiranje Nordijske unije naroda.

Aktivno sudjelovanje u radu na organizaciji svijeta i njegovom mirnom razvoju; te za osiguranje mjesta i doprinosa naše vlastite zemlje u revolucijama i novim ustavima koji su sada u tijeku. Ova suradnja mora započeti, kao i obično, na području ideja, kako bi se politički ostvarila na čvrstim ekonomskim temeljima.

Kad bi se, dakle, postojeća valutna osnova mogla proširiti u uspostavljenu valutnu uniju između nordijskih naroda i kad bi se kroz političku fiskalnu suradnju mogla uspostaviti carinska unija između tih naroda, time bi se u potpunosti postavili temelji za političku realizaciju naših deklariranih ciljeva: velike unije nordijskih naroda u svjetskoj zajednici.

Taj ideal je već dulje vrijeme dio programa Nacionalnog udruženja (Nasjonal Samling). Iz toga slijedi da pannordijska suradnja zapravo podrazumijeva daljnje intenziviranje suradnje sjevernih država u užem smislu: Norveške, Švedske, Danske, Finske i nordijskih otoka u Sjevernom moru. Položaj Danske i Finske toliko je izloženiji od položaja Norveške i Švedske da je Norveška, u svakom slučaju, isključena iz dobrovoljnog povezivanja svoje sudbine s tim zemljama bez podrške koja bi se dobila iz mirnog i sigurnog odnosa s Engleskom i Njemačkom. Ali, nakon što je to osigurano, također je poželjno da sjeverne zemlje zauzmu svoje mjesto kao prirodna skupina u nordijskom svijetu - suradnja uz Britance, Nijemce, Nizozemce i ostale.

U tom smislu, želim naglasiti činjenicu da to ne mijenja slučaj ako mnogi ljudi u ovoj zemlji smatraju da se moraju ne slagati s raznim detaljima britanske i njemačke politike.
Uvjeti koji danas zahtijevaju suradnju s i između ovih naših rođaka važniji su od onih koji bi nas mogli razdvojiti.

Možda postoje i oni koji se protive bilo kakvoj našoj vanjskoj politici i smatraju da su naši poslovi ono što možemo sami riješiti. Podsjetio bih ih da je karakteristična značajka našeg vremena činjenica da svijet postaje jedna velika ekonomska jedinica i da nijedna zemlja više ne može biti sama sebi dovoljna; ovisna je o drugima; i, ako je takva suradnja u trenutnoj politici od vitalnog interesa za našu zemlju, onda je jednako važna i za naš pokret. Budući da su snage koje rade na našem nacionalnom uništenju međunarodno organizirane, dužni smo ih dočekati organizacijom koja cilja izvan nacionalnih interesa. Potpuno učinkovita organizacija ove vrste može se izgraditi samo na zajedničkoj vitalnoj osnovi naših naroda, nordijskom principu.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

NORDIČKI PRINCIP

Nordijski princip počiva na nordijskim tradicijama, nordijskoj misli i konstruktivnoj suradnji, za razliku od židovskog liberalizma i marksizma, koji promiču svoje destruktivne ciljeve putem mržnje, zavisti i klasnog rata za vlastite ciljeve. Jedan je saveznik Božanskog; drugi đavolskog.

Duhovna snaga nordijskog principa je stoga jača i dublja od marksističko-materijalističkog pogleda na postojanje koji prijeti uništenjem naše rase i civilizacije. To je u stvarnosti naš intrinzični nacionalni princip kojeg se moramo pridržavati i koji moramo ostvarivati s neumoljivom dosljednošću.

Također sam uvjeren da, kada prepoznamo duboke istine povijesne prošlosti kao i povijesne sadašnjosti, i vidimo velike stvari koje su postigli narodi nordijske rase od početka povijesti do naših dana, kada su moćniji nego ikad prije; i kada smo, istovremeno, uvjereni da se Božja volja otkriva u povijesnom tijeku svjetskog razvoja, moramo, ne podcjenjujući važnost i doprinos drugih, smjeti vjerovati u kontinuiranu povijesnu i božansku misiju nordijskih naroda u svijetu. Kao i u prošlim vremenima, misija naše velike obitelji naroda mora biti uklanjanje zastarjelog svijeta i stvaranje novog svijeta koji može podići cijelu ljudsku obitelj na uzlaznu ljestvicu.

Nacionalna skupština poziva sve ljude nordijske rase i pogleda na svijet u svakoj zemlji - Norvežane, Šveđane, Dance, Islanđane, Britance, Nijemce, Nizozemce i sve ostale nordijske krvi i duha - da se ujedine u Nordijskom svjetskom pokretu kako bi stvorili mir i suradnju između svih nordijskih naroda diljem svijeta te da nastave borbu za spas i napredak naše civilizacije.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Interpretacija fašizma Clauda Suttona

FASCISM, u smislu u kojem će se koristiti u ovom članku, nezgodan je i nepraktičan izraz za opisivanje svjetskog pokreta koji se pojavio u naše vrijeme kako bi se natjecao s marksizmom i liberalnom demokracijom za odanost ljudi. Nesumnjivo bi se trebao ograničiti na imenovanje posebnog oblika koji je ovaj pokret poprimio u Italiji. Ipak, popularni um, osjećajući da se u talijanskom fašizmu pojavilo nešto novo i od svjetskog značaja, ustraje u korištenju izraza u širem smislu.

Fašizam nije internacionalan kao što je komunizam, u smislu da je dogma koju treba nametnuti svakoj naciji, bez obzira na njezinu povijest i okolnosti. Radi se prije o temeljnoj sličnosti pogleda koja se može uočiti u raznim modernim nacionalnim pokretima i koja se može smatrati da s nekom vrstom nužnosti proizlazi iz situacije u kojoj se naša europska kultura trenutno nalazi. Mi u Engleskoj dijelimo zajedničku kulturnu baštinu Europe; baš kao što su nas najdublje pogodile ideje Francuske revolucije, tako ćemo morati biti duboko pogođeni idejama fašističkog pokreta i reagirati na te ideje na naš vlastiti nacionalni način.

Dva faktora koja posvuda rađaju ovaj pokret su propadanje liberalne demokracije i uspon marksizma.

Potrebno je samo površno poznavanje povijesti da bi se shvatilo da u liberalnoj demokraciji nema ništa neizbježno ili vječno. U usporedbi s drugim oblicima vlasti, demokratske vlade nisu bile ni uobičajene ni stabilne, niti su ljudskoj kulturi doprinijele toliko trajne vrijednosti kao aristokratske i monarhističke vlade. Naravno, moguće je - i često se to čini - definirati demokraciju na način da se u nju uključe svi podnošljivi oblici vlasti, na primjer, opisati Englesku pod kraljicom Elizabetom ili pod Pittom kao demokraciju. Ali to je gruba zlouporaba jezika i obezvređivanje intelektualnog toka. "Demokracija" se ne bi trebala koristiti za označavanje svake vlade koja vlada uz pristanak gotovo svih onih kojima se vlada; niti one koja svjesno teži dobrobiti cijelog naroda; niti one koja je tolerantna prema različitim mišljenjima i potiče slobodnu raspravu; niti one koja vlada prema utvrđenom i poznatom zakonu, nepristrano primijenjenom. Mnoge demokratske vlade su u tim aspektima očito zakazale; mnoge nedemokratske vlade su pokazale te vrline u visokoj mjeri. Apsurdno je nazivati "demokracijom" bilo koju vladu koja nije tiranska; Demokracija je jedan poseban povijesni oblik vladavine, koji je ponekad funkcionirao na opće zadovoljstvo, a ponekad ne. Čini se da je njezina glavna značajka odlučivanje o svim važnim pitanjima većinom glasova, bilo cijelog naroda ili velikih predstavničkih skupština.

Demokracija kakvu poznajemo u Zapadnoj Europi i Americi - koju ću u daljnjem tekstu nazvati "liberalnom demokracijom" - poseban je proizvod Francuske revolucije i temelji se na osebujnim teorijama određenih utjecajnih mislilaca tog doba. Temeljna filozofija ljudske prirode na kojoj se temelji nije uvijek bila prihvaćena od strane mislećih ljudi i nema razloga pretpostaviti da će njezin utjecaj na ljudske umove biti vječan. Naprotiv, postoje znatni dokazi da ova filozofija "Prava čovjeka i građanina" više ne nosi ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

uvjerenje i da je sustav vlasti zasnovan na njemu stoga osuđen na propast.

Kao i druge političke filozofije, nije stekla opće prihvaćanje bez borbe. Ali tko danas može uočiti ikakvu razliku između konzervativaca, liberala i desničarskih (nemarksističkih) laburista u pogledu njihovih ideala ili općeg karaktera metoda kojima ih predlažu ostvariti?

Koje su filozofske pretpostavke ili aksiomi ovog sustava liberalne demokracije?
Prvo je da su svi ljudi jednaki, barem u onoj mjeri u kojoj moraju imati jednak udio u vlasti. Drugo je da vlada postoji samo kako bi spriječila bilo kojeg čovjeka da se miješa u jednaku slobodu drugih (JS Mill); ili kako mi je to snažnije izrazio jedan student: „vlada postoji samo kako bi omogućila svakom čovjeku da ode u pakao na svoj način“. Treće, da takva individualna sloboda rezultira najvećim mogućim zadovoljstvom svih.
[1]

Fašizam se temelji na poricanju svih tih načela. Na prvo odgovara da svi ljudi nisu jednaki u svojoj sposobnosti za suradničko djelovanje - a vlada je suradničko djelovanje.
Muškarci se značajno razlikuju po svojoj hrabrosti, pravednosti, odanosti, istinoljubivosti i drugim osobinama karaktera koje su potrebne za bilo koji korporativni pothvat. Takve osobine nisu monopol nijedne klase, niti ovise o obrazovanju u uobičajenom smislu te riječi. Nekim ljudima one značajno nedostaju - na primjer, svim staroboljševičkim vođama, ako ćemo vjerovati njihovim priznanjima; svatko od nas pokušao bi ih isključiti iz vlasti u bilo kojoj organizaciji za koju je bio odgovoran.

Politička reprezentacija mora se temeljiti na selektivnom sustavu stvarnih skupina čiji se članovi osobno poznaju. Dobar politički sustav ne bi trebao ni pokušavati osigurati da sva mišljenja imaju jednaku težinu.

Što se tiče drugog načela, primjećuje se da je jednaka sloboda nemoguća, jer ne žele svi ljudi činiti iste stvari; da svaki pravni sustav pretpostavlja neke pozitivne ideje o tome što je objektivno dobro ili loše za svakoga; da je načelo ili besmisleno ili katastrofalno.

Trećem, da se zbog prirode čovjeka i društva najveće moguće zadovoljstvo ne može postići sustavom maksimalne individualne slobode; niti je to „najveća sreća najvećeg broja, svatko vrijedi za jednog, a nitko za više od kraja života. Ljudi su i trebali bi biti više zainteresirani za dobrobit vlastite obitelji, vlastite profesije, vlastitog susjedstva, vlastite
[2] jedan”– nacije; i dobra vlada trebala bi uzeti u obzir tu činjenicu. Na ove ćemo se točke vratiti kasnije.“

Liberalna demokracija je lijena filozofija. Umjesto da odluči što treba učiniti i uporno se bori da to ostvari, dobri demokrat čeka i vidi u kojem će smjeru većina skočiti, siguran u svoje uvjerenje da je glas masa glas Boga. Ne smijemo ni pokušavati uvjeriti današnje ljude da je pokretačka snaga liberalne demokracije posvuda oslabila. Malo ljudi iskreno vjeruje u njezine slogane. Polovica njezinih današnjih zagovornika zapravo su plašljivi marksisti. Njihov deklarirani cilj je jednako bogatstvo za sve, a demokracija je samo sredstvo za to. Oni naivno zamišljaju da se taj cilj može postići pukim glasanjem, bez sile, barem u dalekoj budućnosti. Često odaju svoj prezir prema individualnoj slobodi kao takvoj. Zavidni su, ali brinu o svojoj koži. Takvi su liberalno-laburistički socijaldemokrati.

Koja je filozofska osnova nesvetog saveza između komunista i demokrata,
gdje god se fašizam pojavi na sceni? Na taj problem sada moramo usmjeriti svoju pozornost.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Komunizam - ili bolje marksizam, jer postoji mnogo marksista izvan Komunističke partije - u potpunosti je proizvod individualističke, egalitarne filozofije liberalne demokracije. Česti u povijesti bili su revolucionarni pokreti manje sretnih klasa; ovaj je preuzeo osebujnu ideologiju ranog viktorijanskog doba u kojem je rođen. I on zajednicu shvaća kao skup, a društvenu sreću kao zbroj. Prihvaća prva dva načela liberalne demokracije; svi ljudi su jednaki - iako nema Boga - i stoga bi trebali imati ne samo jednaka politička prava, već i jednako bogatstvo.3 Ponovno , sreća se postiže davanjem svima jednakog bogatstva, a zatim dopuštanjem da s njim rade što žele; kada se jednom postigne ekonomska jednakost, država treba "odumrijeti". Ali najodlučnije odbacuje treće načelo liberalne demokracije, da se ovo sretno stanje stvari postiže puštanjem ljudi na miru. Laisser-faire je krajnji cilj kada se jednom postigne ekonomska jednakost; ali to se mora postići prisilnom diktaturom proletarijata, odnosno nekvalificiranog tvorničkog radnika.

Njegova središnja doktrina je klasni rat između proletera i kapitalista. On i dalje tjera cijelo čovječanstvo u ta dva tora, iako nijedan ekonomist više ne shvaća ozbiljno teoriju "viška vrijednosti" na kojoj se ta razlika temeljila. Kako su nestvarna ta dva tora! Doista postoji sukob između skupina, a takav sukob je bit žive zajednice. Ali veliki dio stanovnika moderne države, koji žive od zajedničkog prihoda od svog rada i imovine potrebne da taj rad bude plodonosan, ne može se ugurati ni u jedan tor osim silom. I nisu li sukobi interesa između građana i seljaka, između proizvođača i financijera, između obrtnika i nekvalificiranih radnika, između rasnih i vjerskih skupina jednako stvarni i vitalni kao i ovaj navodni sukob između kapitalista i proletarijata?

Ključna riječ marksizma je klasni rat, u kojem su sve metode dopuštene. Zato, gdje god se politika pokaže, postaje toliko ogorčena i prljava da uništava svaki osjećaj moralnog jedinstva nacije koji je prije ublažavao sukobe između skupina. Zato se mora boriti do smrti.

Ali, reći će se, nije li komunističkim eksperimentom u Rusiji postignuto ništa vrijedno? I nema li sličnosti između „diktatura“ komunizma i fašizma?

Nemoguće je razumjeti razvoj komunizma u Rusiji, osim ako ne razlikujemo sadašnju fazu "boljševizma u povlačenju", kako je nazvana, od ranije faze u kojoj je doktrinarni komunizam imao punu moć. Ovu raniju fazu obilježilo je neusporedivo uništavanje, zbog teorije klasnog rata, ljudskih i materijalnih resursa nacije - poljoprivrednika, tehničara i učitelja, stoke, strojeva, zgrada i umjetničkih blaga. Isti fenomen manifestirao se u Španjolskoj i drugdje, gdje god je boljševizam preuzeo vlast. Kada je nakon otprilike deset godina proizvodnja dosegla tako nisku razinu da se činilo da je dosegnuta granica ljudske izdržljivosti, doktrine su uglavnom napuštene; i uz pomoć kapitalističkih kredita, stranih tehničara i strojeva te stahanovističkog progona radnika, započela je ponovna izgradnja. Svakako, promjena srca je daleko od potpune. Čini se da je jedan od simptoma sadašnji sukob između Staljina, robusnog i nedoktrinarnog razbojnika s Kavkaza, i židovske bande koja je dotad kontrolirala Rusiju, a sada je uglavnom eliminirana. Rusija nije napustila Kominternu i marksistički ideal svjetske revolucije. Ali čini se da je sama prešutno napustila izjednačavanje bogatstva i diktaturu proletarijata te da gradi moćnu

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

nacionalistička država. Pod Staljinom postoje znakovi svojevrsnog stidljivog fašizma s grižnjom savjesti koja se pojavljuje. Ako je ovo trebao biti cilj, po koju cijenu je postignut! [4]

„Fašizam“ je nastao iz propadanja liberalne demokracije i kao odgovor na prijetnju boljševizma. Za razliku od boljševizma, nije bio provođenje akademske teorije u praksu; nastao je kao odgovor na stvarnu situaciju i stoga se može razumjeti samo u svjetlu dvaju svjetskih pokreta koje je predodređen nadjačati. Izvorno je bio svojevrsna instinktivna reakcija europskog čovjeka na sile nereda, materijalizma, plutokracije i kozmopolitizma. Slaže se s komunizmom u apsolutnom poricanju da postoji unaprijed uspostavljena harmonija koja najveću sreću od svih čini rezultatom najveće slobode svakoga. Ali to je sve što ima zajedničko s komunizmom. Zauzima radikalno drugačije stajalište i od komunizma i od liberalne demokracije u pogledu „sreće“ koju država treba osigurati. Jer naciju shvaća kao organsko jedinstvo mnogih različitih funkcionalnih skupina; svaka od njih predstavlja određeni jedinstveni doprinos naciji, sa svojim vlastitim tipom života koji se mora njegovati. Ako se poremete pravi odnosi između tih skupina, u državi ne može biti trajne sreće ili zdravlja. „Mogli bismo“, rekao je Platon, „učiniti naše lončare mnogo sretnijima dopuštajući im da leže na kaučima pred vatrom, jedu i piju te okreću svoje kolo kad god požele. Ali nemojte nam savjetovati da to činimo, jer naši lončari više ne bi bili lončari, niti bi naši poljoprivrednici poljoprivrednici.“ 5

Štoviše, ona naciju, riječima Burkea, shvaća kao „partnerstvo ne samo živih, već živih s mrtvima i s onima koji se još nisu rodili“. Ako je to nešto što traje, s ljudskim i prirodnim resursima, koji se mogu rasipati ili koji se mogu učiniti plodnijima.

U svakoj od „fašističkih“ zemalja na vlast je došao pokret s željom da izvuče najbolje iz nacionalnog imanja, kao što je stari plemićki zemljoposjednik činio iz vlastite obitelji i imanja. To je ono što se naziva religijom Krvi i Tla.

Očito je da ovi pokreti ne mogu priznati neograničena prava većine. Ne mogu, na primjer, dopustiti da sadašnja većina građana uništi seljake, niti da uživa u najvećem mogućem sadašnjem bogatstvu na štetu buduće moći. Zla koja donosi vladavina kratkovidnih većina - propadanje javnog poštenja i duha samopomoći, propadanje obitelji, mentalne i fizičke spremnosti, propadanje zemljišta, šuma i brodova - mogu se izliječiti samo davanjem velike slobode i neovisnosti vođama.

Fašizam očito mora, i posvećuje, svoje glavne napore jačanju najslabijih karika u nacionalnom lancu, odnosno poboljšanju uvjeta onih skupina koje su najteže pogođene. Međutim, ne može priznati jednakost između lijenih i aktivnih, između maštovitoga i rutinskog rada, čak ni kao daleki ideal. „Fašizam potvrđuje nepromjenjivu, korisnu, plodonosnu nejednakost ljudi.“ (Mussolini.)

Liberalnu demokraciju paralizira rivalstvo funkcionalnih skupina, čije postojanje pretvara se da ignorira. Fašizam to prepoznaje i na njima temelji svoj predstavnički sustav, vjerujući da može svladati njihove potencijalne sukobe kroz ojačani nacionalni osjećaj jedinstva i „princip vodstva“, princip individualne odgovornosti. „Demokracija“ – princip kontrole anonimnih većine – „nalazi se na kušnji u industrijskom, a ne manje u političkom polju.“ 6

U ekonomskoj sferi cilj fašizma, u skladu s njegovim općim pogledom na svijet, jest postići najveću moguću sigurnost i stabilnost za sve proizvođače, a ne maksimalnu slobodu izbora.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

za potrošače. U tu svrhu međunarodna trgovina mora se svesti na podređeni i pomoćni položaj, u interesu nacionalnog planiranja. A etička razmatranja - razmatranja o vrsti života koju treba poticati ili obeshrabrivati - često moraju nadjačati ekonomska.

U fašističkom nacionalizmu nema ničega što je nespojivo s dobro shvaćenim interesima drugih naroda. Njegova vanjska politika temelji se na načelu brige o vlastitim poslovima i stvarne spremnosti za borbu za određene dobro poznate vitalne interese i samo za njih. Prirodno se protivi demokratskim, egalitarnim i univerzalističkim načelima Lige naroda. Želi prijateljsku suradnju s onim koordiniranim narodima s kojima stvarno ima zajedničke interese, na temelju planiranog uklanjanja mogućih uzroka trenja. Želi vodstvo u međunarodnim poslovima kao kod kuće. U Europi mu je zadatak obnoviti Koncert Europe koji su osnivači Lige naroda uništili.

Konačno, možemo pokušati odgovoriti na prigovor koji se tako često čuje da fašizam potpuno podređuje pojedinca državi, živo biće nestvarnoj apstrakciji. Odgovor na ovo implicitno je sadržan u prethodnom. Vlada, shvaća fašist, ne postoji samo da bi povećala sreću pojedinačnih građana. Ona je povjerenik trajne nacionalne kulture i materijalnih resursa koji čine njezinu nužnu osnovu. Bez toga pojedinac ne bi bio ništa; niti se toga može riješiti čak i ako napusti teritorij države; to je cjelokupni zbroj tradicija predaka koji ga razlikuju od čovjeka kamenog doba. Vlada koja osigurava skladan razvoj različitih skupina nositelja kulture i sprječava njihovo međusobno uništavanje ima pravo na našu odanost. Ali država je samo stroj, samo "spremnik", kako je rekao Hitler, za narod, shvaćen kao trajni biološki i kulturni entitet. Fašizam nije etatiste; za razliku od hegelijanaca, on ne štuje državu kao takvu.

Povijesno gledano, predstavlja analogije s drevnim europskim oblikom države kakav je bio „prije nego što se Orontes počeo ulijevati u Tiber“ - prije pojave apstraktnog individualizma i želje za spasenjem u drugom životu. Ponovno, predstavlja analogije s feudalizmom, s njegovom koncepcijom da se vlada mora temeljiti na osobnoj odanosti čovjeka čovjeku - iskonska teutonska ideja comitatusa . Nadalje, podsjeća na cilj srednjovjekovnih cehova da reguliraju proizvodnju u interesu svih kategorija proizvođača. Kao i svaki veliki pokret, ima korijene u prošlosti. Ali nije puko vraćanje na zastarjele sustave. Nerazumljiv je odvojeno od bitno modernih koncepcija nacionalnosti, rase, dobrovoljnih trgovačkih udruženja, razdvajanja vlasništva od upravljanja, ideje odgovornosti bez krivnje, interakcije kultura nasuprot „jednokolosiječnoj“ civilizaciji - i mnogih drugih.

[7] To je skroz moderno i stvorenje našeg vremena. Prije pet godina mnogima od nas se činilo da nema izbora osim između ne baš prihvatljivih alternativa individualističke liberalne demokracije i marksističkog socijalizma. Sada postoji treća alternativa.

---

[1] Ovaj treći aksiom, kako je istaknuo M. Haldv, ima dva oblika. Prema jednoj verziji, maksimalno društveno zadovoljstvo automatski proizlazi iz maksimalne individualne slobode, bez obzira na zakone i institucije društva. S druge strane, određena zakonska ograničenja su nužna za postizanje ovog najvećeg zbroja zadovoljstava. Većina pisaca ne drži se sasvim dosljedno jedne ili druge verzije; ali nemaju sumnje u cilj, niti u sredstvo - individualna sloboda ograničena što je manje moguće.
(E. Halevy: Rast filozofskog radikalizma.)

[2] J. Bentham: Načela morala i zakonodavstva. Follett: Nova država, str. 27.

[3] Suprotno Aristotelu. Politika III, 9 i 12: Pravednost je davanje jednakog postupanja jednakima, a nejednakog postupanja nejednakima. Ljudi izostavljaju jedan ili drugi faktor, kako im odgovara; jer nisu dobri suci u vlastitoj stvari.“ Ali to nas ne bi trebalo osloboditi dužnosti da sudimo najbolje što možemo.

[4] Sam Staljin čini se vrlo drugačijim tipom od "starih boljševičkih" židovskih šefova Rusije. Zapanjujuće je da njih dvojica doista

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Veliki ljudi koje je Ruska revolucija iznjedrila 'nisu bili Židovi. Ali ne znamo koliki je bio utjecaj Staljina'
tast, Lazar Mojsejevič Kaganovič, koji se čini kao drugi čovjek u državi.

[5] Platon: rujan 420. Burke: Razmišljanja o Francuskoj revoluciji.

[6] Miller i Campbell: Financijska demokracija, nedavno istraživanje dvojice ekonomista sa Sveučilišta u Liverpoolu o djelovanju Britanske industrijske tvrtke.

[7] A. Toynbee: Studija povijesti. Svezak I, str. 149 i dalje.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Rat u Španjolskoj,
general-major J.C. Fuller

Budući da sam kao vojnik ili novinar sudjelovao u četiri rata, naime u Južnoafričkom ratu, Drugom svjetskom ratu, Talijansko-abesinskom ratu i na kraju u sadašnjem Španjolskom ratu, otkrio sam da je svaki od njih izvanredno drugačiji.

Razlog tome je očit, a to je da se njihovi uzroci razlikuju; ipak, u popularnom mišljenju, to nije tako.
očito je da ti uzroci zauzvrat uvelike utječu na oblik rata.

Na primjer, u slučaju posljednjeg od ovih ratova, općeprihvaćeno je da su njegovi uzroci politički; to jest, da je riječ o sukobu dvaju sustava vlasti koji imaju jasno definirane, ali nekompatibilne stavove. Je li to istina? Mislim da nije; jer, iako politika igra nipošto beznačajnu ulogu, zvjezdanu ulogu sigurno igra kultura, što, ako sam u pravu, znači da su uzroci ovog rata daleko dublji od političke pjene koja prekriva njegovu površinu.

Stoga sam mišljenja da nećemo uspjeti razumjeti što se događa, osim ako na to ne gledamo kao na sukob kultura, kao i sukob političkih teorija i oružanih snaga.
Od tih kultura postoje tri:

Prvo, reakcionarna Španjolska povijesti - stagnirajuća crkva, mlitava aristokracija i umiruća buržoazija. Drugo, revolucionarna Španjolska - reakcija protiv te inercije kakvu predstavljaju socijalisti, anarhisti i komunisti koji su svoje ideale uglavnom posudili iz stranih izvora - Marx, Bakunjin, Trocki i drugi. Treće, hipotetska Španjolska budućnosti; o kojoj nije sanjao Primo de Rivera, koji je bio tek nešto više od vojnog diktatora, već njegov sin Jose Antonio, kojeg je nedavno ubila crvena vlada.

Godine 1933. ovaj mladić, iako zapravo nije stvorio Španjolski fašistički pokret, učvrstio je Falange Espanola de las JONS (Juntas Offensivas Nacional Sindicalista - Odbori aktivnih nacionalnih sindikalista) i dao joj život i oblik. Njenu povelju razradio je u dvadeset sedam točaka koje se mogu sažeti pod četiri glavna naslova:

Nacionalni temelji. Španjolska je vrhovna stvarnost svih Španjolaca. Svaki separatizam je zločin.
Stoga je cilj jedinstvo Španjolske, i to jedinstvo ne samo da ne dopušta ni međunarodnu izolaciju ni strano posredovanje, već zahtijeva usađivanje vojničkih vrlina i stvaranje snažne vojske i flote.

Politički temelji. Država će biti totalitarnog karaktera, u kojoj će sve političke stranke biti ukinute. Korporativni sustav će zamijeniti parlamentarni. Zahtijeva se politička disciplina, no privatna inicijativa je bitna sve dok je kompatibilna s kolektivnim interesima nacionalno-sindikalističke države.

Ekonomski temelji. Kapitalistički sustav „koji ignorira potrebe ljudi, dehumanizira privatno vlasništvo i svodi radnike na bezoblične mase izložene bijedi i očaju“ se odbacuje. Isto tako i marksizam. Jaki više ne smiju dominirati slabima.
Priznaje se privatno vlasništvo i pravo na rad. Životni standard seljaštva treba podići osnivanjem obiteljskih gospodarstava, a poljoprivreda i stočarstvo treba racionalizirati.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Moralni temelji. Temelji države su jedinstvo, disciplina i vojna obuka.
Obrazovanje treba organizirati „tako da se nijedan talent ne izgubi zbog nedostatka ekonomskih sredstava“. Katolički duh, oslobođen politike, treba biti uključen, a život treba smatrati dužnošću „koju treba živjeti u duhu uzvišenog služenja i žrtve“.

RAT U ŠPANJOLSKOJ

Suprotno mnogočemu što je napisano u britanskom tisku, ovaj Pokret nije imao puno veze s izbijanjem pobune u srpnju prošle godine. U to vrijeme još je bio u povojima, no tijekom posljednjih osam mjeseci njegov je rast bio čudesan. Danas broj njegovih članova i simpatizera broji milijune, od kojih je 180 000 formirano u miliciju. Opseg ovog rasta dobro ilustrira činjenica da Pokret sada objavljuje devetnaest dnevnih i trideset tjednih novina.

Kad je izbila pobuna, cilj generala Franca čini se bio donekle nejasan.
Bila je to pobuna protiv nepodnošljivih uvjeta - zapravo reda protiv anarhije; jer život i imovina više nisu bili poštovani, a crkve su svakodnevno pljačkane ili spaljivane. Čini se da je njegov cilj bio gotovo u potpunosti vojni, naime ponovno uspostaviti red, ali za koji oblik vlasti, nije jasno. Da je njegova pobjeda bila brza, najvjerojatnije bi dovela do uspostave vojne diktature tipa Primo de Rivera.

Po iskrcavanju u Španjolskoj suočio se ne samo s potpunom zbunjenošću, već i s potpunim nedostatkom jedinstva i cilja među frakcijama koje su tražile njegovu podršku. Na primjer, Accion Popular, ili Stranka Gila Roblesa, bila je vatreno katolička i natopljena kršćanskim socijalizmom; nije imala definiranu politiku, bila je politički amorfna i oruđe Crkve. Zatim su tu bili Requetes, ili Carlisti, čiji je moto „Bog, domovina i kralj“. Vjerovali su u apsolutni suverenitet, korporativnu državu i bili su žestoki antiparlamentarci. Osim njih, tu su bili monarhisti - i druge frakcije, od kojih je najvažnija bila Falanga. Sve te razne stranke i pokrete morao je apsorbirati.

Zasad to nije bilo teško, jer su Crveni prisiljavali konsolidaciju. Mješavina demokrata, republikanaca, komunista, anarhista i svega ostalog, njihov jedini neprijatelj Španjolska stoga je privučena Njemačkoj i njezinom savezniku Italiji, baš kao što Francusku privlače Rusija i njezin polusaveznik Engleska. Zapravo, još jednom se vodi tajni rat protiv Njemačke kako bi se osigurala Francuska, kao što se vodio prije godinu dana tijekom talijansko-abesinskog sukoba.

O toj unutarnjoj borbi malo se čuje u tisku; ali naziv joj je "neintervencija", što u stvarnosti znači nesuradnju s Burgosom i francusku suradnju s Valencijom kako bi se napala Njemačka. Kad bi međunarodna "blokada" Španjolske bila nepristrana, nema sumnje da bi pogodovala nacionalističkoj stvari; ali daleko je od toga da je tako, jer iskrenost nije karakteristika moderne Francuske.

Iako je uvijek najteže, posebno u ratno vrijeme, utvrditi istinu, nema sumnje da je francuska pomoć crvenima bila pretjerana i profitabilna, jer je svaka pomoć plaćena zlatom. Gdje god se krene u Bijeloj Španjolskoj, može se čuti ista priča, naime da je francuska pomoć crvenima bila daleko važnija od ruske. Da je od prošlog srpnja Francuska prepustila preko Pirineja trideset do četrdeset tisuća crvenih međunarodnih boraca i da se ta trgovina još uvijek nastavlja. Da su Francuzi tiskali španjolske putovnice, samo u Bordeauxu, i da daju unaprijed datirane ugovore za "specijalizirane" radnike kako bi im omogućili ulazak u Crvenu Španjolsku. Nadalje, da se veliki broj međunarodnih radnika prepušta ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

granicu kao repatrirane izbjeglice ili se šalju u katalonske luke kao članovi teretnih brodova kojima putuju. Streljivo se šalje kroz Andoru; kamioni koji prevoze benzin svakodnevno prelaze granicu; u Francuskoj postoji crvena zrakoplovna škola, a oružje se krijumčari u Bilbao.

Unatoč svemu tome, šanse su definitivno da će Nacional Španjolska pobijediti; jer je Francova politika kreativna, dok politika crvenih nije.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Govor generala Franca

Emisija od 1. listopada 1936. o preuzimanju ovlasti šefa države

GPOZDRAV svima vama, koji u svojim domovima slušate ratne vijesti, ili ste na frontu, mislite na svoje domove, ili ste u crvenim područjima, s čežnjom iščekujete dolazak naših trupa, ili ste preko naših granica, s nestrpljenjem pratite našu sudbinu - pozdrav s mikrofona Radija Kastilje!

Neću govoriti o ratu, zbog državnih obveza koje, pretpostavljam, nalažu da vam kažem nešto o poslu koji je pred nama.

Ne moramo raspravljati ni o kakvoj utopiji, niti dijeliti ostvarenje naših nada na krute faze. Međutim, da bismo govorili o našim namjerama, potrebno je prvo ukratko ispitati prošlost, kako bismo iskoristili svoja iskustva i korisno proveli svoje odluke.

Španjolska, čije ime prizivam svom odanošću svoje duše, godinama je patila od mnogih zala, od kojih nije najmanje poguban utjecaj neuravnoteženih intelektualaca, koji su pokušavali sniziti ugled mislilaca naše rase i gledali su preko naših granica kako bi u Španjolsku unijeli sve vrste egzotičnih i destruktivnih ideja koje su se ukorijenjivale u drugim zemljama. Demoralizirajuća književnost, demagogijske doktrine, ogorčeni rasizam, infiltracija defetističkih ideja i izopačenje povijesti - sve je to i mnogo više poslužilo poljuljavanju temelja našeg patriotizma, tako da smo izgubili glavne karakteristike našeg naroda, postajući sramotni zbog svoje sadašnjosti, zaboravljajući svoju prošlost i bojeći se svoje budućnosti.

Nakon što su postigli moralni pad rase, tim ljudima nije bilo teško staviti zemlju na aukciju i prodati je najvišem stranom ponuđaču. Naša trgovina počela je pokazivati dug umjesto kredita, a plodovi naše zemlje tretirani su kao da su plodovi neke osvojene kolonije, dok se poticao pseudopacifizam kako bi se oslabila mačevna ruka svakog mogućeg oslobodioca. Pojavili su se lažni proroci koji su, sijući mržnju i klasni rat, obećavali zemlju seljacima, diktaturu radnicima i autonomiju našim provincijama.

Krajnje cinični, ovi ljudi, da su došli na vlast, oteli bi zemlju seljacima, slobodu radnicima i svu nadu u autonomnu fleksibilnost provincijama.

A sada naša Nova Španjolska, shvaćajući veličinu svog zadatka, ide naprijed prema svom oslobođenju, odlučna pokazati, u duhu društvene suradnje, da je ponovno uspostavljanje zakona i reda prethodni uvjet i siguran put do slobode, čije će dobrobiti teći svim njezinim ljudima, unutar i izvan granica matične zemlje.

Španjolska se organizira uglavnom prema totalitarnom konceptu, u kojem će njezine izvorne institucije osigurati njezinu nacionalnost, jedinstvo i kontinuitet. Primjena ovih novih metoda vlasti ne znači da će naš režim biti isključivo vojnog karaktera; naprotiv, naš sustav uspostavit će hijerarhijski režim u kojem će svi kapaciteti i energije zemlje pronaći svoj izraz.

Osobnost španjolskih provincija mora se poštovati, u skladu sa starom nacionalnom tradicijom u vrijeme našeg najvećeg sjaja; uvijek pod uvjetom da to doprinosi nacionalnom jedinstvu.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Španjolska općina će ponovno preuzeti svoju povijesnu važnost kako bi mogla obavljati njegove drevne funkcije kao jedinice u našem javnom životu.

Nakon što smo ukinuli opće pravo glasa, s njegovim katastrofalnim lokalnim i nacionalnim posljedicama, te ugnjetavanje kroz sindikate i političke interese, pobrinut ćemo se da se volja nacije izrazi kroz one tehničke i korporativne organe u kojima se potrebe i ideali zemlje najbolje razvijaju.

Kako snaga nove španjolske države raste, tako će se postići i decentralizacija, tako da će okruzi, općine, udruge i pojedinci uživati najveću moguću slobodu unutar vrhovnih interesa države.

U svom društvenom aspektu, rad će dobiti apsolutno jamstvo da neće biti rob kapitalizma, pod uvjetom da ne usvoji one ogorčene i borbene metode koje onemogućuju međusobnu suradnju. Radnik je dostojan svoje plaće: ne samo da će se uspostaviti sigurnost plaća, već će se održati i svi do sada osigurani pomaci u plaćama. S ovim priznatim pravima radnika, bit će ispunjena i njegova odgovornost za lojalnu suradnju s elementima koji stvaraju nacionalno bogatstvo.

Svi Španjolci bit će obvezni raditi prema svojim sposobnostima. Nova država ne može priznati bilo kakve parazite.

Država će Katoličkoj crkvi dati njezina prava i privilegije, poštujući tako našu tradiciju i vjeru velike većine španjolskog naroda; ali država neće dopustiti uplitanje bilo kakve vanjske sile u specifične funkcije vlade.

Što se tiče prihoda, država će organizirati pravednu raspodjelu poreza, pazeći da se njihov teret pada na ramena koja ga najbolje mogu podnijeti.

Što se tiče poljoprivrede, obiteljski posjedi ostvarit će se uspostavljanjem obrađivača na zemlji, ne nekim hipotetskim sustavom vlasništva, već izravnom i stalnom pomoći, čiji će cilj biti dati seljaku neovisnost. Trajna značajka našeg rada bit će usmjerena na taj cilj. Poljoprivredni radnik primit će dio onoga što grad danas apsorbira kao plaćanje za svoje trgovačke i administrativne usluge.

Što se tiče međunarodnih odnosa, nadamo se živjeti u miru sa svim narodima, otvarajući široke horizonte prijateljstva s cijelim svijetom. Od ovoga postoji jedna jasna iznimka: nećemo imati kontakta sa Savezom Socijalističkih Sovjetskih Republika, čija je politika imala tako katastrofalne posljedice za čovječanstvo i civilizaciju.

Siguran sam da će ova zemlja heroja i mučenika, suočavajući se sa svojim teškoćama, ispisati još jednu slavnu stranicu povijesti i pronaći rješenje koje neće doći ni s istoka ni sa zapada, već će biti istinski španjolsko.

Španjolci, živjela Španjolska!

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Prema ekonomskoj ortologiji, autor Ezra Pound

DOUBT o prirodi takozvane ortodoksne ekonomije, tj. o tome treba li je smatrati iskrenim istraživanjem ili kriminalnom i obmanjujućom laži, danas se može reći da je zastarjela najmanje 50 godina. Danas se sljedbenicima ortodoksije mogu smatrati samo jednostavni, slijepi i karijeristi koji djeluju u lošoj vjeri.

Svatko tko ozbiljno istražuje neku temu ne može tek nakon 15 godina postati svjestan vidljivih i uobičajenih pojava.

Reći da ekonomija nije znanost je puki defetizam i može samo izazvati zbunjenost. Sredinom prošlog stoljeća aeronautika i radio još se nisu mogli nazvati znanošću (iako je stanoviti Loomis krajem 1864. uspio prenijeti električne signale s jednog broda na drugi bez upotrebe žica).

Ono što ozbiljni ljudi danas mogu učiniti jest razlikovati onaj dio ekonomije koji je znanost (područje znanja - episteme) od onog dijela koji je techne ili područje vještine (prečesto podmuklosti).

Moglo bi se reći da umijeće upravljanja brodom nije prava znanost: ipak, znanost o
Navigacija postoji i usavršava se: od jednostavnog brodskog kompasa do žiroskopa.

Čini se sasvim prirodnim da u ekonomskim radovima vlada velika zbrka kada se uzme u obzir da su ekonomiju zapravo proučavali empiristi, ljudi kojima nedostaje ozbiljna terminološka priprema. Na primjer, razmotrite ozbiljne i poštene pisce anglosaksonskog svijeta koji su izgradili živu ekonomsku znanost. Soddy, dobitnik Nobelove nagrade za fiziku; Douglas, inženjer, šef Westinghousea u Indiji; Larranaga, cestovni inženjer; Orage, novinar kojeg je Douglas preobratio; Kitson, izumitelj Kitsonove lampe; Gesell, poslovni čovjek; itd. Svi praktični ljudi!

Reći da su otkrili mjesec ne bi značilo ništa, ali ponovno su otkrili pravi mjesec, dok profesori nastavljaju svoju djetinjastu igru s mjesecom od scenskog rekvizita; iluzionisti, sposobni zavarati publiku samo unutar svojih kabina.

Kako bismo dobili predodžbu o mentalitetu osnivača takozvane ortodoksne ekonomije, uzmimo, na primjer, Ricardovu frazu (naravno, ne trepćući da je prepoznao vrijednost papirnatog novca): „Ne postoji roba čija proizvodnja ne zahtijeva više ili manje rada.“ Čini se da David Ricardo nikada nije bio u kokošinjcu i da je jaje bilo isključeno iz njegovog ekonomskog sustava. Samo kao mjera nutritivne vrijednosti (životne vrijednosti), jaje je prethodilo indeksu cijena. Izravnim promatranjem prirodnih pojava prosječan čovjek manje griješi nego ako mu se glava puni logaritmima i bankarskom mitologijom. I ne šalim se! Vrijednost jajeta raste i smanjuje se u odnosu na glad i sitost.

Aristotel nam je ostavio riječ nejasnog i složenog značenja: Xpeia, korisnost, poželjnost, koju Rackham, naravno iz Cambridgea, prevodi kao potražnja. Sholijast nas ne prosvjetljuje. Aristotel je bio u pravu, ali je htio reći da je vrijednost novčane jedinice „vrijedna onoga što možete dobiti za nju“. Apsolutno točno, ali to se ne može nazvati znanstvenom terminologijom.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Student može otići u knjižnicu i konzultirati 500 lažnih rasprava o ekonomiji, a da ne pronađe nijednu koja počinje euklidskom tablicom definicija najčešćih, osnovnih i nužnih pojmova za raspravu o ekonomskim pitanjima.

Počnimo, na primjer, s pojmom „Novac“. Aristotel ga loše definira, ili bolje rečeno, uopće ga ne definira, već o njemu govori bez da ga istinski definira. I čovjek je ostao 20 stoljeća u tom stanju polunepoznatosti.

Pokušat ću dati nekoliko definicija, iako svjestan da one ne mogu biti od velike koristi dok neka akademija ili kongres, ili još bolje, skupina ozbiljnih i autoritativnih stručnjaka, ne prizna valjanost ovog leksikografskog djela.

Nekovano zlato nije novac; razmjena monetarnog zlata za drugu robu je u osnovi vrsta trampe: trampa određene količine robe ili određene težine robe za metal koji je unaprijed izvagan i izmjeren.

Bitna kvaliteta novca je da se može mjeriti i da može služiti kao mjera. Čak i pri zamjeni diska od plemenitog metala za robu, otisak države određuje da je novac. Vlada koja bi rekla: „Ne možemo graditi ceste jer nemamo novca“ bila bi jednako smiješna kao i vlada koja bi rekla: „Ne možemo graditi ceste jer nemamo kilometara.“

Pokušajmo definirati što je novac. „Novac je odmjereno potraživanje.“ Novac je pravo ili odmjereno potraživanje. „Novac je opće potraživanje.“ Novac je pravo koje nije specifično (poput željezničke karte, čeka za gostionicu, parobrodske karte koja nosi pravo na prijevoz, hranu, kabinu itd.). Opći je. Novac je, štoviše, zamjenjiv, odnosno može se prenositi s jedne osobe na drugu bez formalnosti. Ne nosi kamatu kao državna obveznica, željeznička obveznica ili obveznica bilo kojeg „anonimnog društva“.

Razmotrimo pojam „kredit“. Kaže se da čovjek ima kredit kada se vjeruje da će moći platiti gotovinom i kada se pretpostavlja da neće pokušati izbjeći ili odgoditi plaćanje. „Dug“ nije upravo suprotno od „kredita“. Zapravo, kredit je često mogućnost zaduživanja i ne znači uvijek nužno suprotno od već nastalog duga. Stoga se suočavamo s dvosmislenim pojmom.

Konačno, razmotrimo „inflaciju“. Među poluistinama ortodoksnih izgovora, neke se temelje na prirodnim i ponavljajućim pojavama. Takozvana inflacija prije svega se mora razlikovati od prave inflacije, koja se događa kada se novac izdaje „u skladu“ s robom ili uslugama koje nitko ne želi ili u većoj količini od željene. Novac nema vrijednost kada se izdaje „u odnosu na“ (to jest u pseudo-korespondenciji s) robom ili uslugama koje se ne mogu isporučiti ili nabaviti. Na primjer, izdavanje novca „u odnosu na“ granatu koja je eksplodirala 1917. bila bi inflacija, a sam novac ne bi imao vrijednost, budući da nitko ne želi granatu i nitko je ne može isporučiti.

Kratak popis valjanih definicija omogućio bi prosječnom čovjeku da izbjegne prijevare i apsolutno prokletu i trulu perfidnost velikih lihvara i monopolista.

Zapravo, s definicijom, ili bolje rečeno s ozbiljnim i pravednim konceptom novca, Soddy, nakon što je objavio niz opskurnih knjiga (opskurnih, to jest, za čitatelja, iako iznimno dubokih i dragih za profesora Soddyja), piše u knjizi Tomorrow's Money : „Kao što je nezamislivo da privatne osobe imaju moć ubirati poreze, tako je apsurdno da banke, usprkos svim ustavnim zaštitama protiv toga, pukim trikom uzurpiraju tu funkciju.“

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Parlamenta i, bez ikakvog ovlaštenja, provoditi prisilne namete bogatstvu zajednice."

Razlikujemo današnju talijansku situaciju od situacije anglosaksonskih zemalja. Razlikujemo zemlje u kojima obilje bogatstva stvara krize i zemlje u kojima postoji ozbiljan nedostatak određenih materijala; vratimo se malo unatrag kako bismo ocrtali povijest „nove ekonomije", koja ipak uključuje toliko starog znanja ili svijesti.

U današnjoj ekonomskoj misli postoje četiri aktivna pravca: (1) douglasizam; (2) gezelizam; (3) kanonska ekonomija koja vuče korijene od S. Ambrozija, a razvila se sa S. Antoninom; (4)
Korporativna ekonomija sa svojom politikom poboljšanja (isušivanje močvara itd.), bitka za žito, štednja, obiteljski čekovi, čekovi za hranu, čekovi za rad, državna kontrola, gomilanje itd.

Ortološka ekonomija koju bismo trebali pokrenuti mora uzeti u obzir određene činjenice koje prikriva takozvana ortodoksija. Roba je nejednake trajnosti, stolice, sir: djela Fejdije, Praksitela ili Botticellija imaju različitu trajnost. Primitivni čovjek koristio je jedan instrument, dok civilizirani čovjek koristi dvanaest.

Čini mi se da moramo napraviti popis ozbiljnih ljudi koji danas surađuju u ekonomskoj znanosti, čak i ako su empiristi, čak i ako su u svojoj aktivnosti napravili jedno usamljeno otkriće, a nisu u procesu usklađivanja s poviješću i s pravednim i valjanim idejama drugih škola, ili drugih vremena, ili drugih ekonomskih sekti.

Odmah priznajmo da je taj i taj primijetio moć pare da podigne poklopac čajnika. To je vrijedno, čak i ako izumitelj nije objavio enciklopediju ili opsežan traktat o fizici.

Priznajmo da je CH Douglas sam otkrio nedostatnost kupovne moći koju distribuira (i unutar) industrijskog sustava. Njegova tvornica distribuirala je kupovnu moć sporije nego što je stvarala „cijene", odnosno robe bačene na tržište. Stoga je u mjesecu stvorena količina cijena veća od raspodijeljene kupovne moći.

Delinkvent, imbecil i monopolist, koji žive od gladi drugih, htjeli bi čovjeka rezati prema njegovoj mjeri. Douglas je umjesto toga vidio mogućnost izdavanja kupovne moći koja odgovara količini robe koju ljudi mogu isporučiti i koju žele. U tome je bilo malo toga novog, a mnogo poštenog. David Hume je već vidio da prosperitet ne ovisi o količini novca koju posjeduje bilo koja nacija, već o činjenici da se ta količina povećava. Navedimo da povećanje mora biti sporo i stalno.

Među korisnim piscima spomenimo MacNaira Wilsona, koji je educirao svoju javnost da shvati da banke ne posuđuju novac, već samo obećavaju plaćanje. (Obećanje plaćanja.) Gesell je, polazeći od gledišta slobodne razmjene, ponovno prizvao brakteate srednjovjekovnih biskupa.
Svojom naknadom za prekovremeni promet (marke koje se moraju mjesečno prilagati novčanici kako bi se održala njezina deklarirana vrijednost) namjeravao je potaknuti brzinu optjecaja, a gradonačelnik Unterguggenberger u Wörglu pokazao je učinkovitost tog sustava.

Gesell je uništio mrtvi dio Marxa svojom lapidarnom frazom: „Marx nikada nije dovodio u pitanje novac." To jest, Marx nikada nije dovodio u pitanje prirodu novca, niti ga analizirao.

Prednosti Gesellovog sustava su barem sljedeće: (1) u pseudodemokratskim zemljama može osloboditi naciju; to jest, vladu i narod (uključujući sve proizvođače, bili oni poslodavci ili zaposleni) od moći banaka i lihvara.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Pa ipak, nijedan čistokrvni geselit nikada nije razmatrao novac za prekovremeni rad s državne - i korporativne - točke gledišta.

S markom proporcionalnom jednom postotku vrijednosti novčanice koja se dodaje mjesečno, optjecaj od 8⅓ milijardi dao bi državi prihod od jedne milijarde godišnje, praktički bez troškova za naplatu, koja bi bila automatska i gotovo u potpunosti oslobođena birokratskog majmuniranja ili uplitanja.

Umjesto gomilanja dugova (astronomskih dugova) nacionalnim obveznicama kao što je to učinio Roosevelt, svaki državni dug, svako pravo na državno bogatstvo, bilo bi, umjesto da se udvostruči, poništeno za 100 mjeseci. (Englezi još uvijek plaćaju poreze za bitku kod Waterlooa.)

Državne obveznice mogle bi se i dalje držati u privatnim rukama, kao način štednje za one koji žele osigurati starost i svoje obitelji, ali bi se smatrale državnom dividendom vrijednoj klasi građana, a ne neizbježnom potrebom za vladu koja želi koristiti svoj kredit.

Inzistiram: država ne mora plaćati „najamninu“ za svoj kredit; to jest, ne mora posuđivati od velikih profesionalnih lihvara, kao što se to radi u gotovo svakoj zemlji, zbog neznanja i predrasuda; na primjer, u mojoj nesretnoj zemlji, u Francuskoj u njezinoj sadašnjoj teškoj moralnoj krizi, u Engleskoj snagom tradicija prihvaćenih bez poznavanja novih događaja u svijetu.

Druga generacija društvenih vjerovnika, nakon empiričara i izumitelja, dala je Butcharta, koji je, potaknut AR Orageom, objavio prvu knjigu ekonomske ortologije, Novac. Sa svojim drugim sveskom, Novac sutrašnjice, Butchart je bio manje uspješan; zapravo je sakupio sedam pisaca različitih mišljenja, svi su hvalevrijedni, ali nije uspio natjerati pojedinačne autore da čitaju eseje jedni drugih i da ih povežu. Knjiga je vrijedna uglavnom zbog ponovnog tiska nekih Douglasovih spisa i zbog stranice Soddyja koja je već citirana u ovom članku.

Među popularnim piscima treba spomenuti Irvinga Fishera i Christophera Hollisa. Ali treba razlikovati; Fisher je novinar (službeno profesor, ali u srcu novinar) koji dobro piše.
Četrdeset stranica njegovog Stamp Scrip-a zaslužuje pažnju svakog ozbiljnog čovjeka, kao i profesora.
Fisher se ne upušta previše duboko u bitku. Možda je optimističan i nastoji uvjeriti velike američke lihvare da se zadovolje s pola funte mesa umjesto da im ukradu i posljednji komadić i gram.

Christopher Hollis napisao je knjigu velike vrijednosti, Dvije nacije, i nastavio je borbu za javnost u raznim knjigama, u kojima se može reći da ima sretan dodir; on je, zapravo, među rijetkim ekonomistima koji uspijevaju obraditi monetarnu znanost i različite probleme lihvarenja na takav način da se njihove knjige prodaju i dožive treće izdanje. Ove faze pripadaju popularnom obrazovanju, dovoljno potrebnom u zemljama u kojima i dalje postoje takozvane „većinske“ vlade.

Wyndham Lewis naziva englesku vladu lažnom antikom. Iako je prvenstveno čovjek od književnosti, satiričar, nedavno je napisao knjigu visoke sociološke vrijednosti, namijenjenu odabranoj publici: Brojte svoje mrtve, živi su (priprema za još jedan Veliki rat ni oko čega). Ne navodim je kao ekonomiju, već da bih sugerirao ritam kojim ti problemi prodiru u djela živućih pisaca prvog ranga. Četiri najbolja američka pjesnika danas se bave monetarnim problemima (ne više starim "ružičastim" Webbiteom, Fabijanom, Manchesterovcem ili Villardovcem) kao što su to zapravo bili veliki pisci poput Dantea, Shakespearea, Aristotela, Humea, Berkeleyja, Montesquieua itd. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Druga struja misli usmjerena na ove ideje pojavljuje se u spisima onih koji su ojačali temelje sjevernoameričke republike, odnosno spisima Jeffersona, Jacksona, Van Burena. Mog Jeffersona i/ili Mussolinija, knjigama W. L. Woodwarda, Nova američka povijest, člancima oca Coughlina i Bucka ili, točnije, najboljem dijelu Coughlinove knjige koji se zove Novac (str. 211-213).

Teško bi bilo reći koje engleske i američke časopise stranac treba čitati, jer intelektualni život u tim zemljama očituje se u kratkotrajnim publikacijama koje traju samo dvije ili tri godine (ili čak i manje), a zatim iznenada prestaju postojati ili degeneriraju u neku vrstu književne ili ideološke birokracije, poprimaju zaštitnu boju i opuštaju se u proizvedenim idejama. Međutim, moramo napomenuti da su engleski fašisti prije godinu dana započeli izdavanje društveno-ekonomskog časopisa visoke vitalnosti: The Fascist Quarterly. Ovo je jedini engleski časopis u kojem sam mogao pročitati radove ostalih suradnika, među kojima su general Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, A. K. Chesterton, J. Jenks.

Hugo Fack, koji ima velike zasluge što je u Teksasu o vlastitom trošku objavio Geselijevu knjigu Prirodni ekonomski poredak , kada veliki izdavači nisu smatrali da je takva publikacija dobar posao, obojio je svoj mali rad, Izlaz, idejama preostalim iz Ekonomije oskudice, unatoč objavljivanju Loebove Karte obilja (vidi Odon Porovu recenziju u Rivista del Lavoro, ožujak 1936.).

Sloboda govora ne postoji među ovim sektama liberalne vrste. Ni publikacije gezelita ni službene publikacije douglasizma ne dopuštaju otvorenu raspravu o ekonomskim idejama. Čini se da su hipnotizirani i ukočeni poput dekadentnih dagnjaka. Svađaju se međusobno. Douglas smatra da marke na novcu za prekovremeni prijevoz predstavljaju opresivni porez - beskoristan i trajan, iako razumljiviji od "otkaza" Douglasovog kredita ili od njegovog popusta i drugih načina otkaza izdanog kredita.

Geseliti su gotovo sadistički bijesni pri pomisli da cijela rasa može profitirati od rada onih koji su već mrtvi i od znanstvenih otkrića. (Vrijednost proizlazi iz rada, ali veliku količinu rada obavili su naši prethodnici koji nisu jeli ovdje da bi konzumirali njegove plodove.)

Smokva (duglasovac) ne ukazuje na napredak nedouglasovaca - prema geselitima ili korporativnom sustavu. Novi engleski tjednik uronjen je u engleski prigradski temperament i stoga je obojen tim blijedim životom, a ne specifičnom i definiranom ideologijom. Nova demokracija (New York) bila je korisna, ali više ne postoji. Coughlin provodi djelo popularnog obrazovanja kroz tjednik za širu javnost, a ne za inicirane (Socijalna pravda). Ali u mjesecu lipnju anno XV, u njegovim novinama nalazim vijesti koje ili nisu tiskane nigdje drugdje ili im je dano samo nekoliko redaka, skrivene među stupcima skandala i kamuflaže. Od urednika periodičnog tiska općeg karaktera često dobivam poziv: Ne možete li pisati ni o čemu osim o ekonomiji?

Žudim za užitkom ozbiljnog čitatelja: govorio sam o previše raznolikim stvarima.

Ovaj članak sastoji se od dva dijela: u prvom sam gotovo molio ekonomiste da razmotre hitnu potrebu za točnom terminologijom; u drugom sam ukratko naznačio određena djela, fragmentarna, ali iskrena, odabrana iz niza raspršenih pisaca, koja nisu, ali bi mogla biti, koordinirana, kada bi se mogla pronaći jezgra sastavljena od tehničara spremnih preuzeti leksikografsku odgovornost.

Najodlučnije kažem da bez zdrave etike ne može biti razumnog, znanstvenog ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ekonomija. Razmatranje pukog dinamizma, bez uzimanja u obzir cilja i objekta monetarne politike, dovelo bi do kaosa. Smjer volje jedna je od komponenti proučavanja u ekonomskoj znanosti. Badoglio koji kaže: „Naše zlato je volja i oružje naših vojnika“ više je ekonomist od svih profesora u Londonu.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Uzroci krize, autor A. Raven Thomson

Ja U nekoliko sam navrata pisao u Fascist Quarterlyju i British Union Quarterlyju o nadolazećoj depresiji, koja je trebala uslijediti nakon kratkotrajnog procvata oporavka koji su potaknuli stari ekonomisti. Pokazao sam kako je trgovinski ciklus procvata i pada djelovao posljednjih stotinu godina, otkako je kapitalizam osnovan, i pokazao je redovito razdoblje od prosječno devet godina, povremeno padajući na sedam ili rastući na jedanaest. U prosjeku je sljedeća krizna godina trebala biti 1938., s vjerojatnošću odgode na 1939. zbog neuobičajene dubine depresije. Zapravo, kriza je nastala godinu dana ranije nego inače, a sljedeći pad je već započeo 1937.

To je iznenadilo čak i one od nas koji su bili uvjereni da „prosperitet“ ne može potrajati. Tek sam u prošlom broju Quarterlyja raspravljao o utjecaju ponovnog naoružavanja i jeftinog novca na nadolazeću krizu i, iako sam prepoznao da su pretjerane špekulacije stvorile preuranjeni procvat, smatrao sam da će nas poticaj ponovnog naoružavanja u svakom slučaju provesti do jeseni 1938., kada sam tvrdio da bi rat za potrošnju akumuliranog naoružanja sam po sebi spriječio recesiju. Doista, upozorio sam na opasnost da financijeri namjerno traže rat kao alternativu recesiji.

Zapravo, podcijenio sam težinu koju američka ekonomija ima u sve manjem svijetu financijske demokracije i odsutnost bilo kakvog velikog programa ponovnog naoružavanja u Americi.
Iz Amerike, kao i u prošloj krizi, zrači nova depresija, a svo poticanje profita od ponovnog naoružavanja nije dovoljno da spriječi Throgmorton Street da reagira na dramatičan pad vrijednosti dionica na Wall Streetu.

Iako ova prerana kriza, poput one iz 1907., može biti manjeg intenziteta i stoga biti manji udarac kapitalističkoj stabilnosti od kasnijeg i intenzivnijeg zastoja, ima jednu prednost, a to je da je došla prije nego što su nas ratni huškači, unatoč svim svojim naporima, uspjeli gurnuti u rat. Kako se depresija pojačava, javni interes će se vratiti s vanjskih poslova na hitne unutarnje probleme, a opasnost od međunarodnog sukoba će se smanjiti. Opasnost od rata kao prevencije krize već prolazi.

PANIKA NA WALL STREET-u

Unatoč nastojanju našeg tiska da to zataška, panika na Wall Streetu bila je jednako jaka ove jeseni kao što je bila u jesen 1929. Pad potražnje za čelikom za kapitalne radove bio je odlučujući faktor, a dionice United States Steela i drugih čeličnih tvrtki predvodile su pad vrijednosti. Početkom ove godine dionica US Steela kotirala se po cijeni od 129¼ za 100 dolara. Čak i nakon zlatne krize u travnju vrijednost je bila znatno iznad 100. Stalni pad u rujnu donio je SAD-u...
Čelik na 80. Zatim je uslijedio listopadski pad, s cijenama koje su padale iz dana u dan. SAD je pao
Čelik kroz 70-e do 68. Kratki rast, a zatim na "crni utorak" panična prodaja poslala je cijenu na 54. Od tada je došlo do daljnjeg oporavka, koji je vratio US Steel na oko 65, ali već u studenom cijena ponovno pada na 50-e zbog novih izvješća o smanjenoj proizvodnji čelika, koja je sada manja od 50 posto kapaciteta.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Sve se to ne može odbaciti kao puka "nervoza" na burzi. Postoje temeljni uzroci pada Wall Streeta. Potražnja za potrošnom robom možda je još uvijek dobro održavana, ali potražnja za kapitalnim dobrima brzo pada. Prekomjerna proizvodnja, ako još nije stvarna, u svakom slučaju je potencijalna, a industrijalci prestaju širiti pogone. Kao rezultat toga, proizvođači kapitalnih dobara, u koja čelik sada ulazi u sve većem udjelu, već su teško pogođeni, a pad vrijednosti dionica čelika, koji je dezorganizirao tržište, nije puki tržišni manevar, već razumno očekivanje smanjene dobiti uz smanjenu proizvodnju.

MOŽE LI ROOSEVELT POMOĆI?

U gradovima čelika, poput Pittsburgha, nezaposlenost već raste, što će, naravno, utjecati na potražnju za potrošačkim dobrima, s dvostrukim posljedicama za ulaganja.
Amerika je ponovno na dobrom putu u klasičnu depresiju, prije nego što se pravilno oporavila od prethodne. Ako Roosevelt intervenira, što se čini još uvijek nevoljkim učiniti, plivat će protiv plime, kao što je Hoover nastojao učiniti od 1929. do 1932. Ovaj put neće biti lak zadatak, kao što je bio 1933., usmjeriti Ameriku na plimu općeg svjetskog oporavka. Ovaj put moćni predsjednik morat će upotrijebiti svu svoju snagu.

Monetarne manipulacije, javni radovi i tako dalje neće biti dovoljni za rješavanje krize, štoviše, unutar svojih ovlasti Roosevelt može pomoći samo gigantskim državnim kupnjama, koje će možda morati biti toliko intenzivne da će glavninu američke industrije staviti u vlasništvo vlade.
Budući da Roosevelt nema moć provesti fašističku alternativu državne kontrole industrije, a njegov New Deal je diskreditiran i uglavnom uništen odlukama Vrhovnog suda, mogao bi biti prisiljen na komunističku metodu uvođenja državnog kapitalizma. Koliko daleko njegovi židovski savjetnici rade u tom smjeru, tek ćemo vidjeti. SAD i SSSR mogli bi se još više zbližiti kao dvije velike materijalističke republike, u kojima je židovska kontrola od najveće važnosti.

BRITANSKA REAKCIJA

Naši konzervativni političari, unatoč svim dokazima o slomu burze, uvjeravaju nas da nema znakova nadolazeće „recesije“ (posebna riječ skovana u svrhu umirivanja javnosti), da Britanija nije pogođena istim ekonomskim problemima kao Amerika i da će nas ponovno naoružavanje provesti kroz to. Sve je to besmislica, jer su sve financijske demokracije usko povezane međunarodnim financijama, a Wall Street jest i ostaje financijsko središte svijeta.

Što god se tamo dogodi, neizbježno će imati posljedice i drugdje, jednako 1937. kao i 1929. Nismo li, uostalom, naglasili „ujedinjenje velikih demokracija“ trojnim sporazumom? Zar naša vlada, usred pljeska stranaka „stare bande“, ne pregovara o bližim trgovinskim odnosima s Amerikom? Ovaj posljednji manevar čini se otprilike jednako korisnim kao plivač koji namjerno grli utopljenika, dobar ako nam je cilj spašavanje judejsko-američkih financija, loš ako želimo spasiti Britaniju od potonuća u valovima nove depresije.

Što se tiče ponovnog naoružavanja, daleko od toga da nas je spasilo od depresije, ono je nesumnjivo izazvalo probleme, ne samo ovdje već i u Americi. Špekulanti, koji, naravno, uživaju punu slobodu demokracije, vidjeli su u ponovnom naoružavanju i mogućnosti rata nebrojene prilike za profit te su, koristeći iznimno jeftin novac, počeli kupovati zalihe svih vrsta za koje su smatrali da su potrebne nacijama koje se naoružavaju ili koje bi mogle postati rijetke u vrijeme rata.
Kao rezultat toga, cijene svih roba, posebno metala, porasle su unutar osamnaest mjeseci za iznose koji su u nekim slučajevima dosegli 100 posto: spekulativni bum bez presedana u povijesti tijekom ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

razdoblje mira, nadmašeno, doista, samo tijekom najgorih razdoblja posljednjeg rata.

Srećom po nas, špekulanti su se pretjerali. Rat koji su očekivali bio je ograničen na Španjolsku i Kinu, unatoč naporima ljevičarskih ratnih huškača, i, kao i svi koji pokušavaju prisvojiti proizvode, ubrzo su se osjećali neugodno zbog obnovljene proizvodnje, privučeni profitabilnijim razinama cijena. Doista, potpuno su podcijenili ogroman proizvodni kapacitet moderne industrije i bili su odneseni poplavom roba koje su više cijene proizvodile. Sada je potrebno vrlo malo poticaja za proizvodnju prekomjerne proizvodnje u odnosu na sadašnju potrošnju. Ogroman poticaj neviđenog rasta cijena potpuno je preplavio ne samo same špekulante, već i legitimnu trgovinu, koja se, unatoč ponovnom naoružavanju, ne može nositi s prezasićenošću. Doista, već postoje obnovljeni zahtjevi za smanjenjem kvota proizvodnje, prije nego što je depresija u potpunosti započela. Kako će takva smanjenja reagirati na nezaposlenost i posljedični nedostatak kupovne moći, prepuštamo našim čitateljima da zamisle.

Već je 80.000 više nezaposlenih nego u kolovozu.

TEMELJNI UZROK

Ispod svih ovih vanjskih simptoma, s njihovom reakcijom na ponovno naoružavanje i ratne strahove, leži jedan temeljni uzrok, a to je kronična nejednakost između moderne industrijske proizvodnje i opće potrošnje javnosti. Sve dok postoji ova apsurdna nejednakost, naš ekonomski sustav očito je podložan inherentnoj nestabilnosti, koja ga uključuje u ponavljajuće procvate i padove financijskog kapitalizma. Doista, kako znanost sve više povećava moć proizvodnje, a sindikalizam je nemoćan da dalje poveća plaće radnika protiv rastućeg otpora financijskih kombinata, nejednakost postaje sve veća i, kako je Mosley istaknuo, procvat postaju sve kraći i kraći, a padovi sve dulji i dulji, kako kapitalizam opada.

Temeljni uzrok ovoga, kao i svake depresije, jest nedostatak kupovne moći u rukama narodnih masa, a kriza je ovom prilikom neobično rano uzrokovana neviđenim porastom cijena, koji je ne samo potaknuo višak proizvodnje, već je i dodatno smanjio kupovnu moć ljudi, čije plaće nisu uspjele pratiti rastuće troškove života. Rezultirajući pad može se trajno ispraviti samo, ne ekonomijom i smanjenjem plaća, kako vjeruje "stara banda", već javnim radovima i konstruktivnim povećanjem plaća, sve dok država i ljudi zajedno ne potroše proizvodnju moderne industrije. Istina je da država trenutno, kroz ponovno naoružavanje, troši proizvodnju neobičnom brzinom, ali čak ni to nipošto ne nadoknađuje nedostatak kupovne moći većine ljudi, osiromašenih nedavnim porastom cijena roba.

LIJEKOVI

Rješenja koja se općenito razmatraju su monetarna reforma i ekonomsko planiranje. Prvo je izgubilo svoj najjači argument, budući da je novac 1937. godine jeftin kao što je bio skup 1929. godine, a ipak je recesija jednako loša kao i prije. Monetarni problemi očito su sekundarni u odnosu na primarni problem ekonomske neprilagođenosti potrošnje proizvodnji, a nijedan oblik monetarne teorije nije dobar ako ne objašnjava kako novac dolazi do potrošača. Društveni kredit ima svoj interes u ovom smjeru i zaslužuje razmatranje, ali pristaše društvenog kredita moraju prepoznati potrebu za ekstremnim autoritetom kako bi se srušila sadašnja financijska diktatura. U tom smislu, mjere koje je poduzela Vlada društvenog kredita u Alberti za kontrolu banaka, pa čak i tiska, vrlo su značajne. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Ekonomsko planiranje je očito nužno, ali opet je potreban autoritet, i postavlja se pitanje kako će taj autoritet dobiti svoj naziv. Prema financijerima, koji poput Israela Mosesa Sieffa podržavaju PEP, industrijski i distributivni kombinat, autoritet za planiranje dolazi kapitalističkom kupnjom i spajanjem. Zapravo, planiranje kupnjom . Prema socijalistima, koji podržavaju nacionalizaciju sredstava za proizvodnju, distribuciju i razmjenu, autoritet za planiranje dolazi državnom konfiskacijom u okviru državne službe. U ovom slučaju , planiranje konfiskacijom .

Britanska unija favorizira manje materijalistički način stjecanja ovlasti za planiranje, ne kombiniranom kapitalističkom kupnjom ili državno-kapitalističkom konfiskacijom privatne imovine, što je vrlo slično, već ovlaštenjem naroda da nametne ekonomski plan privatnim i javnim poduzećima. Planiranje uz pristanak. Načini na koje se državna vlast i privatno vlasništvo spajaju u uglavnom samoupravni ekonomski sustav mogu se proučavati u brojnim knjigama, već objavljenim, o korporativnoj državi. Međutim, ono što se mora shvatiti jest da korporativna država postoji kako bi distribuirala industrijske proizvode ljudima, a financije su u potpunosti podređene tom glavnom cilju. Posebno su zabranjene sve špekulacije i prekomjerni prinosi na kapital kako bi se spriječila nestabilnost i omogućilo da pravičan udio proizvoda prijeđe na proizvođača.

IZOLACIJA OD DALJNJIH PADOVA

Korporativna država ne samo da mora uravnotežiti proizvodnju kapitalnih i potrošačkih dobara, okončavajući nestabilnost spekulativnih ulaganja i omogućujući ljudima da konzumiraju proizvode moderne znanosti; ona također mora zaštititi naciju od vanjske konkurencije jeftine strane radne snage kakva trenutno dolazi iz Japana. U tu svrhu mora se uvesti politika izoliranog carstva, rezervirajući carska tržišta za domaću i carsku industriju, a dominionima i kolonijama nudeći potpuno zaštićeni udio domaće potražnje za sirovinama.

Samo na taj način možemo provesti cjeloviti plan za naše ekonomske poslove i samo tako možemo jamčiti našem narodu od ponavljanja užasnog pada koji im sada prijeti. Nikada više ne smijemo dopustiti da panika na Wall Streetu baci britansku industriju u depresiju. Izolirajmo se, kao što je to učinila Njemačka, od ludih fluktuacija kapitalističkog svijeta i planirajmo svoje poslove s punim znanjem da nijedan nepoznati faktor izvan naše kontrole ne može iznenada uništiti sve što smo učinili. Politika Britanske unije o korporativnoj državi unutar izoliranog carstva sama po sebi nudi sigurnost od procvata i pada te distribuciju plodova modernog znanstvenog izuma britanskom narodu.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Revoluciju izdao
Ezra Pound

Revolucija koja je izdana je, u osnovi, „naša“ Američka revolucija iz 1776., ne u svojim lokalnim i posebnim fazama, a zasigurno ne kao potpuno nepotrebna podjela engleske RASE.

Što god dobro proizašlo ili ne proizašlo iz tog raskola, raskol je bio potpuno nepotreban i, velikim dijelom, nenamjeran. Svakako nije bio od koristi Britaniji. To je možda bila prva velika rana koju su vašoj zemlji nanijeli zalagaoničari koje je Cromwell pustio unutra.

Devetnaesto stoljeće bilo je sve kako ga je La Tour du Pin nazivao, sve kako su Maurras i francuski rojalistički klaunovi pokušavali zaboraviti da ga je La Tour du Pin nazivao. Bilo je to stoljeće lihvarenja. Bilo je to stoljeće raspadanja. Bilo je to stoljeće podlije od bilo kojeg drugog koje mogu zamisliti kao doba IZDAJE pojmova, onečišćenja i prljanja značenja riječi.

IZDANA REVOLUCIJA nije revolucija izdana u godini ili dvije zbog jednog ili dva pogrešna koraka Joea Staljina ili bilo koje vlade.

Izdana revolucija bila je revolucija rođena iz Leopoldinskih reformi u Toskani, a sasvim očita u Jeffersonovom procesu koji je kulminirao pobjedama - previše prolaznim - Andyja Jacksona i Martina van Burena.

Prije njih, Leopoldinske reforme su se razvile u koncept autarhije i uvjerenje da ŽITARICE nacije postoje prvenstveno kako bi nacija (u osobi svakog od svojih građana) trebala JESTI.

Tu revoluciju su sasvim jasno izdale generacije Dana Webstera, Biddlesa, Morgansa, Barucha, kamuflaža svih nijansi, Trockija, Wallacea, Perkinsa, dvije skupine Rooseveltovih savjetnika, organizmi poput Morgenthaua, od kolijevke natopljeni lihvarskim predrasudama, škrti arijo-židovi.

Na ovom terminu inzistiram. Semitski otrov je u Semitu, ublaženom semitskom nestabilnošću, Semitovo kolebanje od jednog ekscesa do drugog.

Ta nestabilnost čini ga opasnošću za statične i paralizirajuće rase. Ali u svoj Rooseveltovoj odvratnoj, opasnoj i subverzivnoj pratnji, Židov, M. Ezekiel, prvi je krenuo prema ekonomiji IZOBILJA sa svojih 2500 dolara godišnje.

Ova knjiga je neugodna, izbjegava odgovore koliko god to bilo koji semitski spis može biti, izbjegava problem pravog novca. To je židovski kompromis, ima svu Simonovu želju za glatkim dogovorom i općim mirom, ALI je bolja od Wallacea i Perkinsa. I svaki razuman objektivni antisemit priznat će također da činjenice kojima Mordekaj Ezekiel pokušava postići kompromis proizlaze iz izvješća odbora na čelu s sportskim Židovom Loebom (g. Hemingwayevom sramežljivim).

Ako vjerujete da bi cijela rasa trebala biti kažnjena za grijeh nekih svojih članova, priznajem da protjerivanje dva milijuna Židova u New Yorku ne bi bila pretjerana kazna za štetu koju su židovske financije nanijele engleskoj rasi u Americi.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Što god drug Wyndham Lewis rekao o Židovima koji prilično dobro upravljaju Engleskom, Židovi NE upravljaju Amerikom na zadovoljavajući način, ali židovski financijeri nisu naše najgore zlo.

Naše najgore zlo je aryo-kike koji je sposoban zauzeti prljavu liniju i držati se nje bez odstupanja ili trunke skretanja s puta, bez ikakvih židovskih trenutaka sažaljenja, uzbuđenja ili potrebe za raskošnim pokazivanjem.

Rasa se može smatrati odgovornom za svoje najgore pojedince. Židovska rasa stoljećima nije preuzela odgovornost za provođenje vlastitog zakona. U evanđeoskoj priči, bilo da je uzimamo kao činjenicu ili kao ilustrativnu fikciju, Isusovo pogubljenje postignuto je prebacivanjem krivnje. Provođenje zakona bilo je na Rimljanima. Ako će čovjek biti antisemit, neka bude objektivno antisemit. Neka prikupi što više činjenica i neka ih ne zanemaruje.

Židov je sam na sebe navukao antisemitizam NEDOSTATKOM ORGANIZACIJE, odbijanjem da preuzeti odgovornost.

Ako Židov želi živjeti u susjedskom svijetu među PROSVJETLJENIM narodima, mora prihvatiti disciplinu manje ugodnih prekršitelja židovskog zakona. Koliko ja znam, on je 2000 godina bio prilično nesklon tome. Nijedna druga rasa ne traži da se zbog nje zemlja bori ili osvaja, barem ne na Zapadu. Ako brahmani to čine, zaslužuju naziv "prljavi crnci", a tako možda čine i neki kineski epigoni, nekonfucijanci.

Rooseveltov kabinet ima dvije bolesti. Newyorško lihvarstvo, koje je povezano sa svim lihvarstvom u Londonu, a odatle s Baselom i pariškom kanalizacijom.

Ali ima i arijo-kike podlost i škrtost Perkinsa. To je podlost „okrugloglavog“ i ima okrugloglavu upornost, lažni moral škrtosti, rođen vjerojatno iz zavisti, ali u svakom slučaju proklet.

„Dvanaest ekonomista“ koje je NY Tribune u studenom 1937. naveo kao savjetnike Rooseveltu da okonča recesiju, ne zaslužuju nikakvo ljudsko sažaljenje za savjete koje su dali, bilo da su dani iz grubog neznanja ili čiste zlobe.

„Ojačati javno povjerenje“ itd. Ti su ljudi imali priliku uhvatiti se u koštac s problemom izjednačavanja javne kupovne moći s dostupnom potrebnom robom, ali je nisu iskoristili, te su jednako malo vrijedni suosjećanja kao Neimeyer, Baruch ili bilo koji zet korporativnog lihvarstva.

Pogledaj ovo i ono!

Što se tiče organizirane države, imamo porez na INKORPORIRANI kapital.

Ovaj golemi potez gotovo da nije izazvao ni najmanju pometnju u podržanom tisku u pseudodemokratskim zemljama. Cmrdljivi crveni nisu ga pozdravili kao trijumf ideja. Novine o zajmovnom kapitalu predstavile su ga kao da se radi o nametu privatnog vlasništva.

NIJEDNE velike dnevne novine nisu razlikovale imovinu (zemljište, kuće, namještaj) od potraživanja na temelju „kamate plus imovine“ ili na temelju kamata „i potpunog posjeda ako se kamata ne plati odmah“. Naravno, nisu to učinile, one su nasljeđe, mrtva i trula ruka iz groba, iz zajedničkog jarka XIX. stoljeća.

To je stoljeće bilo izdajnik riječi. Ono je oskvrnulo svaku sjajnu ideju stoljeća prije njega. Voltaire, deist, proglašen je ateistom.

SLOBODA, - što je značilo pravo činiti ono što NE šteti drugima, bila je prikrivena kao pravo na otkrivanje krvi drugima. ******pretvarač e-knjiga DEMO vodeni žigovi*******

Machine Translated by Google

JEDNAKOST u Jeffersonovim ustima značila je da ljudi imaju ista prava pred zakonom; da se nijedan čovjek ne rađa s nepremostivim hendikepom. Imala je okus Burnsovog "čovjek je čovjek za to", ali u Jeffersonovo vrijeme nije značila čak ni opće pravo glasa. Pravo glasa moglo je biti nagrada za zasluge.
Nije bilo strogo definirano kao članstvo u stranci, ali nije bilo ni bačeno na svinje nesvjesno.
Prije nego što su se ta zdrava razuma mogla oskvrnuti i oskvrnuti, bilo je nužno da horda lihvara izda sama sredstva komunikacije. Jezik je morao biti torpediran. Svaka riječ koja je bila oplemenjena morala je biti izdubljena kako bi se prikrili prikriveni gangsteri bankovnog 'Leihkapitala'.

SLOBODA je nemoguća bez reda, a red dolazi iz organizacije.

Poljoprivredna nacija, kakva je uglavnom bila Jeffersonova, nije odmah trebala cehovsku organizaciju kao što su je srednjovjekovni gradovi trebali i razvijali. Nijedan sustav nije nepogrešiv i neprolazan po vremenu. Razvijte savršen društveni mehanizam i pustite ga u djelo, i sinovi pakla će početi klesati; pijavice će početi sisati krv, a štetočine će zaraziti kutove ostavljene bez nadzora.

Koliko je kontrolirani tisak zbunio anglosaksonskog čitatelja u Engleskoj i SAD-u, vidljivo je iz pisma koje je stiglo jučer, a sada je na mom stolu, od čovjeka koji nipošto nije imbecil. Citiram ga kako bih pokazao što može biti:

U svojoj najnovijoj knjizi Christopher Hollis kaže da je Mussolini Italiji dao pristojan novčani sustav oduzevši privatnim bankarima moć da proizvoljno stvaraju novac ili kredite nalivperom. On implicira da vlada kontrolira i uzrokuje emisiju novca tamo.
Nerado mu vjerujem samo na riječ za tako revolucionarnu reformu nacionalnog gospodarstva, protiv koje se bankari moraju boriti zubima i noktima, pa vas pitam je li to slučaj. Ako je tako, Italija bi trebala biti mjesto kamo treba otići.

Ovo je datirano na studeni 1937.; tj. dvije godine nakon talijanske bankarske reforme. Činjenice su tu, ali mladić je toliko uvjetovan tiskom Leihkapitala da im jednostavno ne može vjerovati bez osobne informacije prijatelja.

Gospodin kojeg smo upravo vidjeli u kafiću dolje, tek došao iz Engleske, nije znao da se porez odnosi na kapital DRUŠTAVA, a ne na privatni kapital. Mislio je da zna što se dogodilo. Pročitao je kratku nenaglašenu obavijest u svojim londonskim novinama.

Ruska revolucija bila je KRAJ ciklusa. Nastavila je izdaju riječi iz 19. stoljeća, koristila je lažne riječi, poput "diktature proletarijata", da bi označila diktaturu nekolicine ljudi itd. Boljševici čak ni sada ne žele definirati riječi. Ne žele revoluciju. Barem nitko koga sam sreo u tisku ili u danima kada su tražili odgovore, to ne želi. Neće se boriti za jasne pojmove, za jasnu definiciju značenja, tako da koliko god nekome bile nevoljne neke stvari koje su htjeli uništiti, jednostavno ne može nastaviti stajati mirno, usidren s njima.

Ne možemo, ili barem ja ne mogu, u ovom trenutku, dobiti nikakve jasne informacije od Rusije o tome što Staljin misli monetarno. Nitko čak ni ne tvrdi da on, Staljin, zna. Barem ja nisam vidio takvu tvrdnju, a njegov protivnik, gospodin Bronstein, nije ništa jasniji. Stoga ružičasta inteligencija.

Oni se NE bave definiranjem riječi. Oni se NE bave prikupljanjem informacija. Ne žele izvještavati o stvarnim događajima na ovom poluotoku, poput Rossonijevih djela i jasnih
izjave.

„U zalihi žita postoji, nadalje, politički razlog: Kruh treba biti zajamčen svakom Talijanu, bez apsurdnih skokova cijena, bez nemoralnih špekulacija.“ Rossoni priznaje da

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Ovo nije nova ekonomija, ili bolje rečeno, njegove riječi su „ne postižemo novu ekonomiju“. Međutim, definitivno smo krenuli od mrkve-prije-nosa-izma („potrage“ za srećom).

U jednom smislu ovo je manje-više povratak sustavu devet polja kojem se divio Mencius. S negativne strane, to IZRAVNO ne izjednačava novac s masom potrošne robe. Ali, s druge strane, učinkovito je, jer svaka poštena kontrola cijena za javnost i javno dobro utječe na kupovnu moć takvog novca koji postoji. Prije dvije godine, Talijan, poznat kao Rossoni ili možda poznatiji, ali ne u Kabinetu, napisao mi je:

„Dvije bolesti modernog društva su legalizacija lihvarenja putem banaka i legalizacija krađe u zakonima o društvima s ograničenom odgovornošću.”

Bilo je to privatno pismo i nikad nisam sasvim znao smijem li ga citirati. Sada se osjećam sasvim slobodno da to učinim, jer takva ideja više nije nerazumna. Bilo da je pismo izvorno bilo privatno mišljenje ili naznaka onoga što će uskoro postati javno u prikladno vrijeme, temeljna ideja je u praksi provedena U ITALIJI.

Fašistički kurs možete mjeriti u stupnjevima:

1. U Consegni, anno XII: „disciplinirati ekonomske sile i izjednačiti ih s potrebe nacije.”
2. Govor u Milanu sljedeće jeseni: „proizvodnja riješena, ekonomisti potaknuti država bi trebala riješiti problem raspodjele.”
3. Autarhija. Doktrina CH Douglasa. Analogija s Jeffersonovom politikom. Temelji zdrave ekonomije isti su tisućljećima. 'Svakako nacija NE MOŽE pravilno i pošteno isplatiti dividendu dok nema što podijeliti.'

Različite moguće metode raspodjele kupovne moći zahtijevale bi cijelo pitanje ovaj časopis da ih opiše.

Da bi pohvala ostala u pravoj mjeri, antidemokrat mora priznati da američki Ustav daje američkoj vladi puno pravo da centralizuje vlastitu valutu. Napuhavanje balona o ustavnosti nije ništa drugo nego Rooseveltovsko slinjenje i baruchovska glupost. Američki Kongres, kad bi bio pošten i pod pretpostavkom da među stotinama majmuna ima nekoliko desetaka ljudi, MOGIO BI sutra odrediti kupovnu moć dolara na jedan bušel ili koliko god pšenice, na šest funti najboljeg goveđeg odreska, na dva jarda sarža ili četiri funte vune određene kvalitete, ili što god se pronađe odmah nakon odgovarajućeg istraživanja nacionalnih resursa.

Nitko osim lažljivca ili čovjeka koji se bori za osobnu političku korist ne može pokušati ovo prikriti. U SAD-u to NIJE nedostatak verbalnog instrumenta Vlade, već korijenska trulež volje ili čisto životinjsko neznanje ono što sprječava te reforme.

Ako je takva reforma fašizam, mora biti Jacksonovski fašizam. Svakoj zemlji treba neki oblik reda. Španjolsko-američki rat, kada smo mi djeca (djeca mog vremena) bili uvježbavani, uveo je žargon o otvorenom poretku. Moguće je da krajnji otoci i američki kontinent zahtijevaju OTVORENI poredak, neprilagođen Europi kao kontinentu. Ali u svakom slučaju, pokušajmo vidjeti što jest i što je bilo, i pokušajmo odvojiti te stvarnosti od onoga što nam govore gospoda Bunkum i Wunkum i što nam govore u svojim novinama.

Disciplina trupa u otvorenoj formaciji razlikuje se od discipline trupa pod Braddockom, koje su pokušale boriti se protiv Indijanaca prije 1776. Ispričavam se zbog vojnih usporedbi ako je riječ o manirima.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

da to učinim. Ali želio bih nekako iznijeti svoju poantu. Želio bih uspostaviti pravu granicu između riječi "sloboda", "red", "odgovornost", "nepredvidljivost".

Mussolinijeva nedavna izjava da je „Kapital u službi države“ odgovor je na Adamovu Smithovu rečenicu: „Ljudi istog zanata nikada se ne sastaju bez zavjere protiv šire javnosti.“

Prokleta stvar kod održavanog tiska i unajmljenih pseudoekonomista jest to što nikada ne osvjetljavaju pravu veličinu pisaca koje tvrde da dive i kojima pripisuju svoje štetne teorije. Ta Smithova rečenica bila je istinita.

XIX. stoljeće se s tim nikada nije suočilo. Trebalo mu je stotinu godina i sin kovača iz Romanje da pronađe odgovor i ravnotežu. Stoga su nastale razne korporacije ili visoke središnje cehovske organizacije, uključujući korporaciju „Predviđanje i kredit“. Kredit je proglašen životnom krvlju.

Ostatak ovog članka odnosi se na odgovaranje na razne tvrdnje iskrenih pisaca.
Netko mora pokušati povezati trenutne misli, mora pokušati ukloniti određene nesporazume, čak i ako ne pripadaju svi istom dijelu teme.

Kao fusnota u odgovoru na pismo u kojem se pita o tome stvara li Italija vlastiti novac. Italija stvara vlastiti novac, ali kredit je prirodni ljudski proizvod. Sve dok jedan čovjek vjeruje drugome, nijedna država ne može POTPUNO spriječiti da male površine individualnog kredita niču kao trava, po prirodi, dobrotvorna i bratska.

Italija NEMA državoljublje. Izraz "obožavanje države" skovao se u neznanju i u propagandne svrhe.

Možete to dobiti izravno iz izvora. Država u Italiji nije ovdje da bi suzbijala individualnu inicijativu, već da bi sprječavala zlouporabe i pronalazila pravednu mjeru kada suprotstavljeni interesi nemaju dovoljno razuma da pronađu vlastito rješenje.

Kao odgovor na desetak dopisnika i na završetke dva tuceta razgovora, DA, u talijanskoj korporativnoj državi trenutno postoje nedostaci I oni su posljedica praznovjerja, ostataka, prljavih navika bivših monopolista. U Italiji, kao i u svim zemljama, postoje ljudske svinje i trom i lijen umovi koji još uvijek žive u staroj močvari, pokušavajući sabotirati, pokušavajući prevariti svoje susjede, sprječavajući jednostavne i naivne osobe da postignu maksimalne rezultate za sebe i za što veći dio javnosti na koji bi njihove aktivnosti mogle utjecati.

Ali čvrsto vjerujem da će se ovi nedostaci riješiti u dogledno vrijeme. Nikada još nisam primijetio tendenciju koja bi obeshrabrila bilo koga tko se sam upusti u borbu protiv ovih sve manjih prepreka ili „vjetrenjača“.

„Rimska donacija je mjera“, pod čime mislim da je rimski genij za 2000 i
više godina bio je genij za mjeru.

Postoje ograničenja moći države (koja god teorija bila utemeljena), neke stvari država NE može učiniti. Neumjereni ruski eksperiment sada ilustrira što se događa kada država pokuša previše opteretiti svoj Plimsoll.

Država XIX. stoljeća pokušala se riješiti tereta. Mussolinijeva Italija možda je prva država koja se ozbiljno zapitala koliko slobode može ostati u privatnim rukama, a da ne postane sjeme propasti.
Mislim da nijedna druga država nikada nije ozbiljno ispitala ovo pitanje.

Jeffersonovi su se pristalice borili protiv zla privilegija i truleži centraliziranih financijskih sustava.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

tiranija. Znali su da za svoje vrijeme neće moći ići predaleko prema suprotnom.

Da ne vjerujem da fašizam u Italiji znači najpotpuniji razvoj i maksimalno polje individualne slobode kompatibilno sa zdravim društvenim poretkom, bio bih antifašist kao i dečki s ružičastim čajem i francuski pseudo-literati, koji još ne znaju da je nešto počelo u Italiji. Dopušteno je vjerovati u slobodu kroz red. Mnogo je vjerojatnije da ćete je postići pristojnim prometnim propisima nego kukavicom ili dezinvolturom, kao kod junaka koji je uspio upucati vlastitu devu tijekom napada na deve.

Sada sam jednako zabrinut zbog nedostatka prijenosa ekonomskih i političkih vijesti, ili recimo vijesti o stanju ekonomske misli, kao što sam prije 25 godina bio zabrinut zbog nedostatka pravih vijesti o knjigama. Tada nije postojalo mjesto gdje bi se moglo lako saznati što se piše u inozemstvu. Ozbiljan antifašist danas bi želio znati s čime se suočava i odgovaraju li njegove omiljene mržnje postojećoj i objektivnoj stvarnosti.

„Postoji“, kaže Karl Winter u listopadskom izdanju časopisa Civilta Fascista, „antifašizam u demokratskom svijetu koji je samo stav i loša vjera; postoji i antifašizam koji je u neznanju i dobroj vjeri.“

Preporučujem taj Winterov članak i što on ima za reći o ljevici kao konstruktivnom elementu u totalitarnim zemljama. Beniamino de Ritis također doprinosi tom izdanju “CF-a” člankom o nestanku neprijateljstva između (Sjevera i Juga) u SAD-u, člankom koji bi mogao navesti na razmišljanje o mogućnostima nove i izliječene Europe.

Više sam puta rekao da svatko tko želi inteligentno voljeti ili mrziti novu Italiju mora pročitati barem nekoliko talijanskih mjesečnika, kao što su Rossonijeve La Stirpe, La Revista del Lavoro, Critica Fascista ili Rassegna Monet aria, koje uređuju prof. Spinedi, senator Bevione i Furio Lenzi.

Konačno, postoji jedan izraz u izvrsnom članku Montaguea Fordhama u BUQ-u iz prosinca koji bih volio vidjeti jasnije definiran. Kad „sumnja u vrijednost posebnih novčanih izdanja za potrošače kao takve“, nisam sasvim siguran što misli. Ne bi li neki čitatelji mogli pomisliti da su takva pitanja dio Douglasove bitne teze? Nisu.

Kao puko pitanje izjednačavanja ukupne kupovne moći s dostupnom traženom robom, razlika, kada postoji, teoretski bi se mogla nadoknaditi na neposrednom tržištu od strane bilo koga tko bi mogao stvoriti i potrošiti novi novac (ili kredit).

Mnogi protivnici Douglasa vidjeli su da raspodjela najpotrebnijima znači najbržu potrošnju. Britanska (prokleta) socijalna pomoć zasigurno se daje ljudima koji NISU uključeni u proizvodnju, odnosno neproizvođačima koji nisu zaposlenici. "Pro tem" je prilično slaba teorija u slučajevima muškaraca osam godina bez posla.

Ali Douglasova dividenda se daje, čini mi se da nam je major rekao, dioničarima, kao takvima, u naciji. Daje se u odnosu na rad (uglavnom inventivni, ali i rad na izgradnji postrojenja) koji su obavili naši preci, odnosno radnici koji više nisu prisutni da jedu hranu i koriste kuće.

Ne znam smatra li gospodin Fordham dječji dodatak u Italiji kao da se daje budućim proizvođačima ili neproizvođačima pro tem; on se svakako daje neposrednim potrošačima i pro tem neproizvođačima.

Postoje barem sljedeće alternative, koje nose sljedeće uvjete.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Emisija kredita - ako se ne vrši kao izravna emisija nekamatonosnih „izmjerenih potraživanja“, tj. državnih zapisa (kako ih je barem do 1816. godine shvaćao Jefferson i svi upućeni ekonomisti od tada) izdaje se zaduživanjem i plaćanjem kamata, a volio bih znati tko bi po mišljenju g. F. trebao primiti takve kamate, čak i ako su one niske kao što bi g. Roosevelt trebao plaćati pristašama starih ideja.

Emisije posuđenih kredita evidentiraju se kao dug.

Problemi s nepozajmljenim kreditima su novčani problemi.

G. Fordham kaže „posebna novčana pitanja“, a ja ne želim to nepravedno tumačiti
što znači „izdavanje posebnih vrsta“ novca.

Međutim, želim pojasniti da je izdanje moneta d'Avigliano ili Gesellite scrip-a s naknadom za ležarinu izdanje odmjerenih potraživanja koja nestaju za 100 mjeseci, ne ostavljajući dug.

Douglas mjesečne marke naziva porezom, ali ja ponovno ističem da država, pružajući mjeru razmjene koja je ujedno i zamjenjivo potraživanje, doista čini uslugu i da se mjesečna marka može smatrati naknadom za takvu uslugu. Ona, u svakom slučaju, eliminira potrebu za drugim oporezivanjem do iznosa jednakog 12 posto novčanica u optjecaju godišnje.

Lakše je razumjeti nego bilo koji Douglasov program otpisivanja. Njegova pedagoška vrijednost je ogromna. Mislim da čak i sasvim jednostavni ljudi koji su koristili takav novac imaju puno jasniju ideju o tome što je novac nego što to ima opća skupina studenata "ekonomije" na Cambridgeu.

Postoje brojne alternativne sheme za naknade za ležarinu na neiskorištenoj kupovnoj moći, ali nijedna od njih nije toliko općenito edukativna. Milhaudov plan, na primjer, educirao bi samo nekoliko izvoznika i uvoznika te nekoliko njihovih službenika.

Naravno, ako izdajete kredit ili novac ili čak posebne vrste novca u većoj količini nego što je dostupno TRAŽENO, imate inflaciju, odnosno bolest, koja uništava cilj emisije, OSIM AKO nemate državno fiksiranje cijena, kako to danas zahtijevaju Douglas i OPERATIVE u Italiji.

Devalvacija je varanje i, štoviše, drastično smanjenje kupovne moći općenito. Čovjek koji bira vrijeme devalvacije uvijek može prevariti nekog drugog.
Čak i ako mu je namjera pristojna, on iskušava i gotovo prisiljava na špekulacije lopove i teško opterećene ljude koji se bore da žive u blatu trgovništva i paklu merkantilističko-lihvarskog miljea.

Vlasnici zlata, budući da su daleko pametniji, lukaviji i krvopijači od šire javnosti, sasvim su prirodno, i (da već nismo takvi magarci) poučno, osnovali stabilizacijske fondove kako bi se brinuli o SVOJIM interesima.

ROB je onaj koji čeka da ga netko oslobodi.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Marksizam, doktrina propadanja, Francis McEvoy

MARKSIZAM je doktrina univerzalnog uništenja koju je zagovarao njemački Židov Karl Marx, a koja je u Rusiji pronašla politički izraz pod nazivom "komunizam".
Ova potonja prijevara, lišena svog pseudoznanstvenog žargona o dijalektičkom materijalizmu i svojih mumbo-jumbo for bullens - diktatura proletarijata, bratstvo ljudi i ostalo - otkriva se kao ništa drugo nego režim despotskog državnog kapitalizma, održavan atentatima i terorom. U njegovom sustavu kolektivizacije, kolektivni vampirizam je dominantan faktor.

Ne treba ni spominjati da utopijski egalitarizam denacionaliziranog intelektualca nikada nigdje nije postojao, ali nije politički takozvani komunizam taj koji prijeti neposrednom opasnošću za ovu zemlju. To bi bio konačni završetak, ali prije nego što orijentalni komesari dođu na svoje, umovi potencijalnih žrtava moraju biti pripremljeni za događaj, to jest, izopačeni i otrovani do potrebnog stupnja prijemčivosti. U tome leži zadatak kulturnog marksizma, preliminarne boljševizacije uma, koju olakšava neselektivna tolerancijska psihoza liberalizma, svojstvena socijaldemokraciji, a koja vodi do njezina konačnog neizbježnog sloma.

Dakle, u Rusiji marksizam zasad ima političku prevlast i time kontrolira svaku sferu djelovanja, dok je ovdje, kao i u drugim demokracijama, njegov koruptivni utjecaj zasad uglavnom vidljiv u društvenom i kulturnom životu. To je daleko podmuklije i fundamentalno destruktivnije od bilo kakve puke doktrinarne političke aktivnosti, jer je vjerovanje subverzivnog materijalizma, suptilno uvedeno u život naroda, uništavač sve duhovnosti, moralnih vrijednosti i nacionalne kulture. To je, citirajući Mommsenove riječi, „aktivno vrenje kozmopolitizma i nacionalnog raspadanja“. Mnogi ljudi, i protivnici i prevaranti političkog komunizma, kao i veliki elementi površnih masa, nesvjesno lutaju u Saragoško more kulturnog boljševizma na mnogim nezdravim strujama koje zaražavaju suvremeni život.

Brojni su cvjetovi zla koji mame tragače za osjetom i hedoniste
moderni gradovi, s prelijevanjem njihove truleži!

Usporedite ono što se danas naziva umjetnošću s očaravajućim dostignućima elizabetanskog doba ili s onima iz drugih i manje važnih epoha, čak i do početka ovog stoljeća. Otupljivanje narodnog uma ozbiljno je nastupilo s pojavom industrijske revolucije i istodobnim uništenjem seljaštva. Postavši sada amorfan, nesposoban je reagirati protiv duhovne zaraze. Unatoč svemu, 19. stoljeće je u svom padu još uvijek moglo pokazati neke velike pisce i pjesnike, dobre slikare i sposobne skladatelje.

Što je danas intelektualna hrana naroda, ambrozija naše blagoslovljene demokracije?
Nadrealističko slikarstvo i skulptura, orgija morbidnih i iskrivljenih maštarija, koja svoj kakofonični pandan pronalazi u pjevušenju i vrućem ritmu - glazba iz džungle okaljana neurozom noćnog kluba. Filmovi nabijeni uzbuđenjem, kozmopolitizmom i propagandom. Knjige i časopisi ili senzacionalni ili seksualni, ili oboje. Novine prepune laži, trivijalnosti i fotografija više smišljenih da privuku pozornost na tijela žena nego na njihova lica. Neobično je da toliko "lijepih i glamuroznih gospođica te i te" podiže suknje do...

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

biti fotografiran.

U ekonomskoj sferi liberalizam, koji je filozofski lajt-motiv svih demokratskih stranaka, daje nesmetanu igru grabežljivim instinktima i dominaciji ili istrebljenju slabih i manje lukavih od strane jakih. Apokrifni humanitarci koji ogorčeno osuđuju svako pribjegavanje fizičkoj sili, pozivaju na neograničenje korištenja masovne novčane moći ili ekonomske tiranije beskrupuloznih „poslovnih sposobnosti“. Ipak, mogu postojati i drugi, prezreniji oblici maltretiranja od grubog fizičkog nasilja.

Ropstvo i podložnost nisu uvijek samo fizički. Pojedinci koji nemaju ni jednu spasonosnu milost i nikakav talent osim pukog trgovačkog lukavstva, mogu, i to čine, prisiliti druge beskrajno vrijednije i nadarenije ljude u stanje bijednog ekonomskog ovisnosti. Borbu su prenijeli na teren gdje znaju da će sigurno pobijediti, gdje prevladava zakon Mamona. Pod novčanom diktaturom profit je nužno prvi i konačni cilj, a masovna standardizacija u svakoj fazi života nudi najracionaliziraniju i stoga unosniju metodu iscrpljivanja javne muzne krave. Nacija se sve više nalazi pod dominacijom financijskog i komercijalnog lančanog sustava od kolijevke do groba. Moralni, duhovni i kulturni ideali nisu "isplativi prijedlozi". Ne mogu se "nametnuti" ili "podnijeti" na burzama. Također, ljudima koji ih posjeduju nedostaje potrebna poslušnost i apatija da bi postali pratioci standardiziranog iskorištavanja i prijevare.

Tako marksistička duhovna subverzija ide ruku pod ruku s komercijalnim materijalizmom, „unovčavajući“ ludost i dekadenciju. Jedan presedan širi se u drugi (fraza koja kristalizira slom modernog demokratskog uma) licenca rađa još veću licencu i kulminira nekontroliranom zlouporabom. Klasični tanki kraj klina zabijao se ovdje, ondje i posvuda, a pukotina se širila, sve dok se „prava“ nacija ne posrće prema svojoj propasti.

Apostoli propadanja to nazivaju „napretkom“. To jest, ali napredak na vlastitom određenom putu u Gehenu. Razvratni napredak duhovnog boljševizma, trulež marksizma koja nagriza vitalne organe nacije - zlokobni afrodizijak koji daju vračevi dekadencije pod raznim oznakama demokratske slobode, samoizražavanja i napredne misli. „Čovjek se mora kretati s vremenom“ je uzaludna krilatica, kao da je sadašnja društvena anarhija rezultat „više sile“ i da je postala nepopravljiva sudbina britanskog naroda da podlegne kaosu kozmopolitske degeneracije.

Uz moralnu i kulturnu trulež, doktrina rasne atrofije i križanja ulazi u suvremeno polje, a isti destilatori otrova prednjače u kampanji za ograničavanje rase i ukidanje rasne pripadnosti. Ljudi sa sela, izvor nacionalnog zdravlja i kulture, ekonomski su zadavljeni, a barijera njihovog instinktivnog protivljenja uklonjena. Posljednji ostaci skupljaju se u gradovima radi umjetnog i neprirodnog okruženja kako bi ih učinili dijelom iščupane megapolitanske mase, odvojene od prirode, i povećavajući broj pasivnih, slabovidnih žrtava financijske demokracije za veću dobit međunarodnih lanaca trgovina i kina.

Ni vikend izleti na selo ili more, niti stanovanje u poluodvojenim vilama u vrtnim predgrađima, ne mogu nadoknaditi potpuno uništavanje naroda, gotovo potpuno uništenje engleskog seljaštva, jer osim ekonomskih opasnosti, moralne, fizičke i kulturne posljedice su neizmjerne. Suočena s prijekom potrebe za potpunom preorijentacijom i replaniranjem našeg nacionalnog gospodarstva, socijaldemokracija nam daje „zelene pojaseve“ i kampanje „nacionalne kondicije“. Djetinjaste palijativne mjere, pješčane dvorce i maštu. Vikend bjegunci

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

iz mehanizirane civilizacije ponesu grad sa sobom u svojim mislima i odražavaju ga u svojim podsvjesnim postupcima. Prati ih u njihovom govoru i književnosti, njihovim jazz pločama za prijenosni gramofon i njihovim bežičnim uređajima, u njihovoj gradskoj uglađenosti i njihovim afektacijama.
Pametni Alick zamjenjuje davno zaboravljenu Amyntu, a steatotična Židovka u kratkim hlačama je njegova Amaryllis. („O, pjevačice Perzefone.“) Tražeći Arkadiju, pronalaze krčmu. Ne čuju Panove frule na lisnatim proplancima, već nariču crnačku jazz pjesmu ili Internacionalu na napuštenim poljima koja čekaju „razvoj“, s kojih su vile pobjegle.

U takvoj atmosferi propadanja, marksizam cvjeta poput voća Mrtvog mora, dok se ljudska slabost, pohlepa, taština i porok ugađaju i iskorištavaju. Nezdravi ukusi i sklonosti pobuđuju se sugestijama i propagandom "davanja vodstva", a zatim cinično nazivaju "javnom potražnjom". Najljepše naše djevojke pokazuju svoje čari u filmovima, u međunarodnim plesnim trupama ili "striptiziraju" u stranim kabaretima pred šarenim ološem čovječanstva.

Apoteoza nacionalne degeneracije, ako se ne kontrolira, jest kontrola političkog boljševizma. Marksistički plan je da se ona prikriveno nametne pod maskom pseudoidealističkog socijalizma, kada je kolektivni um dovoljno otrovan virusom kolektivnog propadanja. Službenici marksizma potkopavaju ga intenzitetom pošasti bizamskih štakora, a svaki neodgovorni tragač za užitkom, svaki apatični egoist i svaki glupi imbecil koji smatra da je moderno ili pametno osuđivati sve tradicionalno, patriotsko i zdravo pomaže u povećanju zamaha našeg nacionalnog propadanja.

Natpis je na zidu. Imaju li ljudi oči samo za burzovna izvješća, sportske rezultate, dnevni program bijednih užitaka, zvjerstava i progona te antifašističke litanije mržnje? Značajno je da je upravo protiv onih koji su vidjeli i razumjeli slutnju tog pisanja usmjereno svo ovo hijenino režanje.

Marksizam profitira od svake ludosti i slabosti, traži zglob u svakom oklopu i zahtijeva toleranciju i još više tolerancije, sve dok ne dođe vrijeme za nametanje vlastite neizmjerne netolerancije.

Čak i ako bi njegovo zlo djelo ostalo samo napola dovršeno, uništenje duše Britanije sigurno bi bila prevelika žrtva na oltaru Antikrista.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Neprijatelj je liberalizam, J. K. Heydon

PRVI DIO

TN acija je prirodno jedinstvo koje funkcionira kao živi organizam zahvaljujući zajedničkoj ljubavi koja povezuje pojedince koji je čine. Postoji po prirodi, jer je čovjek po prirodi i društven i individualan; postoji za opće dobro, koje je, kako je Aristotel prepoznao, uzvišenije od individualnog dobra; i stoga predstavlja život koji u nekim aspektima nadilazi živote pojedinaca koji je čine u bilo kojem trenutku.

Kažem „u nekim aspektima“, jer je istina uvijek uravnotežena između pogrešaka koje preuveličavaju jedan njezin aspekt, a zanemaruju drugi. Pogrešno je reći, s Hegelom, da nacija nadilazi pojedinca u svim aspektima, baš kao što je pogrešno reći, s liberalima, da nacija nije ništa više od aritmetičkog zbroja svojih pojedinaca. Istina leži između tih pogrešaka. Nacija je jedinstvo sastavljeno od dijelova i stoga ima veće biće od svojih dijelova; jer ono što je sastavljeno ima veće biće od onoga od čega je sastavljeno. Ima princip sastava, u ovom slučaju ljubav, koja aktualizira potencijale svojih komponenti i tako konstituira veće biće. Štoviše, veće biće nacije vidljivo je na mnogo načina.

Nacija ima određenu prirodnu besmrtnost koju njezini pojedinci nemaju; ima određenu mjeru moći stvaranja, koja je stečena u njezinim temeljnim jedinicama, obiteljima; ima pravo oduzeti život pojedincu iz opravdanog razloga, što nijedan pojedinac nema. Stoga je očito da nacija, savršena zajednica, nadilazi pojedince koji je čine.

Ali sve to vrijedi samo u prirodnom poretku, koji je poredak u kojem nacija postoji.
Čovjek, pojedinac, za razliku od nacije, jest nadnaravno biće. On nema prirodni cilj, strogo govoreći; ima samo nadnaravni cilj, kojemu je podređen sav njegov prirodni život, bilo osobni ili društveni. Stoga slijedi da je nacija, koja je samo u prirodnom poretku, podređena pojedincu u pogledu konačnosti. Ona postoji po prirodi, upravo zato da bi njezini pojedinci mogli nastati, a zatim i biti osposobljeni postići nadnaravni cilj zbog kojeg su nastali.

Ovo je pitanje od najveće važnosti i fašisti će dobro učiniti ako ga imaju sasvim jasno na umu, inače bi mogli ugroziti samu srž snage svog slučaja. Upotreba riječi "totalitarni" treba se osuditi, jer je vrlo dvosmislena, posebno ako razlika koju sam upravo povukao nije jasno na umu. Dok je komunizam strogo totalitaran, poričući da pojedinac ima nadnaravni cilj ili bilo kakva prava protiv građanske vlasti, fašisti su ponekad zadovoljni snishodljivim načinom prema religiji, kao da mogu s pravom tvrditi da postoji apsolutni totalitarizam, ali ga velikodušno odreći u slučaju vjerskih praksi. Kad bi to predstavljalo njihov stvarni stav, to bi uništilo cijelu snagu njihove stvari, opravdavajući optužbu da se fašizam u biti ne razlikuje od komunizma. Neka nam bude jasno kao podne da smatramo da je nacionalni organizam veći od pojedinaca, samo u prirodnom poretku i do kraja općeg dobra, koje se opće dobro treba shvatiti u svjetlu nadnaravne sudbine pojedinaca.

Čak i uz ovo jasno navedeno, korištenje riječi "totalitarni" i dalje je zastarjelo, jer dovodi do ******ebook converter DEMO vodenih žigova*******

Machine Translated by Google

nesporazum. To sugerira da bi država, u smislu građanske vlasti vladara, mogla zahtijevati pravo činiti stvari poput oduzimanja djece od kontrole njihovih roditelja, ako se to smatra prikladnim, čak i ako roditelji možda nisu učinili ništa što bi ih odreklo njihovog prirodnog prava da odgajaju svoju djecu. Država, naravno, ne može zahtijevati takvo pravo, jer je protivno prirodi uništavati obitelj i stoga to ne može biti za opće dobro. Fašisti ne žele iznositi tako neprirodnu tvrdnju; ali ponekad sebe nazivaju totalitarnima radi naglaska, misleći na to da tvrde da imaju potpunu vlast nad vladanjem za opće dobro. Ova upotreba riječi je obranjiva; ali je previše otvorena za pogrešno predstavljanje, pa čak i za nevinog nesporazuma.

Štoviše, namjeravani naglasak je sasvim nepotreban. Zdrava doktrina građanske vlasti ne treba naglašavati, jer je to da vladar ima punu moć za građansko dobro po prirodnom zakonu. Nijedna moć ne može biti potpunija od pune, i tu je stvar najbolje ostaviti, osim da razmotrimo što se podrazumijeva pod građanskim dobrom.

U tom smislu treba napomenuti da nacionalni organizam nije bez unutarnje strukture. Naprotiv, on je organski u cijeloj svojoj masi. Ljubav je njegov životni princip, od bračne i roditeljske ljubavi u obitelji do patriotizma koji daje osobnost naciji kao cjelini; a između tih ograničavajućih manifestacija formira međukoncentracije svake vrste i vrste, političke, kulturne i ekonomske, koje odgovaraju potrebama nacije ili potrebama pojedinaca u raznim društvenim, ali i podnacionalnim ulogama. Čovjek može istovremeno biti muž, birač u nacionalnoj i podnacionalnoj politici, liječnik, dioničar u nekoliko tvrtki, golfer, prirodoslovac, ljubitelj umjetnosti i mnogo toga drugog; i u svakoj ulozi, nekima od njih od nacionalnog značaja, a nekima ne, on se nalazi ujedinjen s drugim pojedincima vezom zajedničke ljubavi.

Neke organske koncentracije unutar nacije od toliko su vitalne važnosti da ih možemo usporediti samo s glavnim organima ljudskog bića, dok su druge više ukrasne. Dakle, Vladar je očito glava nacije, Poljoprivreda i industrija su njezine ruke, a Promet je njezina crvena krv; Javnost je nacionalno uho, a Vojska je zaštitna koža; Policija su možda fagociti i tako dalje. Kraljevska akademija, s druge strane, lijepa je rupica na obrazu, poželjna i služi svrsi zdravlja i sreće, ali manje hitne.

Budući da je takav život nacionalnog organizma, slijedi da se sloboda za svakog pojedinca sastoji u tome da ima priliku postići skladnu ravnotežu među svim aspektima svog života koji su mu svojstveni s obzirom na njegovu opću i posebnu prirodu, bilo da su ti aspekti individualni ili društveni, važni ili nevažni. Štoviše, priliku u tom kontekstu treba shvatiti u pozitivnom smislu, budući da je ljubav načelo društvenog života.

Prilika nije puki laissez-faire za prilagodbu koja može biti praktično nemoguća, već zajednica mora pružiti svaku mogućnost i ohrabrenje čovjeku da ostvari sklad u svim aspektima svog života, tako da ga ništa osim vlastitog nedostatka ljubavi ne može spriječiti.

Prilika, u drugom smislu pukog nedostatka aktivne prevencije, možda se može nazvati slobodom, ali daleko je od toga da je sloboda. Na primjer, etika pruža različite kriterije pomoću kojih možemo procijeniti, barem približno, koja je pravedna plaća radnika u danim okolnostima.
Ta plaća, ni pod kojim okolnostima, ne može biti manja od plaće koja će uzdržavati čovjeka i njegovu obitelj u skromnoj udobnosti, a bit će veća od toga ako je bogatstvo proizvedeno, dijelom čovjekovim radom, više nego dovoljno da pruži golu naknadu svim ljudskim agentima uključenim u proizvodnju bogatstva. Ali liberalna teorija zanemaruje pravednu plaću etike i smatra rad robom koju treba kupiti što je jeftinije moguće na tržištu rada; ona smatra da će prirodna plaća nastati iz slobodne interakcije ponude i potražnje za radom;

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

i to je teorija plaća koja je utjelovljena u cijeloj liberalnoj organizaciji Engleske danas, iako je apsolutni laissez-faire znatno ograničen socijalnim zakonodavstvom. U tim okolnostima možda nije čista besmislica reći da je radnik slobodan odbiti tržišnu plaću i zahtijevati pravednu plaću, da je poslodavac slobodan platiti pravednu plaću i zanemariti tržišnu plaću. Ekonomisti govore o ugovoru o plaći kao o slobodnom ugovoru, i to može imati značenje, baš kao što ima značenje reći da sam slobodan popeti se na Mjesec. Radnik je slobodan prihvatiti nepravednu plaću ili se pridružiti nezaposlenima; u našoj slobodnoj zemlji nije kažnjivo biti nezaposlen. I tako je poslodavac slobodan platiti nepravednu plaću ili podleći slobodnoj konkurenciji svojih suparnika i prestati obavljati svoju društvenu funkciju kao poslodavac. Ali ni radnik ni poslodavac ne mogu zahtijevati ili davati pravdu, a i dalje dugo obavljati svoju društvenu funkciju. Stoga nijedan od njih ne uživa slobodu.
Sloboda kao najnužniji minimum zahtijeva da se pravda može provoditi u obavljanju društvenih funkcija, jer pravda dolazi prije ljubavi. Ako je ljubav životni princip društvenog organizma i ne može se očitovati u goloj društvenoj pravdi, onda je jasno da društveni organizam mora biti bolestan, a sloboda narušena. Sloboda je društveno zdravlje, društveno okruženje u kojem pojedinac ima sve mogućnosti i poticaje za postizanje sklada u svim aspektima svog života.

Ovo je istinska teorija slobode i usporedimo je s lažnom liberalnom teorijom, usred samrtne agonije u kojoj anglosaksonska civilizacija još uvijek hrabro i jadno pokušava napredovati. U svom najboljem izdanju, liberalna teorija ne poistovjećuje slobodu s laissez-faire politikom; ta je identifikacija bila prirodan razvoj teorije koja je izvorno bila manje očito lažna. U svom najboljem i najprezentativnijem izdanju, liberalna teorija slobodu smatra ravnotežom između osobne slobode djelovanja i obveza koje proizlaze iz društvenog ugovora za koji se smatra da su ga građani sklopili među sobom radi dobrog poretka, a uvjeti tog ugovora moraju se utvrditi pozivanjem na javno mnijenje, jer je glas naroda glas Boga.
Individualni vlastiti interes je jedina sila koja se prepoznaje kao aktivna, naime, obični vlastiti interes kada se razmatra osobna sloboda, a prosvijetljena vrsta vlastitog interesa kada se razmatraju nužna ograničenja osobne slobode. Ljubav uopće ne dolazi u obzir, jer se sva žrtva osobne slobode koja može biti nužna radi reda smatra dovoljno objašnjenom prosvijetljenim vlastitim interesom.

Sada, ova teorija bi mogla vrlo dobro funkcionirati kad bi ljudi bili savršeni. Bila bi umjetna i jednostavno lažna u svojoj formulaciji, ali ne vidim razloga zašto ne bi dala iste rezultate kao i istinita teorija; jer sebičnost, u svojoj savršenosti, ima isti cilj kao i ljubav, naime izbor najvišeg dobra.

Ali mi nismo savršeni. U biti smo dobri i volimo istinu, ali nismo savršeni; definitivno smo iskrivljeni prema sebičnom interesu vrste koja se zove sebičnost, što je suprotnost ljubavi. Iskrivljenost nije dovoljna da nas učini drugačijima od dobrih i lijepih po prirodi, ali je to izrazita i neporeciva mrlja. Nitko ne poriče niti može poreći njezino postojanje, bilo da se pridržava kršćanske doktrine o padu ili nas smatra da smo se razvili od majmuna prema nadljudima.

Budući da je to tako, mogli biste očekivati da će liberalna teorija odstupiti od savršenog funkcioniranja za onoliko, ali ne više, koliko se čovječanstvo udaljava od savršenog prosvjetljenja u svojoj procjeni vlastitog interesa; i mogli biste se pitati koju bolju hipotezu možemo očekivati ili se nadati u nesavršenom svijetu. Vrlo je lijepo govoriti o ljubavi kao životnom principu društva; ali budući da će na funkcioniranje teorije ljubavi utjecati naša sklonost sebičnosti jednako kao i na teoriju prosvijetljenog vlastitog interesa, što dobivam zamjenom jedne teorije drugom?

Takvo razmišljanje može biti varljivo, ali bilo bi lažno, jer je teorija ljubavi istinita dok ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

teorija prosvijetljenog sebičnog interesa, što dobivam time što lažna teorija funkcionira bolje nego što bi trebala funkcionirati jednostavno lažna teorija, jer ljubav ostaje da joj pomogne; i priznajem da istinita teorija neće funkcionirati onako dobro kako bi trebala, jer je ljubav kontaminirana sebičnošću. Ali unatoč svemu tome, i dalje je istina da je liberalna teorija lažna teorija, a lažna teorija u ljudskim poslovima nužno, budući da smo nesavršeni, dugoročno mora dovesti do propasti. To mora biti tako, iz apstraktnih principa.

Ali ne moram se oslanjati na apstraktno razmišljanje. Liberalna teorija postoji s nama dovoljno dugo da nam omogući da promatramo taj pogubni proces koji je zapravo na djelu. Kad je prvi put formulirana, možda nesavršenost njezina djelovanja nije bila veća od nesavršenosti čovječanstva. Zapravo, uopće nije imala značajnije djelovanje; tek kada je teorija pronašla izraz u ekonomskoj doktrini i u političkom djelovanju temeljenom na njoj, njezino djelovanje preraslo je u liberalnu organizaciju društva koja nas sada drži gotovo bespomoćnima u svom stisku.

Izražavanje čisto teorijske hipoteze liberalizma u ekonomiji i politici koja se na njoj temelji bila je stvar rasuđivanja; a to rasuđivanje bilo je početak degenerativnog procesa. Sve dok je srce bilo slobodno nadjačati lažnu teoriju, nije moglo biti rezultata nižih od niskosti čovječanstva; ali rasuđivanje na temelju lažne teorije može voditi do niskosti bez ograničenja. U početku je, možda, navodna ravnoteža između osobne slobode djelovanja i žrtava radi reda bila samo malo iskrivljena prema strani osobne slobode; ali kako su se ljudi navikli na tu lažnu ravnotežu i počeli razmišljati o toj stvari, njihova crta sebičnosti lako je pronašla izgovore da vagu malo više baci u korist osobne slobode. I tako se proces nastavio sve dok nismo stigli do golog laissez- faire, koji je svečano proglašen najvišom ekonomskom i političkom mudrošću.

Do tada smo već bili robovi lažne teorije, barem kao pojedinci. Nije imalo smisla biti dobrodušan; neograničena konkurencija bila je svakodnevnica i zaštićena zakonima zemlje i cijelom organizacijom društva; dobrodušan čovjek mogao je samo uzdahnuti i reći si da je posao posao, da su zakoni ekonomije neumoljivi zakoni džungle - jedi ili budi pojeden.

Ali ljudska priroda ostala je dobra i lijepa, a rezultati laissez-fairea bili su otvoreno šokantni. Pojedinac nije mogao ništa učiniti da to promijeni, ali zajednica kao cjelina mogla je obuzdati zakon džungle; i tako se dogodilo da su se ljudi okrenuli političkoj akciji, od koje su prije zahtijevali da ostavi industriju na miru, pozivajući je da sve više intervenira društvenim zakonodavstvom.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Nacionalsocijalist, William Joyce

THOMAS CARLYLE je prvi među britanskim misliocima koji su mu prethodili i koji su u svojim spisima pokazali neke od glavnih tendencija fašističke filozofije, a među njima su Shakespeare i Goldsmith mnogo doprinijeli; ali u cijelom golemom opsegu Carlyleovih spisa nema ničega što bi se moglo smatrati drugim nego proizvodom nacionalsocijalističkog uma. On sam je imao duh nacionalsocijalizma mnogo prije nego što je ime postojalo. Njegove riječi su uvijek riječi domoljuba. Njegova strastvena ljubav prema domovini možda u njegovo vrijeme ne bi zadovoljila testove domoljublja, jer nije volio apstrakciju, već narod; i upravo u tome leži temeljna razlika između starog i novog domoljublja. Stari se bavi idejama i vanjskim obilježjima: novi se bavi samom stvarnošću naroda i domoljublje je jer je socijalizam u jedinom časnom smislu koji se može pripisati tom pojmu.

Svrha ovog kratkog članka nije pisati o Carlyleu, kritizirati ga i dodavati već glomaznoj masi generalizacija koje neizbježno moraju biti isprepletene oko svakog velikog pisca. Još manje nam je namjera raspravljati o onome što bi neoprezni opisali kao „Carlyleovu politiku“. Neka se oni koji imaju previše vremena upuste u istraživanja osmišljena kako bi pokazali da je veliki autor bio vigovac ili torijevac. Pokazati da je bio bilo koji od njih bilo bi teško; ali osim teškoće, bilo bi beskorisno jer ti drevni pojmovi ne označavaju ništa što danas postoji u britanskoj politici. Stoga, umjesto da pokušamo dokazati našu tezu, jednostavno ćemo još jednom predstaviti Thomasa Carlylea.

Onima koji su ga, nepromišljeno, možda nadugo napustili, neka govori sam u svoje ime, a njegove će riječi nacionalsocijalistu pružiti i inspiraciju i potvrdu fašističke teorije. Svaki zagovornik fašističkog nacionalsocijalizma svjestan je optužbe koja se stalno iznosi protiv njegovog pokreta: da kuje zavjeru za uništenje slobode. Možda se, doista, nijedna optužba ne izriče češće protiv nacionalsocijalističkog uvjerenja.

Prelistavajući stranice Prošlosti i Sadašnjosti, čitamo:—

> „Sloboda? Rekli biste da se istinska sloboda čovjeka sastoji u tome da pronađe, ili da bude prisiljen pronaći, pravi put i da njime hoda. Da nauči ili da bude poučen za koji je posao zapravo sposoban, a zatim, uz dopuštenje, nagovor, pa čak i prisilu, da se posveti činjenju istog. To je istinska blagoslovljenost, čast, 'sloboda' i maksimum blagostanja. Ako sloboda nije to, onda mene osobno malo briga za slobodu.“

Vjerojatno nikada nije postojala jasnija izjava da je sloboda nemoguća bez discipline.

Isto tako, ovdje vidimo jasan zahtjev za pravom na djelovanje. Kao što Sir Oswald Mosley kaže: „Početak slobode je kraj ekonomskog kaosa. Pa ipak, kako se ekonomski kaos može prevladati bez moći djelovanja? Ustavna sloboda mora se očuvati, ali ta se sloboda izražava u moći naroda da bira parlament i vladu, te tako bira oblik vodstva koji želi. Dalje od toga ne može ići.“ Ili citirajući službeni manifest

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Britanska unija: Fašizam je vodstvo nacije. To nije diktatura u starom smislu riječi, što podrazumijeva vladu protiv volje naroda. To je diktatura u modernom smislu riječi, što podrazumijeva vladu naoružanu od strane naroda s potpunom moći djelovanja za prevladavanje problema koji se moraju riješiti ako nacija želi preživjeti.

Carlyleova doktrina vodstva i autoriteta ne uključuje nijedan od stavova koje su prema klasi usvojile stare stranke. Podjednako su mu odbojni snobizam i klasni rat. Dugi citati teško se mogu opravdati osim ako nisu od iznimne vrijednosti, ali ovdje si dopuštamo citirati dugi odlomak jer je jedan od najvećih ikad napisanih na našem jeziku:

> „Dvojicu ljudi poštujem, a trećeg ne. Prvog, mukotrpnog Obrtnika koji s alatima izrađenim od zemlje mukotrpno osvaja Zemlju i čini je čovjekovom. Časna mi je tvrda Ruka; kriva, gruba; u kojoj unatoč tome leži lukava vrlina, nepobjedivo kraljevska, kao u Žezlu ovog Planeta. Časno je također grubo lice, preplanulo od vremena, zaprljano, sa svojom grubom inteligencijom; jer to je lice Čovjeka koji živi poput čovjeka."
>
> Oh, ali tim časniji zbog tvoje grubosti, pa čak i zato što te moramo sažaljevati koliko i voljeti! Oštro zamoljeni brate! Za nas su ti bila tako pogrbljena leđa, za nas su ti bili ravni udovi i deformirani prsti: bio si naš regrut, na kojega je pala ždrijeb, a borba u našim bitkama bila je tako narušena. Jer i u tebi je ležao Bogom stvoreni Oblik, ali se nije trebao razviti; morao je stajati prekriven debelim ljepilom i oštećenjima Rada; i tvoje tijelo, kao i tvoja duša, nije trebalo upoznati slobodu. Ipak, trudi se, trudi se: ti si u svojoj dužnosti, tko god želi biti izvan nje; trudiš se za ono što je potpuno neophodno, za svagdanji kruh.
>
> Drugog čovjeka poštujem, i to još više: Onoga koji se vidi kako se trudi za duhovno neophodno; ne za svakodnevni kruh, već za Kruh života. Nije li i on u svojoj dužnosti; nastoji postići unutarnju harmoniju; otkrivajući to, djelom ili riječju, kroz sve svoje vanjske napore, bili oni visoki ili niski? Najviši od svih, kada su njegov vanjski i unutarnji napor jedno: kada ga možemo nazvati Umjetnikom; ne samo zemaljskim Obrtnikom, već nadahnutim Misliocem, koji s nebeskim oruđem osvaja Nebo za nas! Ako se siromašni i ponizni trude da mi imamo Hranu, ne moraju li se visoki i slavni truditi za njega zauzvrat, da ima Svjetlo, Vodstvo, Slobodu, Besmrtnost? Ovo dvoje, u svim njihovim stupnjevima, poštujem: sve ostalo je pljeva i prašina, koje vjetar nosi kamo hoće.

Dostojanstvo rada nikada nije vjernije izraženo nego u ovim stihovima, koji sami po sebi proglašavaju Carlylea velikim nacionalsocijalističkim misliocem. Mnogo je toga napisano o istoj temi od strane bezbrojnih socijalističkih pisara, ali niti jedan od njih ne tretira temu na ovaj način. U najboljem slučaju rad se predstavlja kao teškoća, a u najgorem kao prokletstvo, njihov opći stav je da je rad svrsishodna i neizbježna nepravda nanesena čovjeku koji se mora iskupiti od sramote zahtijevajući najvišu cijenu za svoje usluge. Ali koliko god visoku cijenu dobio, on će u socijalističkoj filozofiji biti samo "najamni rob". Stoga je zanimljivo pročitati što Carlyle ima reći o motivima za herojstvo i postignuće. Piše: „Kleveta je prema ljudima reći da ih na herojsko djelovanje potiče lakoća, nada u zadovoljstvo, nagrada - šećerna šljiva bilo koje vrste na ovom ili sljedećem svijetu. U najbijednijem smrtniku postoji nešto

> plemenitije. Jadni vojnik koji psuje, unajmljen da bude strijeljan, ima svoju vojničku čast drugačiju od propisa o vježbi i šilinga dnevno. Najsiromašniji Adamov sin nejasno čezne za time da kuša slatke stvari, već da čini plemenite i istinite stvari i opravdava se pod Božjim nebom kao bogom stvoreni čovjek."

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

> njega način na koji to radi, najdosadnija svakodnevna muka rasplamsava u junaka. Jako griješe čovjeku koji kaže da ga lakoća može zavesti. Teškoća, odricanje, mučeništvo, smrt, čari su koji djeluju na čovjekovo srce. Zapalite unutarnji, ljubazni život u njemu, imat ćete plamen koji spaljuje sve niže obzire.

Takvi osjećaji nikada ne bi mogli potjecati od financijske demokracije ili njezinih štovatelja. Carlyle, treba napomenuti, ovdje raspravlja o motivima za herojstvo, a ne za puki rad. On udara u korijen stare marksističke dogme poznate kao Teorija vrijednosti rada i poništava je. Pokazuje najjasnije razumijevanje onoga što Marx nikada ne bi razumio: da su kreativni intelekt i herojsko djelovanje potpuno neusporedivi s uobičajenim procesima rada; i da se nipošto najplemenitija i stoga najvažnija ljudska postignuća ne mogu podvesti pod kategoriju pukog mehaničkog napora.

Moglo bi se prigovoriti da Carlyle samo predstavlja čovjeka kao nerazumno ili nerazumno stvorenje. Ako je to tako, Carlyle je u pravu.

U nekim društvima herojstvo se smanjuje do najnizih granica. U financijski demokratskim zemljama danas ga čak odbacuju i mrze i židovski financijeri jer bi oblikovao nacionalni karakter ponosom koji zahtijeva nacionalnu neovisnost; ali da herojski motiv može biti pravilo, a ne iznimka, pokazalo se u Njemačkoj i Italiji, gdje je, iako je cijeli cilj fašističkog sustava poboljšati sudbinu naroda do neprepoznatljivosti, velika većina ljudi spremna žrtvovati sve, ne za materijalnu dobit, već za načela koja smatraju svetima.

Naš autor u jednom vrlo upečatljivom odlomku pokazuje pravi odnos između rada i Carstva. Kada se tvrdi da je Thomas Carlyle bio samo socijalist, moramo pomisliti na propagandu koju je međunarodni socijalizam toliko godina provodio protiv imperijalizma i pozvati se na jedan od najupečatljivijih odlomaka u Sartor Resartusu:

„Istina, ti Zlatni Hofrath“, viče Profesor negdje drugdje: „zaista prenatrpano.“ U međuvremenu, koji ste dio ove neznatne kopnene Globe zapravo preorali i prekopali, dok više ne raste? Koliko je gusto vaše stanovništvo u Pampama i Savanama Amerike; oko drevne Kartage i u unutrašnjosti Afrike; na obje padine Altajskog lanca, na središnjoj platformi Azije; u Španjolskoj, Grčkoj, Turskoj, Mračnoj Tatariji, Curraghu kod Kildarea? Jedan čovjek, u jednoj godini, koliko sam shvatio, ako mu posudite Zemlju, prehranit će sebe i devet drugih. Jao, gdje su sada Hengisti i Alarici naše još uvijek sjajne, još uvijek rastuće Europe; koji će, kada im dom postane preuzak, regrutirati i, poput Vatrenih stupova, voditi naprijed te suvišne mase nepokolebljive žive Hrabrosti; opremljene ne sada bojnom sjekirom i ratnim kolima, već parnim strojem i plugom? Gdje su oni? - Čuvaju svoju lovnu igru?

Zanimljivo je ovdje primijetiti primjer stava prema aristokraciji koji Carlyle ponavlja gotovo u svakoj prilici. Bio je previše dubok mislilac i beskrajno previše iskren da bi se pretvarao da je aristokracija nepotrebna. Iznova i iznova se kroz cijelo njegovo pisanje jasno daje do znanja da ne može zamisliti da bilo koji narod djeluje kao zajednica osim pod vodstvom klase vođa. Ali ono što očekuje od te klase također je vrlo jasno i najoštrije je u suprotnosti s onim što su ljudi njegova vremena primili i što će ljudi našeg vremena još uvijek, za vrlo kratko vrijeme, morati primiti. Želio je izgraditi pravo Britansko Carstvo, a ta želja je jasno napisana njegovim vlastitim riječima:

> „Engleska, uskoro će ovaj naš otok primiti samo mali dio Engleza.“

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

> U Americi, u Novoj Nizozemskoj, na istoku i zapadu do samih antipoda, postojat će Saksonija koja će pokrivati velika prostranstva Zemljine kugle. A sada, što je to što može sve to održati zajedno u gotovo jednoj naciji, tako da se ne svađaju i ne ratuju, već žive u miru i bratskim odnosima? To se s pravom smatra najvećim praktičnim problemom, onim što sve vrste suvereniteta i vlada trebaju postići.
>
> Što će to postići? Parlamentarni akti, administrativni premijeri ne mogu. Amerika je odvojena od nas koliko ju je Parlament mogao razdvojiti. Nemojte to nazivati fantastičnim, jer u tome ima mnogo stvarnosti. Evo, kažem, engleskog kralja, kojeg nikakvo vrijeme ili slučajnost, Parlament ili kombinacija Parlamenata, ne mogu svrgnuti s prijestolja. Zar ovaj Kralj, Shakespeare, ne blista okrunjenom suverenošću nad svima nama kao najplemenitiji, najnježniji, a opet najjači znak okupljanja; neuništiv?

Zaključak, naravno, nije da bismo imali Shakespearea kao fašističkog cara, već da najjače veze moraju doista imati svoju snagu u duhovnoj kulturi našeg naroda u kojem god dijelu svijeta bili; i, u konačnici, ova tvrdnja ne znači ništa više od toga da su ponašanje i sudbina naroda određeni filozofijama koje zastupaju. Biti temeljito upućen u najplemenitiju filozofiju znači činiti plemenita djela; biti ponižen kopiletom pokvarenosti negroidnih i semitskih kultura znači uništiti bijelog čovjeka.

Carlyle je znao da ni ugovori ni konferencije ne mogu stvoriti svjetsko jedinstvo koje je toliko želio. Njegovo postizanje moglo bi se omogućiti samo duhovnim jedinstvom. Kao što smo već napisali u drugoj prilici: „Gdje nema kolektivnog duha, ne može biti ni kolektivne sigurnosti.“ Ali ovaj izvor duhovne moći, ova kultura i filozofija, mogu doći samo iz istinske aristokracije koja se ne temelji na klasnim konvencijama kakve postoje u financijskoj demokraciji. S druge strane, Carlyle je s pravom naglasio vezu između vlasništva nad zemljom i moći utjecaja na kulturu nacije. U knjizi "Prošlost i sadašnjost " dobro je rečeno da je "zemlja pravi temelj aristokracije; tko god posjeduje zemlju, on je, više od bilo koga drugog, guverner, potkralj naroda na zemlji. To je u ovim danima kao što je bilo u danima Henryja Plantageneta i opata Samsona, kao što će biti u svim danima. Zemlja je Majka svih nas; hrani, sklanja, veseli, s ljubavlju obogaćuje sve nas: na koliko nas načina, od našeg prvog buđenja do našeg posljednjeg sna na njezinim blagoslovljenim majčinim grudima, ona, kao blagoslovljenim majčinim rukama, obavija sve nas."

Carlyle, međutim, nije u potpunosti predvidio posljedice industrijske revolucije. Teško je mogao zamisliti dan kada će sve biti uništeno, a poljoprivrednik, farmer, zemljoposjednik, sveden na položaj jadne nemoći, opterećen lancima židovskog lihvarenja.
Ne bi pomislio da zemljoposjednik u ovom jadnom stanju može igrati ulogu dobrohotnog aristokrata; jer je za njega aristokracija bila moć, a moć je značila odgovornost i služenje. „Visoka klasa“, piše on, „bez dužnosti je poput stabla zasađenog na provalijama; iz čijeg se korijenja cijela zemlja raspada. Priroda ne posjeduje nijednog čovjeka koji nije ujedno i mučenik. Što znači plemenitost ako je ona plemenita? Plemenitost je ikada ležala u hrabroj patnji za druge, a ne u lijenosti koja tjera druge da pate za nas.“

Svakog sata u Carlyleu se mogu čitati odlomci koji se bave uvjetima njegova vremena, a koji bi se jednako mogli primijeniti i na uvjete našega. Čovjek se teško može ne zapitati je li se išta dogodilo s Parlamentom u posljednjih sto godina kada pročita:

„Parlament će se, uz ma koji napor, morati izvući iz tih dubokih kolotečina rutine nedjelovanja; i naučiti reći, sa svih strana, nešto poučnije od laissez-fairea. Ako Parlament to ne može naučiti, što će biti s Parlamentom? Milijuni Engleske koji se muče pitaju svoje ******ebook converter DEMO Watermarks*******“

Machine Translated by Google

Engleski parlament, prije svega, možeš li nam vladati ili ne? Parlament sa svojim privilegijama je jak; ali nužda i zakoni prirode su jači od njega. Ako Parlament ne može učiniti ovo, predviđamo da će Parlament učiniti nešto drugo i stvari koje će, na najčudniji i ne najsretniji način, ubrzati njegovo izvršenje - vjerojatno ne u veliku korist Parlamenta! Stvar se mora učiniti na ovaj ili onaj način.

Kao što je rekao Adolf Hitler: „Etwas muss geschehen.“ Ili kao što je Oswald Mosley primijetio: „Rezultat oba sustava dviju velikih organizacijskih stranaka države na kraju je isti, stabilnost pomiješana s reakcijom i otpor promjenama, zajedno s napretkom pomiješanim s opstruktivnom raspravom i neodgovornošću odbora, završavaju podjednako u kaosu. Oba su instrumenti za sprječavanje da se stvari rade, a prvi uvjet modernog doba je da se stvari rade.“ Ovaj odlomak iz Velike Britanije pokazuje slaganje s Carlyleom koje prelazi iz uvjerenja u metodu izražavanja.

Bilo koji odlomak može se nasumično odabrati od našeg autora kako bi se ilustrirala njegova mržnja prema prljavštini materijalizam Manchesterske škole:

„U ovim kompliciranim vremenima“, piše on, „s plaćanjem u gotovini kao jedinom vezom između čovjeka i čovjeka, radničke klase čovječanstva izjavljuju, na svoj zbunjujući, ali najodlučniji način, Neradnicima da će biti vladani; da moraju, pod kaznom čartizma, razbojništva, paljenja rike, pa čak i mračnijih stvari od tih, plaćanje u gotovini kao jedinom vezom; i toliko je stvari koje se gotovinom ne mogu kupiti! Gotovina je veliko čudo, ali nema svu moć na Nebu, pa čak ni na Zemlji.“

S obzirom na sve što je Carlyle napisao i sve što je o njemu napisano, bilo bi uzalud i pretenciozno u tako kratkom članku pokušati napraviti potpunu analizu njegova djela. Bilo bi čak i nepromišljeno odabrati odlomke iz njegovih spisa i tretirati ih kao ispovijedi pukog političkog uvjerenja. Upravo iz tog razloga usvojili smo drugu i izravniju metodu nasumičnog odabira odlomaka iz njegovog golemog djela koji nisu namijenjeni ograničavanju pojmovima puke političke doktrine; već koji su u duhu i razumu izrazi nacionalsocijalističke misli na koju bi svaki fašist mogao biti ponosan.

Ako se sugerira da je odabir narušen pristranošću, jedini odgovor je da nitko odgovoran nikada nije optužio Carlylea za nedosljednost. Filozofiju koju nalazimo na jednoj stranici, nalazimo i na drugoj, i tako do kraja sveska. Umjesto da pretpostavimo da je naša početna tvrdnja dokazana na zadovoljstvo čitatelja, puno bismo više voljeli da sam potraži dokaz u daljnjem proučavanju Thomasa Carlylea, čija bi čvrstoća i čistoća misli trebale poslužiti kao primjer onima koji se drže čelične vjere željeznog doba, koje, riječima Mosleyja: „probija se kroz riječi iluzije do postizanja nove stvarnosti“.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

William Morris - Nacionalsocijalist, autor Arthur Reade

Stav engleskih socijalista prema Williamu Morrisu dugo je izazivao iznenađenje i razočaranje među njegovim štovateljima. Ovdje je bio čovjek, među najvećima 19. stoljeća, koji je na vrhuncu moći zanemario mnoge svoje prijašnje interese kako bi se bacio u socijalistički pokret. Nijedan Englez jednakog kalibra nikada se nije pridružio njegovim redovima.
Ipak, on je, u određenom smislu, uvijek ostao stranac u pokretu i takvim ga osjećaju i njegovi kolege socijalisti. Njegovu veličinu su ponekad s nelagodom prepoznavali, hvalili su njegov rad i postignuća, ali nikada mu nisu dali svoja srca, nikada ga nisu smatrali jednim od sebe i svojim nadahnutim vođom. Taj je položaj bio rezerviran za njemačkog Židova, Karla Marxa.

To je činjenica koja baca znatno svjetlo na neugodu uzrokovanu Morrisovom prisutnošću među socijalistima. On je, doista, bio jedno s njima u želji da okonča bijedno siromaštvo i njegova popratna zla, te u uvjerenju da socijalizam, u nekom obliku, pruža izlaz. Ali njegov pogled na život i njegova vizija socijalizma razlikovali su se u mnogim bitnim aspektima od onih "drugova" i osjećao je u kostima da bi društvo koje im se preporučilo bilo zatvor za njega samog. Poslušno se borio s Marxom i savjesno ga pokušavao upiti. Čak je imao i svoje trenutke entuzijazma za "Kapital". Ali na kraju se nešto u njemu, jače od njegovog površnog ja, pobunilo. Želio je revoluciju - da, ali ovo marksističko društvo nije bio način života koji je odgovarao njegovoj viziji. Bilo je previše mehaničko za njega, previše apstraktno, previše urbano; previše kozmopolitsko, previše neenglesko.

Između Marxovog i Morrisovog pogleda na život doista je postojao veliki jaz. Marx je bio kozmopolitski Židov, Morris južni Englez. Marx je bio čovjek studija, Morris čovjek otvorenog zraka i radionice. Marx je prigrlio grad, Morris je uvijek sanjao o selu očišćenom od „hrkanja pare i klipnog hoda“ i o Londonu „malom, bijelom i čistom“. Marx je bio entuzijast za strojeve, Morris je želio oživjeti individualni obrt koji je Englesku učinio lijepom. Marx je bio materijalist, s vizijama mehanizirane društvene organizacije, Morris je bio pjesnik i kao takav pomalo anarhist. Marx je propovijedao klasnu mržnju i građanski rat. Vapaj Morrisovog srca bio je za zajedništvom. „Zajedništvo je raj, a nedostatak zajedništva je pakao: zajedništvo je život, a nedostatak zajedništva je smrt! i djela koja činite na zemlji, činite ih radi zajedništva.“

Morris, dakle, koliko god se trudio, nikada u srcu nije bio marksista. Kozmopolitizam, bilo da se radilo o međunarodnom socijalizmu ili međunarodnim financijama, bio mu je anatema. Ne samo kao sanjar snova rođen je iz svog vremena, već i kao socijalist. Kao socijalist bio je preteča nečega što je još uvijek u utrobi vremena. Njegove duhovne sklonosti bile su pokretu koji se pojavio i jačao tek nakon njegove smrti. Njegovo pravo mjesto nije među marksistima, već među nacionalsocijalistima.

Jer Morris je bio čovjek snažnih strasti i nijedna tijekom njegova života nije bila jača ili postojanija od njegove strasti prema Engleskoj. S koliko ljubavi i razumijevanja piše o njezinom vanjskom izgledu.

„Zemlja je mala, previše zatvorena u uskim morima, kako se čini, da bi imala puno prostora za širenje do golemosti; nema velikih pustoši koje bi preplavile svojom tmurnošću, nema...“

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

velike samoće šuma, bez strašnih neutabanih planinskih zidova: sve je odmjereno, izmiješano, raznoliko, lako klizi jedno u drugo; male rijeke, male ravnice koje se brzo šire - brda koja se mijenjaju, sve okruženo lijepim urednim drvećem; mala brda, male planine, okružene zidovima ovčjih staza: ni zatvor ni palača, već pristojan dom.

Isto to privrženo divljenje prožima ljupke opise engleskih krajolika u uvodima, mjesec za mjesecom, priča „Zemaljski raj“ i stalna je pratnja sna o obnovljenoj i probuđenoj Engleskoj, što je tema „Vijesti niotkuda“, te daje takvu boju i sjaj „Snu Johna Balla“. Morrisov socijalizam, doista, uvelike je bio inspiriran željom da se spase ili oporave stare engleske vrijednosti, slava njezine arhitekture, ljepota njezina krajolika, individualna izrada koja je čak i najskromnije obrtnike učinila „rustikalnim i uskogrudnim, ali ozbiljnim, istinoljubivim i jednostavnih navika“. U zabačenom kutku gornje Temze, jednom je rekao publici u Birminghamu, upravo je vidio pola tuceta „malenih seoskih crkava, od kojih je svaka prekrasno umjetničko djelo. To su djela seoskih seljaka s obale Temze, kako biste nas nazvali - ništa veličanstvenije od toga. Kad bi ih isti ljudi sada projektirali i gradili, ne bi mogli napraviti ništa bolje od običnih, jednostavnih malih nekonformističkih kapela koje se vide razasute po novim četvrtima. To je ono čemu odgovaraju...“ A o Westminsteru je napisao da „autori ovog velikog epa nisu ostavili imena iza sebe. Jer to je doista djelo samo jednog čovjeka, već naroda jugoistočne Engleske. Bilo je to djelo neodvojive volje skupine ljudi, koji su radili, kako su živjeli, jer nisu mogli drugačije...“ Pronaći u terminima modernog života neki ekvivalent tom postignuću, taj duh ranije, sretnije Engleske - to je bila pokretačka snaga Morrisovog socijalizma.

Njegovo pravo mjesto je, dakle, u socijalizmu koji je prestao biti kozmopolitski i postao nacionalni. A budući da je natopljen srednjim vijekom, osjećao bi poseban interes za sve te aspekte nacionalsocijalizma koji podsjećaju na srednjovjekovne obrtničke cehove. Da bi Korporativna Država trebala temeljiti građanstvo ne samo na teritorijalnoj osnovi već i na aktivnom članstvu u velikom cehu radnika, činilo bi mu se najvišim zdravim razumom.

Doista bi požalio što je pojedinačni obrtnik srednjeg vijeka bio u tolikoj mjeri zamijenjen inženjerom i tehničarom. Ali bi smatrao da je, prepoznajući važnost organiziranih radnika kao takvih, korporativna država bila inspirirana pravom idejom.

Predugo je politika bila odvojena od potreba i želja običnog čovjeka i prepuštena specijaliziranim rukama onih odvjetnika, nitkova koji su bili preduhitreni i prezirni, čijih se monopola ljutito stanovništvo u "Snu o Johnu Ballu" toliko želi riješiti. U "Vijestima niotkuda" Parlament je samo zanimljiva relikvija. Engleskom upravljaju Englezi i za Engleze i prestala je biti pijun financijskih interesa koji danas manipuliraju njezinom stranačkom politikom u Westminsteru.

Još jedna značajka nacionalsocijalizma koju bi Morris bezrezervno odobrio jest njegovo inzistiranje na temeljnoj važnosti poljoprivrede. Morris je, poput današnjih nacionalsocijalista, zamišljao sretnu zajednicu ne u smislu velikih gradova, već društva koje se pretežno bavi poljoprivredom. Zemlja je za njega strast. „Zemlja, njezin rast i njezin život! Kad bih samo mogao reći ili pokazati koliko je volim!“

Ali ne samo kao nešto o čemu se pišu pjesme. Također kao nešto za njegovanje i odgoj snažne rase. Jedan od najljepših prizora na svijetu za Morrisa bili su „zeleni hektari s započetim rastom“, a u jednom od svojih pisama govori o kolovozu, sa svojom zlatnom žetvom.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

polja, kao najbolji od svih mjeseci za razgledavanje engleskog krajolika. „Vijesti niotkuda“ ima prekrasnu vinjetu kosaca koji rade u dolini Temze, svi veselo odjeveni tako da je livada izgledala poput divovske gredice tulipana. „Sve ruke su radile namjerno, ali dobro i postojano, iako su bile bučne od veselog razgovora poput šumarka jesenskih čvoraka.“ Na krajolik se odavno prestalo gledati s visoka, zanemariti ga, biti dosadan. Drugdje piše: „Želim da grad bude impregniran ljepotom kraja, a krajolik inteligencijom i živopisnim životom grada.“

Morris bi, doista, s oduševljenjem prihvatio cijelu doktrinu koja se naziva ekonomskom autarhijom. Razumio je romantiku i korisnost trgovine i slike, ispod starog Londonskog mosta, kako zapljuskuju zelene valove.

> „Nekoliko kobilica s levantinskim štapovima, izrezanim od tise na izgorjelom brdu, i šiljatim vrčevima koje su grčke ruke mučile puniti, i čuvanim oskudnim začinima s nekog dalekog mora, firentinskom zlatnom tkaninom i ipreskom tapiserijom, i tkaninom iz Brugesa, i bačvama iz Guienne.“

Određene lijepe i rijetke stvari nužno se moraju nabaviti trgovinom. Ali prema modernoj ekonomskoj doktrini života od izvoza, žrtvovanja svega za „povoljnu trgovinsku bilancu“, nije imao ništa osim prezira. Temelj i tajna sretnog života za njega su bili u proizvodnji stvari iz vlastitog tla. Klasičan izraz tog osjećaja nalazi se u njegovom opisu života ljudi iz Burgdalea u plemenitoj romansi „Korijeni planina“. U „Vijestima niotkuda“ Engleska se oslobodila ovisnosti o golemoj vanjskoj trgovini i pronašla sreću i znatno obilje iz vlastitih resursa.

Još jedna veza između nacionalsocijalizma i Morrisa može se pronaći u Morrisovoj filozofiji Kraft durch Freude (Snaga kroz radost). To se usko podudara s Morrisovim učenjem o radosti u radu. Velik dio obične socijalističke propagande nastoji prikazati rad kao prokletstvo. To je miljama daleko od Morrisa. „Pokušao sam zamisliti što bi se dogodilo sa mnom“, piše, „kad bi mi se zabranio moj uobičajeni svakodnevni rad; i znao sam da bih umro od očaja i umora.“ Ali on je smatrao da „nijedan posao koji se ne može obavljati s užitkom u obavljanju nije vrijedan rada“, te se kroz svoj socijalizam trudio osigurati da svi njegovi kolege također budu u mogućnosti birati posao koji im se sviđa i voljeti ga kao što ga je on volio. O seoskim seljacima s obale Temze na koje se već aludiralo, napisao je: „Bilo je vrijeme kada je svatko tko je nešto izrađivao izrađivao umjetničko djelo osim korisnog komada robe, i to im je pružalo 'užitak'. Što god sumnjao, u to ne sumnjam.“ I osvrćući se na današnje vrijeme, kaže: „U pravilno uređenom stanju društva, svakom čovjeku koji je voljan raditi trebalo bi osigurati: Prvo, častan i dostojan posao; Drugo, zdrav i lijep dom; Treće, potpuni odmor za odmor uma i tijela.“ Koliko smo danas daleko od toga! Gledajući kroz prozor na Hammersmith, čuje „viku i krike i svu degradaciju bačenu na slavni jezik Shakespearea i Miltona“ i vidi „brutalne, bezobzirne figure i lica kako prolaze“. „Po vlastitim osjećajima i željama znam što ti ljudi žele, što bi ih spasilo od ove najniže dubine divljaštva: zaposlenje koje bi poticalo njihovo samopoštovanje i steklo pohvalu i simpatije njihovih bližnjih, i prebivališta u koja bi mogli dolaziti s užitkom, okruženje koje bi ih umirilo i uzdiglo; razuman rad, razuman odmor.“ Ne vjeruje u pretjeranu specijalizaciju - čovjek bi trebao biti u stanju okrenuti se mnogim različitim stvarima. A užitak se može pronaći u naporu i trudu kao i u delikatnijem i profinjenijem radu. „Vijesti niotkuda“ sadrže živahnu

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

opis skupine muškaraca koji energično popravljaju cestu i njihovog zadovoljstva u tome, te riječ žaljenja što grubi radovi postaju prilično rijetki u ovim utopijskim vremenima.

Još jedna dodirna točka između Morrisa i nacionalsocijalizma je njegova strastvena želja da se narod vrati vlastitim korijenima. Od početka do kraja bio je veliki sjeverni Europljanin. Možda se prepirao s Hitlerovim inzistiranjem na rasi, smatrajući ga pretjeranim, ali je mrzio kozmopolitizam koji je proizveo to inzistiranje i bio je duboko nordijski u srcu. Iako je volio sve elemente koji doprinose formiranju engleskog karaktera i priče, ipak je imao posebnu naklonost prema onima koji su sjevernjački. Dakle, iako je kao pripovjedač u potpunosti odao počast klasičnim i keltskim korijenima iz kojih i mi crpimo krv i snagu, prepričavajući njihove sage s ljubavnim entuzijazmom, ipak je oko sjevernjačke sage naviru njegovi najveći entuzijazmi, a posebno one islandske sage koju je tako oštro i dirljivo napisao u "Pjesmama usput". Njezini nepoznati pisci pronašli su "čaroliju kojom se magla straha otopila" i njima se Morris okrenuo u stresovima vlastitog života i mogao je reći retrospektivno: "Pa, pomogli ste mi u mojoj potrebi." To što ljudi nisu trebali znati te priče uzrokovalo mu je fizičku bol i prepričavajući ih u svom "Sigurdu Volsungu" neštedivo je davao svu svoju snagu. Dvaput je posjetio Island i počeo ga smatrati svojevrsnom Svetom zemljom naše rase.

Naša današnja oslabljena Engleska mogla bi s prednošću disati taj inspirativni, okrepljujući zrak.

Čak i iz tako kratkog pogleda, očito je da su Morrisove sklonosti nacionalsocijalizmu najupečatljivije prirode. Njegove vjerojatne kritike nije teško zamisliti.
Bio je veliki pjesnik, a u pjesniku uvijek postoji nešto anarhističko. Najmanje privlačna stvar za njega kod nacionalsocijalizma bio bi veliki naglasak koji obično stavlja na državu. Pritom nacionalsocijalisti mogu biti u pravu; barem je sigurno da je tijekom razdoblja velike krize i tranzicije, kada se stvaraju i isprobavaju novi oblici, snažno ujedinjeno zapovjedništvo ključno za opstanak. Ali uvijek postoji opasnost da visoko centralizirana organizacija, budući da je nužno sredstvo za društveno zdravlje u vremenima stresa, može potrajati i postati sama sebi cilj, u danima kada je potrebna veća sloboda. Nacionalsocijalizam se može nositi s tom opasnošću ako i kada se pojavi. U međuvremenu, nije loše podsjetiti se od tako snažnog prethodnika kao što je William Morris da, uz ostale jednake uvjete, nacionalsocijalizam, kada se nakon što su novi oblici koje je stvorio čvrsto uspostavljeni i konsolidirani, treba težiti manjem, a ne većem uplitanju države.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Židovski mit od "Skeptika"

Na godišnjem sastanku Britanskog udruženja u Nottinghamu u rujnu 1936., g. HG Wells je iznio povijesnu istinu u vezi s ulogom koju su Židovi igrali u religijskoj misli, za koju je tvrdio da je bila uvelike pretjerana. Kad je g. Wells održao svoj govor, Židovi iz svih društvenih slojeva izašli su odgovoriti i naveli mnoge nežidovske javne osobe da odbace stavove g. Wellsa. Glavni židovski argument u njihovim odgovorima bio je - kao što je to bilo od početka - da su hebrejski proroci čovječanstvo naučavali monoteizmu.

Veliki problem je može li se ova hebrejska tvrdnja utvrditi svjetlima klinastih dokumenata i klasičnih autora, koji se oboje podudaraju s razdobljem hebrejskih početaka i Židovskog kraljevstva u Palestini.

Nevjerojatno je da svi gore navedeni izvori dokazuju upravo suprotno od tih tvrdnji.

Egipatski dokumenti Srednjeg Carstva (1750.-1350. pr. Kr.) za vrijeme dvojice Amenhotepa, nedvojbeno pokazuju da su oko 1400. pr. Kr. Akhenaten i njegov dvor izveli vjersku revoluciju uvođenjem monoteizma kao državne religije. Činjenice su pažljivo opisane u Cambridgeovoj antičkoj povijesti.

Dokaz latinskog povjesničara Justina da Židovi potječu iz Damaska sada je više nego potvrđen pismima iz Tell-Amarne. Ova korespondencija pokazuje da je Kanaan stoljećima bio samo egipatska granična provincija čiji su posjed Hetiti često osporavali. Jezik korespondencije bio je babilonski.

Ova pisma iz Tell-Amarne dodatno su osvijetljena hetitskim arhivom Boghaz-Keuya.
Oba spominju klasu ljudi po imenu Habiru, klasu robova. Znanstvenici židovskog podrijetla u svim zemljama poriču da Habiru imaju ikakve veze s Hebrejima. Postoje zanimljivi detalji u pismima iz Tell-Amarne. Šest pisama upućenih egipatskom faraonu su od izvjesnog Abdi-hibe, upravitelja Urusalima (Jeruzalema). Vjerujem da je ovaj Abdi-hiba egipatska transkripcija samog imena Abraham, u svakom slučaju rodom iz Sirije, dok Stari zavjet dovodi Abrahama iz Ura Kaldejaca. Abdi-hiba je teško pogođen Habiruima (oko 1400. pr. Kr.). U pismu za pismom traži vojnu pomoć od Egipta. „Kralju, gospodaru mom, Suncu mom. Abdi-hiba, slugi tvome, pred nogama kralja, gospodara moga, sedam i sedam puta padam. To je kleveta, ono što me optužuju. Gle, nisam princ... Gle, ni otac moj ni majka me nisu postavili na ovo mjesto; ruka moćnog kralja dovela me je u kuću svoga oca.“

...

U drugom pismu za pomoć piše faraonu: „Habiru osvajaju kraljeve tvrđave... svi su izginuli. Neka kralj, moj gospodaru, pošalje pomoć svojoj zemlji.“

Stari zavjet ne poznaje nijednu od ovih ili sljedećih činjenica, ništa o velikom svjetskom ratu vođenom između Ramzesa II. (1292.-1225. pr. Kr.) i Hetita iz Kadeša, gdje su se sve organizirane države tog vremena pridružile jednoj ili drugoj od dvije zaraćene strane.

Nema ni riječi o kralju Davidu ili Salomonu iz bilo kojeg izvora, osim usmene predaje

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Starog zavjeta napisanog mnogo stoljeća kasnije, vjerojatno tijekom ropstva u Babilonu, odnosno nakon 585. pr. Kr. Činjenica da se o njima ne govori ni u jednom izvoru ne isključuje nužno mogućnost njihova postojanja i približnu istinitost priče; tim više što je zemlja koja je bila najviše zainteresirana za Siriju i Palestinu, Asirija, tada bila u pomrčini, odnosno oko 1000. pr. Kr.

Sljedeći klinasti dokazi postavljaju pitanja o podrijetlu Jahur-Jehove. Starozavjetna tradicija o židovskom podrijetlu imena dobro je poznata. Ali aramejski natpisi pronađeni u Zinjirliju (srednja dolina Eufrata) jasno pokazuju da je u vrijeme invazije Tiglat-Pilesera III (740. pr. Kr.) na zemlju Sam'al postojalo malo neovisno kraljevstvo Y'di, koje se doista zove Yaudi. Ovu dinastiju Y'di očito je u 8. stoljeću prije Krista osnovao KrL; kojeg je naslijedio Parra I. koji je ostavio natpis svom bogu Hadadu. Stoga se ispostavilo da kralj Azrian od Yaudija, koji je do otkrića ovog aramejskog natpisa bio identificiran s Azarijom od Jude (2. Kraljevima, xv.), pripada srednjoj eufratejskoj dinastiji. Ovo otkriće također je stvorilo veliki poremećaj u starozavjetnoj priči.

Kroz cijelo razdoblje vojne moći Asirije, od Asurnatsirpala II. (884.-860. pr. Kr.) do kraja Asirije (612. pr. Kr.), Asirci spominju jednog kralja Samarije i jednog kralja Jude. Čudno je da se Izrael i Kanaan ne spominju. Bile su to male kneževine koje su uvijek bile pritok Asirije, kao i bližeg kraljevstva Damaska. Tijekom svojih 35 godina vlasti, Šabuanasar III. (859.-824. pr. Kr.) napao je Siriju i Palestinu četrnaest puta. Spominje najmanje pet invazija tijekom kojih je odveo ljude iz Palestine u Asiriju. Tiglat-Pileser IV. (745.-728. pr. Kr.), Sargon II. (722.-705. pr. Kr.), Sanherib (705.-682. pr. Kr.), Azarhadon itd., svi su redom napali i opustošili Siriju i Palestinu, svaki od njih nekoliko puta, te odveli ljude u Asiriju i Babilon. Poput Amenhotepa IV. Egipatskog, Zoroaster je pjevao himne Suncu i Ahuramazdi, najčišćem obliku monoteizma od početka 8. stoljeća prije Krista.

Jedan bog Ahuramazda, izvor dobrote i čistoće, preživio je čak i nakon - i vjerojatno zahvaljujući - mučeništvu samog Zoroastera. Dokaz za to je da su Ahemeni (od 548. pr. Kr. nadalje) usvojili Ahuramazdu kao svog jedinog boga. Sada se može dokazati da je Zoroaster živio u prvoj polovici 8. stoljeća pr. Kr. Narodi Sirije i Palestine raspršeni po cijelom Asirskom Carstvu zbog deportacija ne bi bili potpuno nesvjesni monoteističke doktrine Zoroastera.

Stari zavjet kaže da je Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezer) iz Starog zavjeta, babilonski kralj, odveo židovski narod u ropstvo (oko 555. pr. Kr.). O tome nema zapisa u babilonskim tekstovima. Ali pod pretpostavkom da je to istina, kao što najvjerojatnije jest, židovski zarobljenici u Babilonu, nakon uništenja hrama u Jeruzalemu, prirodno bi bili skloni dubljem razmišljanju. Zoroastrijska religija tamo je morala biti prilično raširena.

Postoji dokaz da je zapadna Azija bila duboko potresena potpunim padom Asirije (612.-606. pr. Kr.) i usponom arijskih rasa, koje su svi manje-više poštuvali Zoroastera. Ideja o jednom bogu morala je prodrijeti čak i među tako konzervativan narod kao što su Babilonci. Nabunaid (553.-538. pr. Kr.), posljednji babilonski kralj, svjestan rastuće plime, pokušao je spriječiti opasnost.
Pod jednom ili drugom izlikom sakupio je u glavni grad sve idole iz različitih babilonskih gradova i slike lokalnih bogova. Ta je akcija izazvala ogromno nezadovoljstvo među lokalnim svećenicima i velikim brojem njihovih pristaša. To je vjerojatno jedan od razloga zašto babilonska vojska nije pružila otpor kada je Kir tiho ušao u grad (538. pr. Kr.) i okončao Babilonsko Carstvo.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Starozavjetna tradicija kaže da je Kir pustio židovske zarobljenike. Mislim da se lakodušni Perzijanac uopće nije brinuo za ljude u gradu, sve dok je primao danak. Moje je mišljenje da su židovski monoteizam u Palestinu donijeli babilonski zarobljenici. Kritički pregled Ezre 1 i drugih poglavlja u Ljetopisima podložan je takvom tumačenju. Rasna svijest rasla je među Židovima - ako je ikada prije velikog raspršenja 71. godine poslije Krista - kao posljedica ropstva u Babilonu. Iskustvo je dokazalo da previše bogova nije spasilo čovječanstvo. Postojala je veća vjerojatnost otkupljenja štovanjem jednog svemogućeg boga.

Znanstvenike je uvelike zbunila činjenica da je tijekom helenističkog razdoblja uobičajeno sredstvo komunikacije među Židovima bio grčki. Naravno, postojali su Sanhedrin i svećenstvo. Čini se da je glavni govor među semitskim domorocima bio narodni aramejski. Ne može se utvrditi jesu li židovski svećenici međusobno govorili hebrejski.

Bez ikakve sumnje, Ciceron je najinteligentniji i najpravedniji državnik Rimske Republike. U svijetu potpune korupcije i razuzdanosti, on je sam s Katonom, protiv kojeg nije podignuta optužnica za mito ili nedolično ponašanje. Njegovi spisi dokazuju raspon njegovih intelektualnih moći i razmišljanja. Među stotinama konzula i pretora, on je jedini konzul koji se vratio iz Kilikije s časnim dosjeom. Ciceron je uzvišeni politički mislilac, pravedan i pošten. Vrlo je objektivan u pogledu stranih naroda. Pisao je o lakomislenosti Grka, o ropstvu Lidijaca, ali nikada nijednog od njih nije nazvao neprijateljima Bornea. Samo Židove on iznova i iznova naziva "našim neprijateljima". Sequitur auri ilia invidia Iudaici.

Sljedeća stvar je optužba o židovskom zlatu... Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret. — Što se tiče zlata koje su Židovi iz Italije i iz svih naših provincija izvozili u Jeruzalem. . . . Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit.—Ali oduprijeti se ovom barbarskom praznovjerju bio je čin dostojanstva, osuditi mnoštvo Židova čin najveće mudrosti, kad su često bili najnepokorniji u skupštine, održane u obrani interesa Republike .

... Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta. — Religiozna vjera Židova, naših neprijatelja, nije bila prepreka. . . itd. itd.

Ovaj Ciceronov govor vjerojatno je jedno od najljepših i najdomoljubnijih djela na latinskom; međutim, posljednjih pedeset godina nije bilo školskog izdanja za javne škole i sveučilišta u ovoj zemlji, iz očitih razloga. Niti je iz istog razloga bilo izdanja Tacitovih Povijesti . Tacit (Annalium.il.85) spominje da je za vrijeme cara Tiberija senat izdao dekret kojim se zabranjuje egipatsko i židovsko bogoslužje te protjeruje 4000 židovskih oslobođenika iz Rima na Sardiniju, a preostalima da odmah napuste Rim.

Tacit zapravo u jednom odlomku navodi da su u najuspješnijem razdoblju Židovskog kraljevstva (stoljeće pr. Kr. i do Titovog uništenja Jeruzalema 70. godine) Židovi štovali magareću glavu u svom hramu. (Tacit: Historiarum V. 2-5).

Horacije i Juvenal imaju mnogo toga za reći o njima. Konstantin, takozvani Veliki, počinio je užas dopuštajući kanonizaciju Starog zavjeta na prvom Nicejskom crkvenom saboru 325. godine. Otprilike jednu ili dvije generacije Židovi su postali vrlo popularni diljem kršćanstva kao sinovi proroka. Ali jedva da je prošlo stoljeće (tj. od početka petog stoljeća) prije nego što je masama njih naređeno da napuste Carigrad i Aleksandriju.

Nema sumnje da su Židovi, s ciljem osvete nad 'kršćanstvom'

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

odigrao je značajnu ulogu u organiziranju islamskog pokreta. Ipak, vrlo je neobično da su, unatoč uslugama koje su pružili Židovi, prvi kalifi na njih nametnuli strašni fanatizam.
Kao „narodi Knjige“, Arapi nikada nisu prisiljavali kršćane da prihvate islam, osim formalnog poziva. Ali sve do abasidskih kalifa (850. godine) islam nije priznavao Židove kao monoteiste.
Cijele židovske zajednice u levantskim dijelovima bile su prisiljene na preobraćenje, a muškarci su bili potisnuti u prve redove islamskih vojski.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Muslimanski svijet i Palestina, autor A. Yusuf Ali

Britanska politika u Palestini iz ISTOČNOG RATA bila je stalna rana u odnosima između Velike Britanije i muslimanskog svijeta. Nesporazumi koje je stvorila bili su dovoljno loši 1920-ih - 1930-ih vrućina koju je izazvala bila je toliko ogromna da postoji opasnost od eksplozije. A u ovoj milosti 1938., svjetska situacija se pogoršala tako brzo da si nitko ne može priuštiti ignoriranje Palestine kao važnog čimbenika za budući mir u svijetu. Britanske vlasti su na nejasan način shvatile svoju nemoguću situaciju i u roku od dvije godine poslale su dvije komisije da im pomognu riješiti problem. Ono što nisu shvatile jest snaga muslimanskog osjećaja i neosporivi temelji na kojima se taj osjećaj temelji.

Nije istina da su samo arapske zemlje zainteresirane za to pitanje. Svaki tjedan novine iz Indije donose vijesti o sastancima u raznim centrima u zemlji na kojima se izražava suosjećanje s Arapima i traži od Velike Britanije da promijeni svoju politiku u Palestini.

Ne samo muslimani, već i hindusi nisu zainteresirani za ovo pitanje. Obilježeno je više od jednog Dana Palestine, na koje su održani snažni govori. Hidžrat (dobrovoljno progonstvo) i nesuradnja s vladom predloženi su kao sredstva za vršenje pritiska na vlasti. Javanski muslimani pod nizozemskim suverenitetom pokazali su isti živi interes i prouzročili su mnogo neugodnosti svojoj vladi. U francuskim muslimanskim kolonijama palestinski osjećaj značajno doprinosi vrlo složenim problemima s kojima se francuska kolonijalna politika mora suočiti. I sasvim je prirodno da u samim arapskim zemljama osjećaj suosjećanja s njihovom arapskom braćom i ogorčenja zbog represije i nepravde koja se prakticira u Palestini pronađe snažan izraz.

Jemenski princ Saiful Islam, sa svojom krunidbenom delegacijom 1937. godine, javno je izrazio svoje duboke osjećaje i osjećaje svog naroda na sastancima u Londonu. Govoreći na prijemu kojem su prisustvovali razni članovi diplomatskog zbora, rekao je: „Svi muslimani svijeta suosjećaju s Arapima Palestine i neće se smiriti dok se palestinsko pitanje ne riješi bez ugrožavanja građanskih prava Arapa.“ I Jemen od tada nije šutio, već je uložio razne napore kako bi predložio rješenje.

Irak je bio još uporniji. Sadašnji irački premijer dao je izjave koje su u nekim krugovima kritizirane kao „očigledne indiskrecije“. Ako su to i bile indiskrecije, barem su bile inspirirane istinskom zabrinutošću da britansko javno mnijenje ne bude zavedeno u daljnje pogreške u Palestini. Vjeruje se da je njegov nedavni posjet (u jesen 1938.) Londonu bio uglavnom s ciljem predstavljanja nekog razumnog rješenja palestinskog pitanja i bio je odgovor na vrlo snažan osjećaj o tom pitanju koji postoji među njegovim narodom u Bagdadu. Transjordanija, kao susjed i u nekim aspektima dio istog geografskog područja, naravno, intimno je zainteresirana. Kralj Abdul Aziz Ibn-Saud iz Saudijske Arabije do sada je održavao diplomatsku šutnju, ali njegovi podanici, vatreni Ikwan, možda su među najvažnijim arapskim skupinama koje prate događaje u Palestini s više od platonskog interesa.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Sirija je u porođajnim mukama svoje nove slobode kao suverena arapska država, a arapski pogled na Palestinu nigdje nije aktualniji nego u Damasku. Povijesno i geografski, Palestina je dio Sirije, a palestinska pobuna uživa najiskrenije simpatije i podršku u novonastaloj sirijskoj republici. Veliki muftija Jeruzalema je izbjeglica u jednoj od konstitutivnih država Sirije - Damask je bio i jest jedno od najvažnijih središta za podršku palestinskoj arapskoj stvari. Više od jednog međunarodnog muslimanskog kongresa održano je u Bludanu (blizu Damaska). Posljednji takav kongres održan je u Kairu u listopadu 1938. Prisustvovali su mu muslimanski članovi zakonodavnih tijela iz raznih zemalja. Kongres se obvezao na obranu Palestine, uspostavu nacionalne vlade u zemlji i napuštanje nepraktične ideje o židovskom nacionalnom domu u Palestini. Međunarodni sastanak žena koje podržavaju arapsku stvar u Palestini održan je u Kairu pod predsjedanjem gđe. Sharawy, odmah nakon parlamentarnog kongresa. Egipćani, i narod i njihovi vjerski i parlamentarni vođe, svim su srcem za tu stvar. A Egipat je intelektualno središte svijeta koji govori arapski.

Stoga imamo praktički jednoglasan glas muslimanskog svijeta u otporu židovskim ambicijama u Palestini. Kršćani u arapskim zemljama također su potpuno složni sa svojom muslimanskom braćom po ovom pitanju. Nije pretjerano reći da je cijeli Bliski istok u plamenu zbog ovog pitanja, a cijeli muslimanski svijet suosjeća i surađuje.

Moć i važnost tih država postupno rastu. Njihova je ambicija formirati kompaktni blok, a u svrhu ostvarenja tog cilja dogovoren je niz ugovora. Iran i Turska pridružili su se nekim od tih ugovora. Je li vrijedno otuđiti tako važne elemente u stanovništvu zapadne Azije i sjeverne Afrike kako bi se provela Balfourova deklaracija, koja je sama po sebi bila u suprotnosti s obećanjima datim Arapima? Doista, ako se židovski zahtjevi žele ispuniti, prekršili bi bitan dio same Balfourove deklaracije, jer je pismo g. Balfoura lordu Rothschildu, objavljeno 2. studenog 1917., sadržavalo riječi napisane kurzivom u nastavku:—

> „S odobravanjem gledamo na uspostavu Nacionalnog doma za židovski narod u Palestini i uložit ćemo sve napore kako bismo olakšali postizanje ovog cilja, uz jasno razumijevanje da se neće činiti ništa što bi moglo 'ugroziti građanska i vjerska prava postojećih nežidovskih zajednica u Palestini'.“

Deklaracija je bila dvosmislena i u suprotnosti s britanskim dobrim namjerama prema Arapima. U praksi se pokazala neprovedivom i nanijela je mnogo štete britanskom ugledu u muslimanskom svijetu. To je trenutno stalna rana u svjetskoj politici i vjerojatno će biti plodan uzrok mnogih nemira i nesreća u budućnosti. Neprijatelji Engleske tamo pronalaze obećavajuće polje za svoju propagandu i vjerojatno neće propustiti svoje prilike u vrijeme krize ili opasnosti. Sigurno bi inteligentno i dobro upućeno javno mnijenje snažno izrazilo protiv takve farsične politike.

Do sada smo razmatrali samo pitanja politike. Ispitajmo stvar kao pitanje pravde. Jeruzalem i Sveta zemlja nisu sveti samo Židovima; još su svetiji kršćanima i muslimanima. Središnji događaj u osnivanju kršćanstva dogodio se u toj zemlji. Urasjid al-Aksa izričito se spominje kao sveto mjesto u Kur'anu (xvii. 1, 5 i 7). Već 1868 godina, otkako je Tit uništio Hram 70. godine, Židovi su protjerani iz zemlje. Već 2500 godina (od babilonskog ropstva)

Židovi nisu imali vrhovnu vlast u zemlji. Otprilike šest stoljeća (od vremena Jošue, 1254. pr. Kr., do Nabukodonozorovog osvajanja Jeruzalema, 587. pr. Kr.) pokušavali su vladati mješovitom

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

stanovništvo, ali su bili podijeljeni među sobom. Njihova stvarna moć jedva je trajala dvije generacije, tj. za vrijeme vladavine Davida i Salomona (1055. do 977. pr. Kr.). Ni u jednom trenutku nisu činili većinu u stanovništvu, koje su se sastojalo od Filistejaca (po kojima se Palestina zove) i raznih arapskih plemena, poput Edomaca, Amalečana, Moabita itd. Židovi su u zemlji bili samo povremeno i samo kao manjina.

Je li u ovim okolnostima pravedno govoriti o Palestini kao zemlji Židova? Ispravnije je tvrditi da je dio Jazirat-ut Araba, arapskog otoka gotovo okruženog Sredozemnim morem, Crvenim morem, Arapskim morem, Perzijskim zaljevom i dolinom Eufrata i Tigrisa.
Ekonomski, Arabija, ako ikada dođe na svoje, može se uzdržavati samo prostranstvima plodnih obalnih zemalja koje okružuju njezine pješčane pustinje. Pravno gledano, mandat koji Britanija ima nad Palestinom ne čini Palestinu britanskim teritorijem niti ovlašćuje Britaniju da raspolaže zemljom kako joj se prohtije. Ona je povjerenica „neovisne nacije“, a njezina je funkcija „pružati administrativne savjete i pomoć“, a ne davati dio svog teritorija strancima ili ga zadržati za sebe. Pakt Lige naroda (članak 22.) kaže u vezi s Palestinom i Sirijom: „Određene zajednice koje su prije pripadale Turskom Carstvu dostigle su stupanj razvoja u kojem se njihovo postojanje kao neovisnih nacija može privremeno priznati, uz pružanje administrativnih savjeta i pomoći od strane mandatara sve dok ne budu u stanju samostalno stajati. Želje tih zajednica moraju biti glavno razmatranje pri odabiru mandatara.“

Jednoglasna želja većine izvornog stanovništva Palestine, tj. gotovo svih osim nedavno uvedenog stranog elementa, jest da se proglasi suverenom i neovisnom nacijom. Podnijeli su ogromne žrtve i prolili svoju krv boreći se za taj cilj. Jedini časni put koji preostaje Britaniji jest:

Odustati od mandata;

Predati teritorij narodu kao suverenoj naciji, s ustavom koji je izradio
sami ljudi;

Zabraniti svaku buduću židovsku imigraciju;

Sklopiti ugovor s novom državom radi razumne zaštite židovske manjine koja odluči ostati lojalna članica države i poštivati njezine zakone, uz takve mjere zaštite lokalne autonomije koje se mogu dogovoriti, na načelu factum vale quod fieri non debuit;

Omogućiti slobodan izbor povlačenja onima koji ne žele biti uključeni u državu.

Takav aranžman omogućit će budući mir i razvoj te konačno donijeti pravdu uznemiravani Arapima. Ovo bi bio jedan od posljednjih flagrantnih činova nepravde počinjenih Versajskim ugovorom koji bi se mogao ispraviti na temelju načela pravičnosti, dobre savjesti i razumnog ustupka stvarnim činjenicama.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Fašizam i dijalektika, A. Raven Thomson

Neprekidni napredak fašizma u Europi čini se da ukazuje na postojanje novog povijesnog procesa, koji se ne može poreći, već ide prema svom neizbježnom završetku.

Marksisti, koji su mislili da su od proroka Karla naslijedili savršeno objašnjenje povijesnog napretka, sada potpuno ne mogu objasniti ovaj neočekivani neuspjeh, koji uništava njihov strateški plan u trenutku kada se pobjeda činila nadohvat ruke proletarijatu. Sasvim je u redu nazvati fašizam „organiziranim izrazom odlučnosti kapitalista da ne ustručavaju ni pred čim kako bi ostali na vlasti“, kao što to čini g. John Strachey; ali to ne objašnjava bahat način na koji fašistički vođe postupaju s najvećima od kapitalista, niti njihovu potpunu podređenost financijske slobode nacionalnoj dobrobiti.

Ispitajmo marksistički sustav, „Materijalističko tumačenje povijesti“, kako bismo vidjeli gdje je pogriješio. Prije svega moramo se vratiti Hegelu, jer kako je Lenjin komentirao, „Marx je nerazumljiv bez Hegela.“ Hegel sigurno nije bio materijalist; upravo suprotno, bio je idealist. Vjerovao je da je svemir sav duh, ili točnije, sav „ideja“. To se nije svidjelo Židovu, Karlu Marxu; ali u svom objašnjenju fenomena Hegel je izumio sustav nazvan „Dijalektika“ koji je imao ogromnu privlačnost za suptilni Marxov um.

Hegelov koncept „Svemira“ bio je nevjerojatan napor ljudskog intelekta, možda najveće mentalno postignuće čovječanstva. Vidio je strahovit spektakl sveobuhvatne „ideje“ uključene u beskrajan proces samospoznaje. U tom procesu sve pojave, uključujući i postojanje samog čovječanstva, bile su dijelovi goleme i složene „dijalektike“ ili argumenta, kojim se „ideja“ prepirala sama sa sobom u potrazi za konačnom istinom, ili točnije, „samospoznajom“. Proces je shvatio kao ponovljeno postuliranje neke „teze“ ili aspekta istine, slično kao što znanstvenik postulira teoriju kako bi objasnio kemijske ili fizičke činjenice.

Budući da ta teza zapravo ne bi obuhvaćala punu istinu, iznudila bi „antitezu“ ili suprotan koncept, koji bi se zatim upustio u „dijalektičku“ borbu s nepotpunom pretpostavkom „teze“. Baš kao što će protivnici znanstvene teorije iznijeti argumente protiv nje.

Na kraju će iz ove dijalektike proizaći "sinteza“, uključujući aspekte i teze i antiteze u bližem razumijevanju istine. Kako bi ta sinteza tada formirala novu, ali još uvijek nepotpunu, tezu, izazvala bi daljnju dijalektičku borbu, daljnju sintezu i tako dalje, u progresivnoj potrazi za konačnim znanjem. Ponovno je paralela s napretkom znanstvenog istraživanja bliska. Sasvim prirodno, Hegel je najviše cijenio čovjeka, a posebno organiziranu, civiliziranu državu, kao najnapredniji instrument u dijalektičkom usavršavanju ideje. To je podrijetlo prilično pogrešnog mišljenja da je Hegel zagovarao štovanje države. Zapravo, Hegel je bio panteist; možda najintenzivniji monoteist ikada poznat čovječanstvu.

MARX I DIJALEKTIKA

Marx je imao malo intelektualnih sposobnosti od Hegela, čiji je sustav opisan samo u najgrubljim crtama.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

gore navedeni obrazac, ali se usredotočio na dijalektički proces kao objašnjenje i opravdanje klasnog rata. Dijeleći Hegelovo poštovanje prema čovjeku i organiziranoj državi, Marx je bio posebno zainteresiran za razvoj društva pod dijalektičkim procesom. Smatrajući društvo instrumentom proizvodnje, a ne poput Hegela instrumentom znanja, smatrao je „radnike“ jedinim dijelom društva koji ima pravo na poštovanje i osuđivao je nesavršenost društva koje je davalo moć i prestiž parazitima i neproizvođačima.

Marksističko „materijalističko tumačenje povijesti“ temelji se na dijalektičkoj borbi između klasa društva s konačnim ciljem usavršavanja besklasnog društva u kojem će svi „raditi“, odnosno svi biti uključeni u proces proizvodnje. Iako ova marksistička shema daleko je od uzvišenog univerzalnog koncepta hegelovske filozofije, ipak ne može a da ne zasluži suosjećajno razmatranje svih realista koji odbacuju i idealizam i materijalizam kao potpune filozofije postojanja. Možda ne dijelimo marksističke predrasude u korist materijalnih proizvođača i još uvijek možemo zadržati počasno mjesto za tražitelje Istine, bilo kroz umjetnost, znanost ili religiju, ali se bunimo protiv dominacije društva od strane bilo koje sekcijske klase, posebno ako ta klasa ne doprinosi ni spoznaji Istine ni proizvodnji bogatstva.

RAZVIJAJUĆA CIVILIZACIJA

Kakav god bio naš pogled na konačnu istinu hegelovske filozofije, ne može se poreći da hegelovska „trijada“ teze, antiteze i sinteze doista tvori temeljni ritam postojanja i u prirodi i u društvu. Od protona i elektrona koji se spajaju u atom do muškarca i žene koji se spajaju u obitelj, može se pronaći ista temeljna trijadna baza. U društvu vrijedi isti zakon u kontinuiranom dinamičkom procesu za koji je Marx, bez sumnje s pravom, smatrao da će završiti usavršenim besklasnim društvom. Pratimo taj proces kroz razvoj europske civilizacije.

Moderna Europa ima svoje daleko podrijetlo u utjecaju barbarskih hordi na Rimsko Carstvo. Koji bi se savršeniji primjer dijalektičkog procesa mogao dati? Teza o rimskoj civilizaciji, umjetnoj, materijalističkoj i dekadentnoj, bila je osporena svojom antitezom, njemačkim barbarstvom, prirodnim, idealističkim i muževnim. Rezultat je bila gotovo savršena sinteza, nakon gorke dijalektičke borbe osvajanja, ponovnog osvajanja, ropstva i vandalizma, kada se feudalni sustav uzdigao na ruševinama Rima, predvođen barbarskim vođama koji su, ipak, još uvijek nosili tradicionalne titule carskog Rima, dux (vojvoda), comes (grof), imperator (car) i tako dalje, vladajući nad vilama, ali nedavno otpušteni iz službe rimskim vilama.

Ovaj feudalni sustav u potpunosti se oslanjao na vojnu moć zaštite mačem u zamjenu za vojnu službu gospodaru. Vrlo prirodno, u dijalektičkom procesu (koji je Marx potpuno ignorirao), vojna moć izazvala je svoju potpunu antitezu - duhovnu moć. Moć feudalnog baruna bila je izazvana moći svećenika, a srednji vijek odzvanjao je velikom borbom Crkve i države; kulminirajući suparništvom Pape i Cara koje je završilo u Canossi trijumfom Papinstva i nevjerojatnom sintezom vojne i duhovne moći u križarskim ratovima.

Papinska supremacija, međutim, centralizirana u Italiji, postala je nepodnošljiva provincijskom plemstvu, koje je na kraju slomilo moć Rima u Reformaciji i osnovalo neovisne europske države, razbijajući prethodno jedinstvo kršćanstva. Uslijedila je još jedna sinteza kada su se plemići i svećenstvo ujedinili u službi apsolutne monarhije. Nije važno je li

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

To je postignuto nemilosrdnim metodama Henrika VIII. ili finoćom Luja XIV., koji je kardinala postavio za svog glavnog državnog ministra: u protestantskim i katoličkim nacijama, sinteza monarhije okončala je dijalektičku borbu svjetovne i duhovne moći.

Monarhija je, međutim, bila samo štit i opravdanje za privilegije rođenja i svećenstva, one aristokratske privilegije koju Karl Marx pogrešno naziva "feudalnom". Sada napokon ulazimo u kratko razdoblje povijesti koje jedino zanima marksiste, razdoblje kada materijalistički motivi počinju dominirati nad idealističkim motivima i počinje se osjećati klasna dominacija. Neizbježno je da su se obični ljudi bunili i bunili protiv aristokratskih pretenzija, a Velika pobuna, Francuska revolucija, "luda godina" 1848., bili su samo incidenti u ogromnoj dijalektičkoj borbi koja je završila svrgavanjem aristokracije. Pa ipak, nemilosrdna logika sinteze samo je okončala jednu privilegiju da bi započela drugu, još goru nego prije. Građani ponosni na novčanike zamijenili su zemljoposjedničku aristokraciju. Privilegija rođenja ustupila je mjesto privilegiji bogatstva.

Aristokracija je ustupila mjesto plutokraciji.

KAPITALIZAM

Tako je došao kapitalizam i nova dijalektika klasnog rata između privilegiranih vlasnika imovine i obespravljenog proletarijata radnika i seljaka koji su vitlali svojim simboličnim srpom i čekićem. Poput feudalnog zemljoposjednika, industrijski kapitalist oslanjao se na čistu Moć kako bi održao svoj položaj i, poput feudalnog zemljoposjednika, dočekao ga je apel na Pravo od strane svojih radnika, koji su se suprotstavili njihovom negativnom otporu njegovoj pozitivnoj moći. Sindikati su ujedinili radnike i razvili njihovo pravo na štrajk i uskraćivanje rada kao moćno obrambeno oružje.
Organizacija je bila bitan dio ove operacije, a veliki sindikalni pokreti su se formirali u svim zemljama zapadnog svijeta.

Industrijski kapitalisti odgovorili su izgradnjom vlastitih golemih trustova i kombinata, koji su se ubrzo proširili daleko izvan nacionalnih granica u međunarodne federacije povezane s krajnjim kapitalističkim gospodarima međunarodnih financija. U međuvremenu, i radnici su širili svoje sindikate u sve veće organizacije, tražeći međunarodne veze i na kraju se oslanjajući na Moskvu i Staljina za vodstvo u svjetskoj revoluciji. Tako su rasle suparničke organizacije Međunarodnih financija i Međunarodnog socijalizma postrojene za ono što su marksisti s ljubavlju nadali da će biti posljednja borba za društveni milenij. Čudna paralela, doista, s međunarodnom organizacijom feudalne Europe pod carem i papom za ono što su milijuni u to vrijeme zamišljali da će biti religiozni milenij.

Zašto je ovo tisućljeće nepodnošljivo uskraćeno? Proizvodne moći su se enormno proširile znanstvenim izumima i tehničkim napretkom posljednjih godina, a ipak životni standard masa ljudi ostaje nizak, a društveni uvjeti žalosni.

U međuvremenu, veća učinkovitost proizvodnje samo podrazumijeva stvaranje ogromne vojske nezaposlenih. Kako se to može objasniti? Zašto socijalna revolucija visi u plamenu?

PRIVILEGIJA VLASTI

Objašnjenje je da organizacija za moć donosi vlastitu korupciju. Razvoj gigantskih sindikalnih organizacija daje vođama tih organizacija ogromnu moć.
Tada postaju neskloni riskirati svoje organizacije u kulminaciji klasnog rata kako bi stvorili besklasnu državu, u kojoj će takve organizacije izgubiti svoje glavno opravdanje. Trgovina

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Sindikalni šefovi koji zapovijedaju milijunima ljudi, baš kao i monopolistički kapitalisti koji zapovijedaju milijunima novca, imaju lični interes u održavanju sustava koji im daje veliku osobnu moć.

Dakle, imamo novu i korumpiranu sintezu. Financijeri i sindikalni dužnosnici sklapaju primirje, a kasnije čak i savez kako bi obranili sustav koji je toliko koristan za oboje. Prva izdaja dogodila se kada se sindikalni vođa Ben Turner sastao s međunarodnim židovskim financijerom Alfredom Mondom (kasnije Lordom Melchettom) i potpisao zloglasni sporazum Mond-Turner kojim se odriče udarnog oružja. Druga i ozbiljnija izdaja dogodila se nedavno kada su se šefovi sindikalizma i financijeri svjetskog kapitalizma udružili kako bi "branili demokraciju" i "očuvali slobodu". Internacionalizam, isprva tražen kao sredstvo proširene organizacije za klasni rat, postaje sam sebi cilj, nešto za što radnici moraju biti spremni žrtvovati plaće, uvjete rada i sam život. Tako dolaze molbe za Abesiniju i Čehoslovačku, Kinu i Španjolsku, dok nezaposlenost i bijeda gomilaju kod kuće.

Što je sve ovo nego stara poznata borba za očuvanje privilegija - ovaj put privilegija moći. Takav je bijedni zaključak marksističkog klasnog rata na Zapadu. Privilegija rođenja ustupila je mjesto privilegiji bogatstva: oboje se sada klanjaju privilegiji moći koju posjeduju šefovi ljudi i novca.

BESKLASNA REVOLUCIJA

Međutim, dijalektički proces tu ne završava. Ne možemo više vikati "Stoj" povijesti nego plimi. Teza o monopolskim privilegijama neizbježno izaziva svoju antitezu, a ta antiteza je masovni narodni pokret svih klasa koje pate pod financijskom i sindikalnom tiranijom. Konačno se pojavljuje nada u stvarnu "besklasnu" državu, jer je antiteza "vladavini šefova" "besklasna" revolucija. Sve klasne privilegije sada su likvidirane. Samo nekoliko ljudi posjeduje moć koju im daju milijuni radnika ili milijuni dionica i danas koriste tu moć kako bi održali sustav koji to omogućuje. Protiv tih ljudi diže se plima besklasne revolucije.

Nije nimalo iznenađujuće da ova nova revolucionarna snaga poprima nacionalni oblik.
Samo je patriotizam oduvijek bio emocija koja je ujedinjavala sve klase zajednice u zajedničkom djelovanju. Stoga se sve klase okreću patriotizmu kako bi se oslobodile tiranije koju vrše ili sami stranci (uglavnom Židovi) ili ljudi koji su se vezali za međunarodni pogled na svijet.

Dakle, fašizam igra svoju ulogu u dijalektičkom razvoju društva. Revolucionarni pokret dvadesetog stoljeća jednako je istinski dio povijesnog procesa, kao što je to uvijek bio demokratski pokret osamnaestog ili proleterski pokret devetnaestog. Doista, sljedeća sinteza već osjeća svoju prisutnost. Neodgovorno korištenje moći izazvalo je narodnu pobunu. Moglo bi se očekivati da će ta pobuna poprimiti anarhičan oblik ogorčenog odbacivanja osobne moći. Pa ipak, kao odgovor na neizbježan zakon sinteze, narodna pobuna hvata se za moć kao jedino sredstvo za pobjedu nad tiranijom. Princip fašizma je odgovorno korištenje moći od strane narodnog nacionalnog vođe kojemu je narod povjerio ovlast da djeluje u njihovo ime. Neodgovorna moć izazvana nacionalnom pobunom stvara pravu sintezu nacionalne vlasti odgovorne za korištenje svoje moći naciji.

KRAJ BORBE?

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Ostaje samo raspraviti hoće li Besklasna revolucija fašizma okončati društveni proces i usavršiti besklasnu državu. To uvelike mora ostati stvar budućnosti. Može se nadati da će dijalektika sada prijeći granice nacije i usavršiti svjetski red ili se uzdići iznad političke do kulturne sfere. U svakom slučaju, činilo bi se logičnim očekivati da besklasna revolucija ima puno veće šanse stvoriti Besklasnu državu nego namjerna klasna revolucija poput komunizma, koja je u Sovjetskoj Rusiji stvorila državu koja je još uvijek žestoko zaokupljena klasnim suparništvom i brzo stvara vlastitu birokratsku tiraniju znatno pročišćene komunističke manjine.

Također je značajno da je svaka fašistička država bila intenzivno zainteresirana za uspostavljanje organske strukture društva i podređivanje svih umjetnih klasnih razlika nacionalnoj službi.
To bi svakako ukazivalo na to da besklasna revolucija vodi do osnivanja besklasne države, a time i do kraja borbe za klasne privilegije, koju je Marx osudio. Moguće je da će Nacionalna revolucija postići ono što Međunarodna revolucija marksizma nije uspjela uspostaviti.

U svakom slučaju, nijedan fašist ne traži židovski "milenij" u kojem će borba prestati i nastati stagnacija. Dovoljno nam je da se moramo suočiti sa zlima našeg vremena i sudjelovati u povijesnom procesu koji će donijeti obnovu dobu utonulom u prljavi materijalizam. Klasna borba simptom je materijalne sebičnosti. Srednjovjekovna Europa poznavala je druge ciljeve i više ideale. Zaustavimo borbu klasa kako bi zapadni čovjek mogao okrenuti pogled plemenitijim stvarima. Pozdravljamo te buduće borbe, te veće sukobe koji tek dolaze.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Lišeni nasljeđa tla, Francis Mcevoy

Toliko nas je, poput vas, seljaka Britanije, rođenih i odraslih na otvorenom, i koji smo, prije nego što ih je pogubna tiranija modernog kapitalizma otjerala da traže egzistenciju u sterilnim gradovima, poznavali radost buđenja svakog jutra na čistom zraku uz pjev ptica ili glas vjetra u drveću, uz sjaj sunca, ubod mraza ili tiho tapkanje kiše po travi. Voljeli smo prirodu u svim njezinim raspoloženjima i u svim njezinim godišnjim dobima, jer smo bili dio nje. Živjeli smo živote najveće jednostavnosti, a time i najdubljeg zadovoljstva. Najbolji od svih Božjih darova čovječanstvu, čvrsto zdravlje i mir, bili su naši, jer nismo prekršili nijedan zakon, ljudski ili božanski. Tražili smo tako malo od života - samo da radimo za skromnu zaradu i time steknemo dovoljno da živimo na zemlji naših otaca.

Ali crni dani su došli na poljoprivredna zemljišta. Uništio nas je sustav koji gura Britance u urede i tvornice, a poljoprivredu prepušta strancima. Britanski proizvedeni proizvodi za uvozne prehrambene proizvode.

Bez obzira koliko takav sustav šteti ljudima, fizički, intelektualno, moralno ili izlaže ih opasnosti od gladi u ratno vrijeme, to je „isplativ prijedlog“ - za neke.

I tako smo došli u velike gradove, u ekonomsko ropstvo. Postali smo činovnici, tvornički radnici, pomoćnici u trgovačkim lancima, izgubili smo preplanulost na licu i vodili tjeskoban bezdušan život nadničarskog roba. Rečeno nam je da bismo trebali biti zahvalni, a ako treba i boriti se, za blagoslove koje nam je pružila demokracija. Demokracija koja utjelovljuje pohlepu, materijalizam, trivijalnost i komercijalno iskorištavanje svake ljudske potrebe i instinkta. Otupljenje čovječanstva dosad nepoznato u povijesti, izvan Sovjetske Rusije. Živio "mali čovjek", standardiziran poput masovno proizvedenog automobila, roj "Babbitta" iz uslužnih stanova i predgrađa, propagiran, iskorištavan i brutalan u "ovoj našoj Engleskoj"!

Istina je da još nisu svi napustili zemlju, ali koliko dugo još teško iskušeni ostatak može nastaviti borbu protiv ekonomskog poretka koji je u osnovi neprijateljski, koji vodi građanski rat tvornice protiv farme? Seljaci Engleske, naša zemlja je rob izvoznog kapitalizma, koji sav svoj naglasak stavlja na gradove, industrijalizaciju i urbanizaciju.

Što vam to može ponuditi osim privremenih ublažavanja kako biste utišali negodovanje vašeg sve manjeg broja ljudi i dobili danak svojih zavedenih glasova? Rečeno vam je da će se nešto učiniti za vas; jamstvo vjerojatno jednako vrijedno kao i slogan "domovi dostojni heroja" prezrenog sjećanja. Kad dokažete njegovu uzaludnost, onda, u ime vaše britanske muževnosti i tradicije, neka to bude posljednji put. Britanska unija ima politiku koja će spasiti vas i Britaniju i omogućiti svima koji to žele, a bit će ih mnogo, da se vrate u zemlju svojih otaca. Nesumnjivo ste čuli i pročitali mnogo toga što nas omalovažava, ali niste li ikada pomislili da bi za to mogao postojati razlog - da bismo mogli osporavati interese koji nisu vaši, ni naši, ni interesi mase naroda? Mislite li da je sva ova kampanja omalovažavanja toliko nezainteresirana? Hoće li vam se i dalje govoriti što vam se sviđa, a što ne, te hoće li se vaša politička mišljenja, htjeli ili ne, ograničavati na laži "Starih bandi"? Sami prosudite našu politiku, onako kako vas se tiče, bez ikakvih podmuklih poticaja od strane jeftinog tiska. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Vidjet ćete da smo vatreni nacionalisti, potpuno posvećeni dobrobiti britanskog tla. Industrija će također napredovati, jer će biti potpomognuta novcem koji sada financira strance, ali ne na štetu poljoprivrede. Bit će pravedna i zdrava ravnoteža, umjesto današnje jednostrane antisocijalne ekonomije.

Mi, prognanici sa sela, volimo tlo jednako kao i bilo tko od vas. Lažno je reći da mi ciljati na tiraniju. Ne bismo mogli, čak i da želimo, tiranizirati narod Britanije.

Smrt sela najavljuje smrt nacije, jer iz tla izvire sav život, fizički i duhovni. Vi, koji instinktivno razumijete ove istine, morate znati da mi, koji ih ističemo na svojim zastavama, nismo zavedeni.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Korporativna ekonomija
autora A. Ravena Thomsona

A VELIKI problem stvoren je za moderni svijet slomom sadašnjeg ekonomskog sustava. Više ne možemo tolerirati sustav koji većinu nas osuđuje na siromaštvo usred najvećeg obilja koje je čovječanstvo ikada poznavalo, koji milijunima ljudi oduzima pravo da sami zarađuju za život i sve više približava opasnost od rata u međunarodnoj borbi za smanjenje svjetskih tržišta. Što je uzrok ovog univerzalnog sloma? Gdje smo pogriješili?

Prije nego što u potpunosti shvatimo uzrok problema, moramo razmotriti trostruku prirodu organiziranog društva kako slijedi: —

- Središnja vlada kojoj je povjerena ovlast planiranja i usmjeravanja nacionalnog života.
- Brojne društvene skupine s različitim ciljevima i interesima.
- Masa pojedinaca obdarenih moći inicijative i poduzetništva.

Klasična ekonomska teorija devetnaestog stoljeća bavila se gotovo u potpunosti trećim i najmanje organiziranim aspektom društva, negodujući protiv miješanja države ili skupine u ekonomske poslove. U ranijim vremenima relativne oskudice moglo je postojati neko opravdanje za ovo stajalište, budući da su inicijativa i poduzetništvo pojedinca tada bili od vitalne važnosti za razvoj latentnih proizvodnih moći i unapređenje tehničkih izuma. Očito bi pojedinac razvio svoje moći inicijative i poduzetništva na najbolji mogući način ako bi mu se dala najveća moguća mjera ekonomske slobode, a to je upravo ono što su ekonomisti Manchesterske škole zahtijevali kada su zagovarali „laissez-faire“ i slobodnu trgovinu.

Bez obzira na prednosti ekonomske slobode u rješavanju problema oskudice, ona je postala pozitivna prijetnja društvenoj dobrobiti u osvit doba obilja. Nema potrebe osuđivati klasičnu ekonomsku teoriju kao takvu, ali moramo shvatiti da ne mogu postojati apsolutni "zakoni" ekonomije neovisni o društvenoj organizaciji. Nema sumnje da je individualistički sustav bio vrlo potreban u doba oskudice i moramo zahvaliti Manchesterskoj školi na rješavanju problema proizvodnje, ali sada je došlo vrijeme za novi ekonomski sustav u skladu s potrebama novog doba. Individualno poduzetništvo potaknuto potpunom slobodom eksploatacije okončalo je oskudicu, ali je potpuno nesposobno distribuirati obilje koje je stvorilo ljudima kao cjelini. Proizvodnja je po svojoj prirodi individualni ili najviše grupni proces: distribucija, s druge strane, temelji se na potrebama cijele zajednice i očito ne može uspjeti bez velike mjere svjesnog društvenog planiranja.

SOCIJALIZAM I KLASI

Budući da je individualizam prošao svoje razdoblje korisnosti i postao stvarna opasnost za ekonomski napredak, došlo je vrijeme da se fokus ekonomskog interesa usmjeri na društvenu skupinu, ako ne i na naciju u cjelini. Do sada oni koji su najžešće napadali sadašnji sustav i usvojili kolektivne izraze poput "socijalist" ili "komunist", nikada nisu zapravo...

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

uzdignuti iznad grupnih razmatranja. Unatoč njihovoj pompoznoj tvrdnji da "nacionaliziraju" sredstva za proizvodnju, sama osnova socijalističke i komunističke privlačnosti leži u preuveličavanju klasne diferencijacije i inzistiranju na "klasnom ratu". Jasno je da takva klasno osviještena doktrina pripada području društvene skupine i ne uspijeva doprinijeti bilo kakvom uvažavanju cijele zajednice kao živog organskog entiteta. Doista, naglasak koji socijalist stavlja na internacionalizam i njegovo poricanje patriotizma potvrđuju njegovu nesposobnost da shvati pune implikacije društvene organizacije, koja bi se trebala uzdići daleko iznad klasnih razmatranja do ostvarenja nacionalne svrhe. Krajnje "reductio ad absurdum" postiže se kada sovjetski režim u Rusiji tvrdi da je to "diktatura proletarijata" jer bi to podrazumijevalo trajnu i svjesnu prevlast skupine nad nacionalnim životom.

Zapravo, klasni rat postaje čisti apsurd u doba obilja, jer kakav može biti cilj u borbi između klasa kada ima obilja za sve? Klasni rat nije ništa više ni manje nego jezivi ostatak doba oskudice, koji se može zadržati u sadašnjem dobu samo zbog neučinkovitosti našeg sadašnjeg ekonomskog sustava. Riješite problem raspodjele i klasni rat je završen. U svakom slučaju, podjela društva na zaraćene klase uvelike je umjetni izum Karla Marxa, jer razlikovanje posjedničkih i eksploatiranih klasa postaje sve teže, kako moderni život postaje sve složeniji.

Karl Marx nije imao pojma o velikim dioničkim društvima koja su proširila vlasništvo na golem broj ljudi koji inače sami zarađuju za život u industriji; niti je predvidio velik broj organizatora i inženjera, stručnjaka i tehničara koji će se razvojem moderne industrije naći između poslodavaca i radnika.

Čak i ako prihvatimo podjelu društva na poslodavce i radnike, to ne znači nužno da su im interesi suprotstavljeni. Istina je da se i poslodavci i radnici smatraju suprotstavljenim vojskama sa sukobljenim interesima, ali to proizlazi iz nemogućnosti shvaćanja koristi kolektivne organizacije za obje strane. U slučaju svakog pojedinog poslovnog poduzeća očito je da su interesi poslodavca i radnika suprotstavljeni i da ako radnici zahtijevaju previsoke plaće, neće ostati profita za poslodavca, dok će, ako poslodavac može sniziti plaće, uživati u većem profitu. Međutim, ne znači da poslodavci i radnici u cjelini stoga mogu koristiti vlastitoj klasi na štetu druge. Zapravo, u doba izobilja, kao što je danas, interesi radnika i poslodavaca idu ruku pod ruku. Očito je da je potreba moderne industrije za velikim i rastućim tržištima. Pokušaj da se to pronađe u iluzornoj međunarodnoj trgovini posljednjih je godina katastrofalno propao, s rezultatom da se industrijalci sada sve više okreću domaćem tržištu.

Međutim, kupovna moć domaćeg tržišta očito će uvelike biti određena stopama nadnica, tako da je zapravo postalo u interesu poslodavca da radnici primaju veće plaće kako bi mogli kupiti proizvode moderne industrije.

Socijalistički radnici sigurno neće proširiti svoje uvjerenje u klasnu borbu do te mjere da odbiju veće plaće, jer će to koristiti poslodavcima!

KORPORATIVNI KONCEPT

Dakle, vidimo da je sadašnji ekonomski sustav propao jer je previše naglašavao interese pojedinca, ali da su socijalistička i komunistička doktrina podjednako krive jer uzdižu društvenu skupinu na štetu zajednice kao cjeline. Fašizam se okreće trećoj alternativi i inzistira na tretiranju zajednice kao jedinstvene organizirane korporativne države, koju kontrolira i planira središnja vlada osnažena s dovoljno ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

vlast nad pojedincem i grupom radi zaštite opće dobrobiti cjeline i unapređenja nacionalne svrhe. Ovo je korporativni koncept nacije kao organizma višeg reda, ali u biti sličnog ljudskom tijelu, s organima i funkcijama koji služe kolektivnoj svrsi.
To je bitna osnova organizacije fašističkog režima u Italiji koja regulira odnose talijanskih poslodavaca i radnika duž linija zajedničkog interesa prema pravilima poznate Povelje rada.

Takav sustav, utemeljen na potpuno novom konceptu ekonomske svrhe, zahtijevat će jednako novu znanost ekonomskog prilagođavanja društvenim potrebama. Vjerujem da će se ova nova ekonomska znanost razraditi u ovoj zemlji, koja je tako dugo bila trgovačko središte svijeta. Bilo bi uzaludno ignorirati činjenicu da su i Italija i Njemačka, prve zemlje koje su usvojile fašistički politički ustav, imale najveće poteškoće u razvoju ekonomske strane svog režima, iako su obje puno bolje od demokratskih zemalja reagirale na teret svjetske depresije. Moramo se sjetiti da iako su demokracija i liberalni principi prvi došli u Francusku i na kontinent, upravo je u Britaniji Manchesterska škola individualista razradila ekonomske implikacije liberalizma. Budući da je Britanija svijetu dala ovu opasnu, gotovo katastrofalnu ekonomsku teoriju, očito će biti dužnost Britanije primijeniti nove principe fašizma na ekonomsku sferu i stvoriti trgovačku strukturu budućnosti koja će zamijeniti diskreditirane ostatke liberalne slobodne trgovine.

KORPORATIVNA NAČELA

Nije dio sadašnje rasprave postavljati temelje takve znanosti, ali određeni principi korporativne ekonomije odmah se nameću kao suprotnost sadašnjem individualizmu. Umjesto "ekonomskog čovjeka" čija je osobna sebičnost bila bitna osnova stare škole, imat ćemo "ekonomsku zajednicu" za koju će se pojedinac angažirati u patriotskoj službi. Umjesto klasa ljudi koje se udružuju kako bi zaštitile svoje zajedničke "interese", imat ćemo profesionalne skupine koje se udružuju u funkcionalnoj službi zajednici kao cjelini. Umjesto natjecanja pojedinaca koji se bore za život, svaki protiv svih i neka vrag uzme posljednjeg, imat ćemo suradnju pojedinaca za njihovu zajedničku korist.

Kako će se ta načela provesti u djelo? Prije svega, nesumnjivo korištenjem vlasti. Disciplina i kontrola moraju se uvesti u kaos sadašnjih ekonomskih poslova.
Užasi sadašnjeg sustava, koji hrane vatru klasne borbe i daju socijalističkom agitatoru osnovu za napad na „kapitalizam“, uvelike proizlaze iz pretjeranog korištenja ekonomske moći od strane moćnog pojedinca koji je akumulirao dovoljno imovine ili kapitala da izvrši značajan utjecaj na komercijalne poslove i tako unaprijedi svoje interese nepoštenim metodama. Pod fašizmom nijednom pojedincu neće biti dopušteno koristiti svoju imovinu u tom smislu kao sredstvo vršenja moći za vlastitu korist. „Moć“ je monopol vlade.

Ovdje imamo potpuni odgovor socijalistu koji zahtijeva ukidanje privatnog kapitala i nacionalizaciju sredstava za proizvodnju. Istina je da je privatni kapitalist u prošlosti zloupotrijebio svoju kontrolu nad kapitalom kako bi unaprijedio vlastite interese, ali to ne opravdava ukidanje privatnog vlasništva, već kontrolu nad njegovim korištenjem kako bi se spriječilo antisocijalno djelovanje. Istina je da socijalist nije ništa više od nezadovoljnog buržuja koji zavidi kapitalistu na njegovom bogatstvu i moći. Implicitno prihvaća buržoasko načelo da vlasnik može činiti što god

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

On voli sa svojima i stoga ne može pronaći alternativu za kapitalističko iskorištavanje osim masovne konfiskacije, koja dobrog kapitalista preplavljuje lošim. Fašizam prepoznaje da su kapital i novac pojedincima dali moć koju su u prošlosti zloupotrijebili te od birača zahtijeva dovoljan autoritet i sredstva djelovanja kako bi se obračunali s najmoćnijim interesnim skupinama u zemlji. Kao što je Oswald Mosley to savršeno jasno rekao: „Pod kapitalizmom kapital koristi naciju za svoje ciljeve: Pod fašizmom nacija koristi kapital za svoje ciljeve.“

Očito je neizvedivo da Vlada, ma koliko moćna i učinkovita bila, pokuša detaljno planirati ekonomske poslove cijele nacije. To bi bilo poricanje svake grupne organizacije, koja je bitan dio zdravog političkog tijela, i težilo bi produbljivanju i pogoršavanju sadašnje prijetnje birokracije koja brzo socijalizira ovu zemlju. Socijalisti i konzervativci podjednako se natječu u povećanju moći i utjecaja Whitehalla, koji brzo postaje "Novi despotizam" koji je predvidio glavni sudac Hewart. Pod fašizmom će velik dio ove birokratske kontrole ponovno biti prenesen na nove linije funkcionalne organizacije na korporacije koje kontroliraju glavne industrije i skupine industrija u zemlji. Korporacije za poljoprivredu, ribarstvo, promet, rudarstvo i medicinu zauzet će mjesto ministarstava u Whitehallu, a u njima će raditi ljudi koji su se razvili u svojoj industriji i profesiji i bit će puno bolje sposobni kontrolirati je od bilo kojeg stalnog vladinog dužnosnika. Ove nove institucije industrijske samouprave zamijenit će lokalnu samoupravu koja brzo zastarijeva suočena s brzinom modernih komunikacija i širim planiranjem javnih usluga. Na taj će se način grupna organizacija transformirati iz rigidnije strukturne osnove prošlosti u fleksibilniju funkcionalnu osnovu budućnosti.

Korporacijama će biti dodijeljena vrlo velika mjera samouprave za rješavanje svih unutarnjih pitanja koja se tiču industrija koje kontroliraju, a poslodavci, radnici i potrošači bit će zastupljeni u vijeću Korporacije. Poslodavci će biti zastupljeni putem svoje federacije poslodavaca, a radnici putem svog sindikata, dok će Vlada imenovati predstavnike potrošača koji će paziti na interese šire javnosti i interesa drugih korporacija koje su posebno zainteresirane za proizvod. Korporacija će biti dužna utvrditi standarde plaća i uvjete rada za industriju između poslodavaca i radnika, kao i cijene i uvjete konkurencije između poslodavaca i potrošača. Svi sklopljeni sporazumi bit će pravno obvezujući za cijelu industriju i svaki poslodavac ili radnik koji prekrši ono što je u biti podzakonski akt Korporacije bit će kriv za prekršaj za koji se može izvesti pred sud. Zapravo će se od federacije poslodavaca i sindikata očekivati da održavaju disciplinu među svojim članovima, koji će činiti 100% dotične industrije. S takvim odgovarajućim sredstvima arbitraže, štrajk i lock-out će, naravno, biti zabranjeni, ali poslodavci, radnici ili potrošači mogu se obratiti ministru korporacija koji sjedi u vijeću s predstavnicima svih industrijskih korporacija radi pravedne odluke u skladu s općom industrijskom praksom i nacionalnom dobrobiti. Vidjet će se da će ovim prijenosom ovlasti i samouprave na korporacije središnje zakonodavno tijelo biti oslobođeno velike mjere detaljnog zakonodavstva koje trenutno ometa rad Parlamenta.

KORIŠTENJE KORPORATIVNE ORGANIZACIJE

Zasad se nova ekonomija može činiti zanimljivom novom koncepcijom, ali upitne praktičnosti ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

vrijednost kako bi se kompenzirala njihova znatna složenost. Takav sustav, međutim, nije zamišljen samo kao intelektualna vježba, već ima ogromne prednosti upravo tamo gdje je sadašnji sustav posebno slab. Na primjer, uzmimo najgori problem od svih, siromaštvo usred obilja, koje proizlazi iz onoga što su konzervativci nazivali "prekomjernom proizvodnjom", ali što bi se puno bolje moglo opisati kao "nedovoljna potrošnja". Očito je da se ovaj nedostatak u sadašnjem sustavu može ispraviti samo postizanjem mnogo višeg životnog standarda, kada ljudi budu u mogućnosti konzumirati ogromnu proizvodnju moderne znanosti i tehnike. Nažalost, individualistički sustav smanjuje kupovnu moć, bilo u obliku plaća ili profita tijekom razdoblja obilja, zbog intenzivne konkurencije za prodaju robe na već prenatrpanom tržištu, što prisiljava proizvođače da snižavaju cijene u nemilosrdnom nastojanju da osvoje tržište. Međutim, pod fašizmom će cijene i uvjeti konkurencije biti kontrolirani i nijednom proizvođaču neće biti dopušteno da znoji svoje radnike protiv propisa svoje korporacije kako bi ukrao prednost svojim konkurentima. Na ovaj način ne samo da će se zaustaviti pad kupovne moći, već se cijeli sustav plaća može trajno povećati usklađenom akcijom u cijelom području industrije. Očito je takva akcija savršeno ispravna i zagovarali su je mnogi javni djelatnici posljednjih godina, ali nažalost ne može se provesti u okviru sadašnjeg individualističkog sustava, jer ako bi bilo koji pojedinačni poslodavac bio dovoljno lud da pokuša povećati plaće svojih radnika u svrhu nacionalnog oporavka, ubrzo bi pronašao mnoštvo nepatriotske konkurencije koja bi im smanjila plaće i istjerala ga s tržišta. Samo pod disciplinom i kontrolom organiziranog fašističkog režima takva se politika može uspješno provesti.

Na isti način može se izliječiti i velika pošast nezaposlenosti, jer je očito da je to isključivo rezultat potpunog nedostatka organizacije u našem sadašnjem nacionalnom gospodarstvu.
U bilo kojem trenutku u ovoj zemlji mora postojati određena količina posla, izračunata u radnim satima, koju je potrebno obaviti, te određeni broj radnika koji su voljni i željni obaviti taj posao.
Rad se svakako može rasporediti na ukupan broj radnika prilagodbom radnog vremena, kao što se trenutno radi u Italiji, gdje se uvodi 40-satni radni tjedan. Zapravo, fašistička vlada u ovoj zemlji radije bi tražila korisnije rješenje u smjeru podizanja životnog standarda ljudi nego skraćivanja radnog vremena, ali u svakom slučaju problem nezaposlenosti postaje potpuno i trajno rješiv u organizaciji planske korporativne države.

FUNKCIJA FINANCIJA

Jedan od glavnih nedostataka sadašnjeg sustava bio je njegov neuspjeh da raznim zanimanjima i profesijama u društvu usadi osjećaj njihove funkcionalne svrhe služenja cjelini. To je dovelo do najgorih rezultata u području financija, gdje su bankari i financijeri sramotno iskorištavali moć novca za vlastitu korist. Doista, nije pretjerano reći da ovom zemljom, kao i mnogim drugima, dominira diktatura visokih financija, koja je daleko više zainteresirana za unosne prinose stranog tržišta obveznica nego za dobrobit britanskog naroda. Prvi i najhitniji zadatak fašističke vlade bit će srušiti ovu sadašnju diktaturu međunarodnih financija i zamijeniti je autoritativnim režimom koji će nacija ovlastiti da nametne funkcionalnu i društvenu svrhu čak i najmoćnijim interesima u zemlji.

Funkcija novca, koja se u današnje vrijeme prečesto zaboravlja, jest olakšavanje razmjene roba i usluga. Činjenica da nam je tako teško razmjenjivati svoju robu ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

i usluga danas jasan je pokazatelj neuspjeha financija u ispunjavanju svoje primarne dužnosti prema zajednici. Koliko god vješti i domišljati naši tehničari i izumitelji bili, životni standard ljudi ne može se podići na višu razinu osim ako se u optjecaj ne stavi dovoljno novca i drugih sredstava razmjene. Inače će jedini rezultat izuma i racionalizacije industrije biti gubitak posla za sve više ljudi. Trenutno patimo od vrlo ozbiljnog ograničenja novca, koje provode banke u nastojanju da provedu svoju politiku deflacije. Razlog za ovu politiku je dvostruk. Prvo, postoji određeni urođeni konzervativizam koji se još uvijek drži zlatnog standarda valute kao posljednjeg ostatka doba trampe.
Drugo, financijeri shvaćaju da ograničenje količine artikla kojim trguju čini ga vrijednijim, a njih same moćnijima. Iz ova dva razloga količina novca u optjecaju nije prilagođena, kako bi trebala biti, obujmu potencijalne proizvodnje u zemlji, već je ograničena na udio zaliha određenog plemenitog metala, zlata, u trezorima Središnje banke. Jasno je da su dostupne zalihe ovog metala potpuno nebitne za problem raspodjele koji financije moraju riješiti, a zapravo je količina zlata u cijelom svijetu žalosno neadekvatna za financiranje golemih proizvodnih snaga moderne industrije. Pa ipak, umjesto da prošire valutu i kredite kako bi zadovoljili potrebe industrijskog razvoja, naši financijski gospodari nastoje se vratiti zlatnom standardu ograničavajući proizvodnju na ograničenja koja postavljaju svjetske zalihe zlata. Nema sumnje da na taj način međunarodni financijeri održavaju i proširuju svoju kontrolu nad svjetskim poslovima, ali samo na štetu osuđivanja većeg dijela svijeta na siromaštvo usred obilja.

Fašistička vlada će inzistirati na preokretu ove neprirodne dominacije financija nad industrijom. Mora se savršeno jasno dati do znanja da financije imaju funkciju služenja industriji i ni na koji način nisu prikladne za onu vladu industrije koju su uzurpirale. Ne samo da se mora prekinuti poticanje strane proizvodnje u konkurenciji s našom vlastitom putem inozemnih emisija dionica londonskog Cityja, već se naši financijeri i bankari moraju prisiliti da se suoče s problemom raspodjele koji su u prošlosti tako dosljedno zanemarivali. Već smo istaknuli da budućnost naše trgovine leži u oživljavanju domaćeg tržišta, a financije sada moraju usmjeriti svoju pozornost na načine postizanja tog oživljavanja povećanjem kupovne moći ljudi.

To podrazumijeva ogroman i revolucionaran prekid sa svim najsvetijim tradicijama bankarskog poslovanja, jer je bitna značajka problema da se radi o financiranju potrošnje. Do sada su bankari svoje poslovanje u potpunosti ograničili na financiranje proizvodnje u komercijalnoj sferi, jer poslovanje s obročnom otplatom zapravo ne financira potrošnju, već samo zalaže buduću kupovnu moć radi neposredne prodaje.
Moramo pronaći neku metodu financiranja većeg obima plaća i nadnica kako bismo oslobodili proizvodne snage. Trenutno je, naravno, u individualističkom sustavu koji se suočava s intenzivnom konkurencijom takav postupak nemoguć, a svaki poslodavac koji bi otišao u svoju banku i zatražio prekoračenje kako bi isplatio veće plaće bio bi s pravom osuđen kao luđak, jer ne bi mogao dati nikakvo jamstvo da će njegovi konkurenti učiniti isto ili da neće sniziti svoje plaće kako bi mu preoteli tržište. Lord Beaverbrook, koji je često zagovarao više stope plaća, nikada nije uspio prevladati ovu bitnu poteškoću.

Korporativna ekonomija, međutim, nudi trenutno rješenje, upravo zbog
Korporacije trebaju kontrolirati i regulirati nadnice i uvjete rada, tako da ako fašisti
Ako bi vlada poduzela politiku viših plaća, ne bi bilo govora o nepatriotskima ili tvrtkama pod kontrolom stranaca koje bi se držale po strani kako bi iskoristile svoje konkurente; sve bi bilo

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

prisiljeni su se pridržavati istih standarda. Kad bi poslodavac tada otišao u svoju banku i zatražio prekoračenje kako bi izvršio svoj dio programa, bankar ne bi imao poteškoća udovoljiti mu, jer bi znao da će povećana kupovna moć cijele zajednice rezultirati povećanim narudžbama i većim prosperitetom za određenu tvrtku s kojom posluje. Na taj način fašizam bi podigao životni standard ljudi i stavio u optjecaj veći volumen novca i kredita koji je potreban za financiranje povećane proizvodne snage industrije.

Jasno je da ova politika monetarne ekspanzije mora uključivati potpuni prekid sa zlatnim standardom, a konzervativniji kritičari mogu se zbog toga bojati za stabilnost valute.
Međutim, fašizam ističe da je novac u stvarnosti zahtjev za robu i usluge te da nijedna osoba u svom normalnom razumu zapravo ne odlazi u banku i ne traži zlatne poluge za svoje novčanice: ona je savršeno zadovoljna ako može zamijeniti svoj novac za robu i usluge koje su joj potrebne. Sada očito u ovoj zemlji trenutno postoji mnogo robe i usluga: skladišta puna robe, zapravo, i preko dva milijuna naših sunarodnjaka i sunarodnjakinja nudi svoje usluge uzalud. Sve dok ne izdajemo novčanice koje nisu pokrivene dostupnom robom i uslugama, ne može postojati opasnost od inflacije; stoga će fašizam temeljiti valutu na širokoj osnovi svih proizvodnih resursa nacije, umjesto na uskom nesigurnom temelju zlata u Bank of England.

CARSTVO AUTARHIJA

Jedina valjana kritika ove politike korporativne organizacije industrije, koja podiže životni standard cijelog naroda, leži u argumentu da ova zemlja u velikoj mjeri ovisi o svojoj vanjskoj trgovini i stoga si ne može priuštiti viši životni standard od svojih konkurenata na svjetskim tržištima. Međutim, ovaj argument se zapravo može opovrgnuti pozivanjem na primjer Henryja Forda, koji je proizveo najjeftiniji automobil na svijetu uz najviše plaće. To mu je omogućilo ogromno domaće tržište u Americi, koje mu je omogućilo uvođenje metoda masovne proizvodnje i povoljno natjecanje na tržištima zemalja s puno nižim životnim standardom. Zapravo gubimo svoja inozemna tržišta, ne zato što su naša roba skuplja od robe naših konkurenata, koliko zato što nam se ta tržišta zatvaraju nepremostivim carinskim barijerama, iza kojih se brzo razvijaju domaće industrije. Koliko god naša roba bila jeftina, ne možemo očekivati da će druge zemlje uništiti vlastitu industriju i ostaviti vlastite ljude bez posla kako bi je kupile. U svakom slučaju, orijentalni narodi, poput Japanaca, mogu nas beznadno nadmašiti kada se uzme u obzir pitanje nadnica.

Izvoz ni u kojem slučaju nije bitan za dobrobit zemlje, jer podrazumijeva slanje robe iz zemlje za potrošnju strancima, umjesto da se zadrži kod kuće kako bi se povećao životni standard domaćeg stanovništva. Samo financijski magnati londonskog Cityja dugoročno mogu imati koristi od viška izvoza, budući da na temelju tog viška odobravaju velike inozemne kredite, od kojih crpe tako obilne provizije. Izvoz je opravdan samo za plaćanje esencijalnog uvoza, a uvoz ove zemlje mogao bi se uvelike smanjiti isključivanjem sve uvozne robe koju možemo proizvesti kod kuće. Skandalozna je činjenica da se u ovu zemlju uvoze velike količine proizvedenih proizvoda, koji bi se ovdje mogli savršeno dobro proizvoditi, i nema opravdanja za naše zanemarivanje domaće poljoprivrede samo zato što naši resursi nisu dovoljni za prehranu cijelog stanovništva; trebali bismo proizvesti barem maksimum domaćih proizvoda prije nego što krenemo ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

u inozemstvu za ostatak.

Čak i nakon što proizvedemo maksimalnu raznolikost robe u ovoj zemlji, bilo bi uzaludno poricati da se ne možemo u potpunosti samodostati, ali s druge strane, postoji vrlo malo proizvoda koji su nam potrebni, a ne mogu se pronaći negdje unutar Britanskog Carstva.
Fašizam nije uska politika Male Engleske, već ima veliki imperijalni plan autarkičnog razvoja koji može ponuditi Carstvu u cjelini. Dominionima će biti ponuđen mnogo veći udio rastućeg domaćeg tržišta nego što je ponuđen u Ottawi, jer će strana konkurencija biti potpuno isključena. Nema nikakve sumnje da će Carstvo u cjelini biti savršeno spremno surađivati u takvom gospodarskom sustavu, koji će formirati potpuno samodostatno Carstvo izolirano od učinaka svjetskih kriza i svjetskih depresija, te osposobljeno za izgradnju višeg životnog standarda nego što je do sada poznato.

Konačno, moramo zamisliti korporativne principe fašizma primijenjene na međunarodnu trgovinu.
Uvozniku više neće biti dopušteno kupovati na bilo kojem tržištu koje smatra prikladnim, već će biti obvezan raditi putem Odbora za vanjsku trgovinu, koji će koristiti kupovnu moć nacije kao sredstvo za osvajanje izvoznih tržišta. Od samog početka fašizam će usvojiti politiku da Britanija kupuje od onih koji kupuju od Britanije, a ako bilo koja strana zemlja želi prodati nam robu koja nam nedostaje, bit će dužna prihvatiti našu robu zauzvrat. Kako druge zemlje usvajaju slične metode, na kraju ćemo doći do općeg sustava organizirane trampe iz zemlje u zemlju, što je jedino praktično sredstvo planirane međunarodne trgovine, oslobođene spletki međunarodnih financija i obveznica međunarodnog lihvarenja.

KORPORATIVNI SVJETSKI POREDAK

Ne smije se pretpostavljati da je fašizam u potpunosti egocentričan u nacionalnom smislu. Svakako je bitna značajka fašističke filozofije staviti vlastitu zemlju na prvo mjesto, ali bilo bi ishitreno pretpostaviti da fašizam podrazumijeva nacionalno rivalstvo i može dovesti do rata iz ekonomskih razloga. Naprotiv, vrlo ozbiljna opasnost sadašnjeg sustava je da sve veća borba za svjetska tržišta može dovesti do rata. Doista, na Dalekom istoku ratovi za tržišta već su se vodili, a europske sile su samo s mukom izbjegle uvlačenje u borbu. Zapravo, korporativni sustav ekonomskog planiranja smanjit će opasnost od rata, jer će ekonomske uzroke rata staviti pod svjesnu ljudsku kontrolu. Više se neće raditi o tome da svaka zemlja baca maksimalan izvoz na svoje susjede, već o autoritativnim vladama koje imaju potpunu korporativnu kontrolu nad svojim nacionalnim ekonomskim poslovima i da se sastaju kako bi dijelile i razmjenjivale bitne sirovine potrebne za njihov industrijski razvoj. Budući da ne postoji manjak ovih sirovina, a njihova proizvodnja je zapravo drastično smanjena kako bi se spriječilo preplavljivanje tržišta, ne bi trebalo biti nikakvih poteškoća u postizanju prijateljskog rješenja ovog relativno jednostavnog problema, kada narodi napuste smiješnu ideju da mogu profitirati uništavajući jedni druge.

U svijetu budućnosti će sigurno postojati rivalstvo, ali rivalstvo u postignućima, a ne u natjecanju. Samo putem korporativne organizacije društva i gospodarskog života možemo postići mir i prosperitet u uređenom svijetu. Odigrajmo svoju ulogu tako što ćemo urediti vlastite nacionalne poslove i poticati druge nacije da učine isto.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Nacistički pokret u perspektivi, James Drennan

Talijanski fašisti nikada nisu pokušali dati ogromnu rasnu pozadinu talijanskom nacionalizmu koju je Herr Hitler stvorio kao intelektualnu inspiraciju "Dritte Reicha". Ako je neki narod bio u iskušenju da modernu politiku temelji na tvrdnjama iz prošle povijesti, to bi možda bili gospodari Rima, ali čini se da Signor Mussolini cilja na konačno paneuropsko udruženje temeljeno na konceptima fašizma, a ne na doslovno oživljavanje rimskih teritorijalnih slava. Herr Hitler je, s druge strane, razradio ideal njemačke (ili arijske) rasne ekskluzivnosti, koji ima duboke korijene u njemačkoj povijesti. Međutim, ovaj njemački koncept, ako se pravilno shvati, ni na koji način ne mora biti u sukobu s talijanskim shvaćanjem fašizma kao vjerovanja predodređenog da formira duhovnu osnovu regeneracije Zapada. Niti bi se trebao sukobljavati s uzvišenom koncepcijom Britanskog Carstva, koja inspirira fašizam u Britaniji, jer ni u jednom trenutku ne nastaje sukob interesa. Naprotiv, svi raznoliki doprinosi teoriji svjetskog fašizma mogu biti komplementarni, a ne remetilački.

Kako bismo razumjeli zašto su nacisti usvojili rasnu interpretaciju povijesti, koju su prvi put formulirali tijekom prošlog stoljeća nenjemački pisci poput Francuza Gobineaua i Engleza Houstona Stewarta Chamberlaina, a nacistički vođe prilagodili kao osnovu revolucionarnog ideala koji su prihvatile njemačke mase i kao pokretačku snagu sadašnje državne politike Njemačkog Reicha, potrebno je razmotriti određene uvjete i trendove njemačke povijesti tijekom cijelog razdoblja posljednjih tisuću godina. Samo takvim proučavanjem možemo doći do osnova vjerovanja modernog njemačkog naroda i razumjeti smjer u kojem će gospodari Njemačke vjerojatno voditi narod odano uvjeren u valjanost svog vjerovanja.

Germanska plemena su u osmom stoljeću doista naslijedila carske koncepcije starog Rima. Carstvo Karla Velikog - proglašenog carem Zapada - bilo je etnički više njemačko nego francusko, i tek nakon njegove smrti franko-golistički elementi počeli su se razlikovati od Nijemaca, kada su nasljednici različitih dijelova njegovih posjeda položili prisegu, redom na francuskom, odnosno njemačkom dijalektu. Sve do trinaestog stoljeća, carevi Hohenstaufen i dalje su smatrali cijelu Italiju i veliki dio onoga što je danas Francuska provincijama Njemačkog Carstva. Vrijedi napomenuti da, iako se u to vrijeme Njemačka jedva protezala istočno od Labe, Nizozemska, Burgundija i dijelovi Savoje i Franche-Comtea bili su u različitim stupnjevima i u različito vrijeme uključeni u carske posjede.

Jedna od mana nastave povijesti u ovoj zemlji jest ta što rijetko uspijevamo sagledati vlastitu povijest u perspektivi i u odnosu na povijest ostatka Europe. Tijekom četiri stoljeća između stupanja na prijestolje Luja Njemačkog 825. i smrti Fridrika II. 1250. - otprilike razdoblje u našoj povijesti između vladavine Alfreda Velikog i Henrika III. - povijest Europe bila je uvelike povijest Njemačke. U razdoblju kada je naša vlastita povijest bila izrazito provincijska - kada su njezini događaji bili udaljeni od događaja glavne struje europske povijesti kao što je, na primjer, pojedinačna povijest moderne Norveške udaljena od povijesti današnje Europe - Njemačka je bila poprište velikih borbi koje su dovele do rođenja

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

srednjovjekovna europska kultura i njezini carevi, poput Henrika Ptičara, Otona Velikog i Fridrika Barbarosse, postali su arbitri zapadne Europe i gospodari događaja od Jutlanda do Sicilije, od Burgundije do Mađarske. Potrebno je cijeniti značaj ovog razdoblja u umovima modernih Nijemaca kako bismo razumjeli njihov izvanredan ponos na svoju povijest i njihov osjećaj frustracije i ograničenosti u teritorijalnim uvjetima poslijeratne Europe.

Otto Veliki - koji je umro 973. godine, prije gotovo tisuću godina - u posljednjih je nekoliko godina postao vrhovna figura nacističkog Panteona, a njegovi portreti pojavljuju se u njemačkim knjižarama gotovo jednako često kao i portreti Hitlera i Göringa. Cijeli proces njemačke povijesti zapravo je primjer fenomena "zaustavljenog razvoja", a neobične manifestacije koje povezujemo sa suvremenom njemačkom nacionalnom psihologijom proizlaze iz "kompleksa frustracije" koji je njezin neizbježni derivat. Sam opseg i zamah moći Hohenstaufena bio je propast njemačkog naroda. Sjajni carevi ove loze bili su fascinirani snom o paneuropskom Carstvu Karla Velikog i više od stoljeća trošili su snagu Nijemaca na ostvarenje svojih talijanskih ambicija. Ranija politika Otta Velikog bila je učvrstiti veliku njemačku državu. Hohenstaufene su privukle paneuropske koncepcije čiji su Habsburgovci postali nasljednici. A propast Hohenstaufena ostavila je Njemačku oslabljenom i bez središnje sile, u trenutku kada su Engleska i Francuska bile na rubu razvoja prema nacionalnoj državnosti koja je konačno postignuta pod Tudorima i Valoisima. Pogreške politike Hohenstaufena čine se još tragičnijima s njemačkog gledišta, kada se sjetimo da su veliki "Drang nach Osten" Nijemaca preko Labe i oko obala Baltika poduzimali Teutonski vitezovi za vrijeme vladavine Fridrika II., i da je taj pohod na kraju prekinut u svojim širim mogućnostima zbog slabljenja zamaha iz njemačkog središta.

Između smrti Fridrika II. 1250. i smrti Martina Luthera 1546. prošla su gotovo točno tri stoljeća, i premda je ovo prilično proizvoljna podjela, dopuštena je u svrhu generalizacije. To razdoblje od tri stoljeća svjedočilo je potpunoj transformaciji, kako u izgledima tako i u karakteru njemačkog naroda. Postoje tri glavna povijesna toka koja su imala temeljni utjecaj na kasniji razvoj njemačkog povijesnog života.

Prvo, i njemački i sjevernotalijanski gradovi izgubili su ekonomsku nadmoć koju su uživali tijekom srednjeg vijeka, kada su rasli uz glavnu trgovinsku rutu od istoka prema zapadu između Europe i bizantsko-saracenskog Istoka. Osvajanje Carigrada od strane Turaka uvelike je uništilo prosperitet svih regija duž te rute, a otkriće Amerike i otvaranje rute preko Rta premjestilo je središte ekonomske moći u zemlje duž atlantske obale - Španjolsku i Portugal, Englesku, Francusku i Nizozemsku. Zapravo, nije pretjerano reći da su i Reformacija u Njemačkoj i Tridesetogodišnji rat u sedamnaestom stoljeću imali korijene u strašnom procesu ekonomske dislokacije koji je morao uslijediti nakon ovog pomicanja glavnih trgovačkih središta.

Druga velika povijesna struja ovog razdoblja bio je uspon Habsburžana, u cipelama Hohenstaufena. Habsburžani su bili njemački knezovi sa širokim osobnim vlasima u njemačkim zemljama, ali sam njihov položaj u Austriji - Østermark Mark - na istočnim granicama Njemačke činio ih je u biti ne-njemačkima u njihovim interesima. Tradicionalna politika Habsburžana lako objašnjava izvanrednu mržnju koju su pangermanci i

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

posebno nacisti, imaju za cijelu „austrijsku teoriju“. Habsburzi - poput ranijih Hohenstaufena - smatrali su se nasljednicima Rimskog Carstva i polagali su pravo na svjetsku vlast ili barem, u praktičnoj politici, na paneuropsku nadmoć. Ova nevjerojatna kuća bila je, u različitim razdobljima svoje povijesti, talijanska sila, španjolska i južnoamerička sila, slavenska sila, sila s ambicijama u Aziji - pa čak i u Africi - ali nikada nije bila sila koja je svjesno dopuštala da prevladaju isključivo njemački interesi.

[1] Habsburgovci su odigrali veliku ulogu tijekom četiri stoljeća nakon osvajanja Carigrada od strane Turaka. Zaustavili su vojni napredak Turaka prema zapadu i naslijedili bizantske careve kao glavni civilizacijski činitelji diljem jugoistočne Europe. Ali njihova je uloga bila jednako vrijedna za Europu koliko i pogubna za koncepciju njemačke nacionalnosti.

Njihova zaokupljenost Mediteranom odgodila je na neodređeno vrijeme svaki proces ujedinjenja u Njemačkoj, a njihova dinastička politika dovela je u praksi do onoga što se svodilo na podjelu zemalja njemačkog govornog područja.

Treći važan utjecaj na razvoj njemačke povijesti bila je podjela zemalja njemačkog govornog područja i transformacija cijelog rasnog karaktera stanovništva koje se nazivalo Nijemcima, što se događalo u razdoblju od 1250. do 1550. godine. Ovaj fenomen bio je od najveće važnosti, posebno kada se sjetimo da su se u istom razdoblju pojavile i konsolidirale nacije poput Engleza, Francuza i Španjolaca, pa čak i Mađara, Čeha i Poljaka, te je Europa počela poprimati oblike s kojima smo danas upoznati.

U vrijeme Karla Velikog razlike između Teutonaca i Franaka nisu bile baš jasno definirane. Engleska, pod saksonskom hegemonijom, bila je uglavnom njemačko Kraljevstvo, a isto se može reći i za sjevernu Italiju pod Langobardima. Prije svega, dogodila se apsorpcija njemačkih elemenata u Engleskoj, istočnoj Francuskoj i sjevernoj Italiji. Taj je proces zapravo bio dovršen mnogo prije smrti Fridrika II. 1250. Tijekom sljedećih tristo godina zapadne granice Njemačke potisnute su prema Rajni. Regije poput Burgundije i Franche-Comtéa postajale su sve više francuske, a manje njemačke. Nizozemska je definitivno postala nenjemačka. Švicarska se oblikovala, a znatno njemačko stanovništvo vezalo se za švicarsku ideju. Važni njemački pohodi u Austriji postali su sastavni dio uglavnom nenjemačkog Habsburškog Carstva. Rezultati tih odvajanja još su uvijek značajni u modernoj europskoj povijesti. Oni objašnjavaju austrijsko pitanje.

Oni objašnjavaju pitanje Alzasa i Lorene - spor oko regije koja nikada nije sasvim prestala biti njemačka i koja nikada nije postala u potpunosti francuska. Objašnjavaju i pokušaj nacističkog oživljavanja pangermanske svijesti, ne samo u Austriji i Čehoslovačkoj, već i u manjoj mjeri u Nizozemskoj i Danskoj, Švicarskoj i Belgiji.

No istodobno s pomicanjem njemačkih jezičnih granica prema Rajni, a stanovništvo najautentičnije njemačke krvi pretvaralo se u švicarsko, francusko i nizozemsko, njemački jezik i njemačka kultura brzo su se širili prema istoku, a primitivno nenjemačko stanovništvo sjeveroistočne Europe učilo se smatrati Nijemcima. Njemačka kolonizacija na istoku bila je djelo Teutonskih vitezova koji su osvojili i prozelitizirali slavenska i finska plemena istočno od Labe, a kasnije i s one strane Odre, te njemačkih hanzeatskih gradova koji su osnivali trgovačka središta duž cijele obale Baltika. U konačnici, njemački napredak u tom smjeru zaustavila je vojna moć Poljske, rivalstvo skandinavskih država i, naravno, kasnije, pojava Rusije kao velike sile na početku...

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

osamnaestom stoljeću. Ali to je bilo veliko postignuće, posebno kada se ima na umu da je taj poticaj doveden do svog završetka između trinaestog i petnaestog stoljeća, kada je središnja njemačka inspiracija bila slaba, a u mnogim slučajevima i nepostojeća. Uloga hanzeatskih gradova i Teutonskih vitezova na Baltiku uvelike se podudarala s ulogom Talijanskih Republika i Latinskih viteških redova na Mediteranu, koji su uspjeli održati agresivnu talijansku politiku na Istoku u vrijeme kada nije postojala središnja talijanska sila.

U poluneuspjehu srednjovjekovnog "Drang nach Osten" treba otkriti drugi element "kompleksa frustracije", koji je temelj modernog njemačkog tumačenja povijesti njegove zemlje. Nacisti - posebno onoga što bi se moglo nazvati "pruskom školom" kojoj pripadaju general Göring i gospodin Rosenberg - neprestano traže oživljavanje njemačkog prodiranja i kolonizacije baltičkih zemalja kao kompenzaciju za ograničavanje njemačkih težnji na Zapadu.

Najvažniji rezultat srednjovjekovnog "Drang nach Osten" bio je osnivanje pruske države. Autohtono stanovništvo Pruske bilo je uglavnom slavenskog i finskog podrijetla - najprimitivnije skupine sjeverne Europe - pomiješane s ratobornim i siromašnim elementima koji su migrirali na istok iz starijih središta njemačke kulture. Prusi su bili iscrpljeni kao narod, kao rezultat dva stoljeća najkrvoločnijeg ratovanja srednjeg vijeka.

Reformacija u Njemačkoj – koja obuhvaća veći dio povijesti šesnaestog i sedamnaestog stoljeća – u određenim se aspektima može smatrati uglavnom nesvjesnim pokretom frustriranog njemačkog nacionalizma protiv pangermanskih – rimokatoličkih koncepcija Habsburgovaca. Reformacija je kulminirala Tridesetogodišnjim ratom koji je uništio Njemačku gotovo stoljeće nakon toga i ozbiljno osakatio moć Habsburgovaca. Oporavak turske moći koji se pokazao opsadom Beča 1683. bio je jedan od rezultata slabljenja Habsburgovaca, a Tridesetogodišnji rat vjerojatno je imao za posljedicu produljenje turske vlasti u jugoistočnoj Europi na više od dva stoljeća.

Uspon Francuske monarhije bio je ozbiljna i trajna prijetnja učvršćivanju bilo kakvog njemačkog jedinstva. Franjo I. surađivao je s Turcima protiv Habsburgovaca, a upravo su Valoi prvi počeli igrati za poljsku barikadu protiv Njemačke na Istoku. U sljedećem stoljeću, Richelieu je doista pomaknuo njemačke pijune tijekom Tridesetogodišnjeg rata. Rezultat njegove politike bio je ostaviti Njemačku na milost i nemilost Burbonske monarhije cijelo stoljeće, sve dok pojava Pruske pod Fridrikom Velikim nije uvela potpuno novu snagu u njemačku politiku.

Pojavom Fridrika Velikog približavamo se modernoj fazi njemačke povijesti - i toj borbi između Hohenzollerna i Habsburgovaca, između protestantske, polunjemačke Pruske koja je težila biti njemačka, i njemačke Austrije koja je težila biti nenjemačka i - unutar dinastičkih granica - paneuropska, što je bio jedan od glavnih, iako neizravnih, uzroka posljednjeg rata. Reformacija je bila unutar određenih njemačkih granica, pangermanski pokret, a može se smatrati i reakcijom na stanje ekonomske zaostalosti u koje je Njemačka zapala kao rezultat pomicanja trgovačkih putova tijekom petnaestog stoljeća. Wallenstein, nesumnjivo najveći Nijemac svog stoljeća, imao je široke, iako nejasne ideje o pangermanskom jedinstvu, a dočekao je smrt kao rezultat intriga sa sjevernonjemačkim knezovima protiv interesa dinastije Habsburgovaca. Fridrik Veliki ozbiljno je doveo u pitanje habsburšku hegemoniju u srednjoj Europi i iskoristio je slabost Francuske u predrevolucionarnom razdoblju kako bi srušio poljsku barikadu protiv Pruske na Istoku. Napoleonski ratovi bili su tek neugodan prekid u suparništvu ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

između dviju germanskih sila. Njihovi rezultati bili su znatno jačanje pruskog položaja, jer su oslabili neovisne kneževske kuće u Njemačkoj i omogućili Pruskoj tijekom prve polovice devetnaestog stoljeća da prisili manje države na carinske unije. Fridrik Veliki osvojio je Šlesku. Prisilno sudjelovanje njegovih nasljednika u kontinentalnoj blokadi tijekom Napoleonskih ratova postavilo je temelje njemačke proizvodne industrije koja je osnovana kako bi popunila prazninu nastalu isključenjem britanske robe. Carinske unije ujedinile su s Pruskom stare hanzeatske gradove, a modernizirana Sjeverna Njemačka suočila se s Austrijskim Carstvom koje je zapravo bilo prežitak renesanse.

Godine 1866. Austrija je izbačena iz Njemačke konfederacije i prestala je biti njemačka sila. Otprilike u isto vrijeme izbačena je iz Italije, kojom je doista dominirala sve do nakon prve polovice devetnaestog stoljeća, te je sada prestala biti talijanska sila. Ali ovdje se može uočiti nevjerojatna politička fleksibilnost habsburške dinastije.

Austrija je tijekom druge polovice devetnaestog stoljeća brzo težila postati slavenska sila, vladajući nad manjinom njemačkih podanika koji su slučajno živjeli u Austriji i Češkoj. Moguće je da bi Austrija preživjela kao mađarsko-slavenska konfederacija da je Franjo Josip ranije umro, a Franjo Ferdinand dulje živio. Ali stari car, kako je rekao kralju Edwardu, „nikada nije mogao zaboraviti da je njemački princ“.

Tijekom dvadeset godina koje su prethodile ratu, u Austriji se razvio snažan pangermanski pokret, predvođen Karlom Leugerom - popularnim bečkim gradonačelnikom - koji je zapravo želio vidjeti kraj Habsburškog Carstva i Monarhije te ujedinjenje njemačkih dijelova Carstva unutar Velike Njemačke. Da je postignuto pangermansko rješenje ili "federalno" (slavističko) rješenje nadvojvode Franje Ferdinanda, povijest Europe možda bi dobila sasvim drugačiji impuls. Ali Hohenzollerni su, zapravo, naslijedili ulogu Hohenstaufena i Habsburžana. Potonji su praktički bili manevrirani u položaj vazalnih knezova, a razvojem politike Trojnog saveza Hohenzollerni su samo dali novu snagu i novu smjernicu paneuropskoj politici svetih rimskih careva.

Adolf Hitler odrastao je u atmosferi pangermanske propagande predratnog Beča, a u svojim spisima nakon rata ogorčeno osuđuje ono što smatra antinjemačkom i čisto dinastičkom i kapitalističko-monopolističkom politikom koju je pripisao Hohenzollernima. Također se protivio politici kolonijalnog širenja koju su Hohenzollerni pokrenuli, a kojoj se stariji nacionalistički političari poput Hugenburga i Schachta još uvijek pridržavaju. Stoga je potrebno imati na umu ove dvije važne tendencije koje upravljaju nacionalsocijalističkom politikom u djelovanju. Prvo, nacistička politika je u biti nacionalna po tome što je reakcija na katastrofalnu paneuropsku politiku Habsburgovaca i Hohenzollerna. U duhu Bismarcka, koji je proglasio da „cijelo Istočno pitanje ne vrijedi kostiju jednog pomeranskog grenadira“, ona odbacuje svaku ambiciju da se nenjemački teritoriji dovedu pod njemačku vlast. S druge strane, predstavlja izazov uspostavljenom državnom sustavu Europe kada naglašava potrebu uključivanja svih teritorija naseljenih njemačkim govornim stanovništvom u strukturu „Trijeg Reicha“.

Površno gledano, pangermanske rekultivacije nacističkih idealista čine se nespojivima s daljnjim mirom u Europi. No, ono na što se čini da gospodin Hitler u osnovi cilja jest priznanje činjenice da se Njemačka mora smatrati ne samo ravnopravnom među velikim silama, već da te sile moraju dopustiti i legitimno širenje Njemačke te, ako je potrebno, pronaći putove kojima se ona može širiti. Tu

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Nema ništa posebno nemoralno u ambicioznoj njemačkoj teritorijalnoj politici. Tijekom posljednjih petnaest godina tolerirali smo isključivu i nepopustljivu kontinentalnu politiku francuske demokracije, a Liga naroda uvelike se koristila za poticanje razvoja nove slavenske skupine u istočnoj Europi. Potrebno je zapamtiti da su europske granice oduvijek bile izuzetno fluidne i da nema povijesnog opravdanja da ih se u sadašnjem trenutku europske povijesti smatra posebno trajnima.

U istočnoj Europi, slavenska skupina - Poljska, Česi i balkanski Slaveni, za razliku od Rusa - mora se smatrati prilično trajnim elementom u europskoj povijesti. I Poljska i Češka bile su zapravo starije države od Pruske. S druge strane, Rusija je relativno noviji fenomen, koji se kao europska sila pojavio tek početkom osamnaestog stoljeća. Bio je to rad dvaju velikih vladara - Petra Velikog i Katarine Velike. Posljednji rat je uništio Katarinino djelo, a ruska granica potisnuta iza Pripjetskih močvara. Boljševici su mnogo učinili kako bi potkopali i kulturnu i nacionalnu osnovu bivšeg Ruskog Carstva. Stabilne institucije i ideje su uništene, a mnogi narodi koji čine Sovjetski Savez razvijaju dezintegrativne tendencije brzinom koja se općenito ne shvaća. Rusija postaje politička ničija zemlja - činjenica koju Japanci na krajnjem istoku, čini se, jako cijene.

U tom smislu, nedavni njemačko-poljski pakt dobiva na značaju i ukazuje na mogućnost potpuno nove orijentacije u baltičkoj politici. I Njemačkoj i Poljskoj potrebno je ono što se može definirati kao prostor za „seljačku ekspanziju“. Gospodin Hitler i drugi predstavnici nacističke ideologije, poput Darrea i Rosenberga, naglasili su da je cilj nacističke Njemačke prazna teritorija gdje njemački seljak može obrađivati svoju zemlju i gdje njemačke zajednice mogu izgraditi svoje živote kao sastavni dio Njemačke. To je potpuno drugačija koncepcija od „kolonijalnog imperijalizma“ Hohenzollerna i modernih konzervativnih nacionalista poput Schachta i Hugenburga. Uspješan rat protiv Poljske ne bi riješio njemački problem „seljačke ekspanzije“, jer je sama Poljska gusto naseljena i ima rastuću populaciju. Ali obje zemlje imaju ambicije na Istoku koje su u sedamnaestom i osamnaestom stoljeću provjerene švedskom intervencijom i usponom Romanovskog Carstva. Nedavno su se podsjetili na mogućnosti tih ambicija kada su Nijemci okupirali baltičke pokrajine tijekom rata i kada su Poljaci okupirali Ukrajinu 1920. godine.

Ukrajinski nacionalisti, koji žele odvajanje od Rusije, imaju vrlo važne veze s Berlinom i Varšavom, i moguće je da ti elementi mogu biti ključni u formuliranju osnove zajedničke njemačko-poljske politike u "dalekoistočnoj" Europi. Bilo kakvi izgledi za rat su naravno uznemirujući, ali čini se očitim da je najizravniji način da se budući rat učini neizbježnim u Zapadnoj Europi ignoriranje ne samo njemačkih težnji već i njemačkih potreba. A oslobađanje njemačke energije prema Istoku čini se beskrajno poželjnijim od "zastoja" duž Rajne i u Austriji - što je jedina krajnja alternativa.

U nacističkoj Njemačkoj postoji izrazito malo neprijateljskih osjećaja prema Britaniji, niti se čini da postoji ikakva tendencija usmjeravanja službene propagande protiv Britanije, unatoč izrazito provokativnom stavu koji su zauzeli dijelovi tiska u ovoj zemlji - a također i određene političke skupine otkako su nacisti došli na vlast. Naravno, postoji pokret agitacije za povratak afričkih kolonija Njemačkoj, ali inspiracija te agitacije dolazi uglavnom iz sada nevažnih konzervativnih nacionalističkih krugova. Mišljenja se mogu razlikovati o vrijednosti ovih kolonija za nas ili za Nijemce, ali sam gospodin Hitler ispovijeda prezir prema „kolonijalnom imperijalizmu“ koji inspirira nacionalističke skupine.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Svakako je politika temeljena na „izvoznom kapitalizmu“ – a to je politika koja zahtijeva kolonije – suprotna ekonomskoj teoriji „autarhične države“ i može se sa sigurnošću reći da nacisti – barem u sadašnjoj fazi – ne žele ponovno ući na afričko područje. Cijeli naglasak njihove propagande je na obnovi seljačkog života kao osnove autarhične države i na potrebi za daljnjim zemljama geografski uz Njemačku gdje se njemačke seljačke zajednice mogu proširiti i razviti taj njemački korporativni život u kojem nacisti vide početak i kraj svega. Ako ih takva politika dovodi u sukob sa silama i interesima koji nisu britanski interesi, teško da je posao Britanije da ide u križarski rat kako bi održala imunitet najkorumpiranije tiranije koja je ikada okaljala povijest ljudske rase.

---

[1] Osim možda za vrijeme kratke vladavine cara Josipa II.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Socijaldemokracija u propadanju, John Beckett

Analiza rezultata dopunskih izbora od posljednjih općih izbora pokazuje da je Laburistička stranka povećala svoj prosječni postotak glasova u anketama u odnosu na onaj iz 1929. za gotovo 15 posto. Godine 1929. osvojila je 289 mjesta, a s pet neovisnih zastupnika koji su je podržavali, imala je lobističku snagu od 294 mjesta. Trinaest dodatnih pobjeda dalo bi joj moć. Prema podacima iz 1929., stopa porasta glasova jednaka onoj na dopunskim izborima bila bi dovoljna da stranka osigura jasnu parlamentarnu većinu. U nedostatku bilo kakvog velikog zamaha prema fašizmu u prvom izbornom natjecanju, može se zaključiti da ne postoji nijedan drugi čimbenik koji može izbjeći takav redoslijed događaja. Doći će do redovnog njihanja njihala i dvije strane Doma će se izmijeniti poput nogometnih momčadi na poluvremenu.

Ništa ne bi bilo zabavnije, da nije tragično, od proučavanja različitih mišljenja naših „nacionalnih vođa“ i tiska o vjerojatnom smjeru kada Parlament bude pod kontrolom laburista. Ona se kreću od vizija Britanije na potpuno crvenoj ruti, sa Sir Staffordom kao vozačem, do blagih udobnosti gospodina Greenwooda i dr. Daltona, koji nam slikaju sliku Britanije nepromijenjene, osim prosperiteta, s prednjom klupom nevjerojatno „džentlmenskih“ supermena koji povećavaju najamninu Mayfaira jednako postojano kao što zaglađuju sirotinjske četvrti s lijepog lica naše zemlje.

Velika tragedija, crvena propast i blagotvorna učinkovitost predviđeni su redom. Nevjerojatno je da se nijedan od proroka nije potrudio pažljivo ispitati načela socijaldemokracije na kojima se temelji Laburistička stranka, te sudbinu tih načela (ili nedostatka načela) u svakoj zemlji u kojoj su isprobana. Ova studija, potpomognuta pregledom prošle povijesti laburista i nepristranim ispitivanjem karaktera i dosjea njihovih vođa, neizbježno upućuje na zaključke manje dramatične, ali mnogo strašnije od bilo kojih koje smo već razmotrili.

Moja je namjera tvrditi da laburistička vlada ne znači ni revoluciju ni evoluciju. To znači beskičmenu vladu od strane nebitnih osoba bez ikakvih vodećih načela; to znači lutanje bez smjera u kaosu neiskrenih riječi; to znači neartikuliranu uzbunu usred ekonomske nesigurnosti i financijske panike koju povećavaju nervozni i neiskusni ministri.

Bez koristi za autsajdera, na laburiste se može osloniti da laju na i uzbune glavnog. Rezultat neće biti iznenadna katastrofa s kojom se može lako nositi, već iscrpljivanje vitalnosti nacije i ubrzanje propadanja do te mjere da će ga možda biti nemoguće zaustaviti. Teorija socijaldemokracije, doista, sažeta je u službenoj isprici same Laburističke stranke za 1933.; Možda smo bili neučinkoviti; ali cijelo smo vrijeme bili na pravom putu.

Suočeni s promijenjenim ekonomskim uvjetima uzrokovanim ogromnim napretkom proizvodne snage zahvaljujući modernim strojevima i znanosti, tri osnovne ideje - fašizam, komunizam i socijaldemokracija - bore se za prevlast u svijesti civiliziranog svijeta sve od 1918.

Na prvi pogled socijaldemokracija je najprivlačnija. Komunizam zahtijeva nemoguće

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

previranja i žrtve kako bi se postigli vrlo kontroverzni rezultati. Fašizam upućuje veliki poziv višoj, samoodricajućoj strani ljudskih bića. Prosječan čovjek je lijen i sebičan. Ne želi raditi i prihvaćati disciplinu; prije svega ne želi morati razmišljati i žrtvovati se za dobrobit rase. Socijaldemokracija obećava zadovoljstvo bez boli, idealizam bez truda, prosperitet i pravdu bez planiranja. Nije se mogao izmisliti učinkovitiji oblik droge za mase, i teško je čuditi što su se u Rusiji, Italiji i Njemačkoj, gdje se osjetila puna snaga mećave uzrokovane ratom, te nacije okrenule socijaldemokratima za spas.

Prostor ne dopušta dulje ispitivanje, s citatima, neuspjeha socijaldemokracije u tim zemljama. Ne samo da nije uspjela provesti mirnu transformaciju iz grabežljivog kapitalizma u socijalizam, kako je obećala, već nije uspjela ni najmanje kontrolirati pljačkaša, s kojim je u Njemačkoj, barem, formirala brz i čvrst savez. U sve tri zemlje radnici su se našli u daleko gorem položaju nego što su bili prije nego što je socijaldemokracija došla na vlast, i u sve tri zemlje lekcija se pokazala dovoljnom da okrenu leđa takvim oblicima demokracije i da nastoje povratiti svoj ugled i učinkovitost pod nacionalnim vodstvom. Rusija, manje napredna zemlja, usvojila je sada brzo nestajući oblik komunizma, dok su se Italija i Njemačka, s višim standardom civilizacije, okrenule fašizmu za spas.

Vrlo letimičan pregled socijaldemokratske teorije dovoljan je da pokaže da ono što
Ono što se dogodilo u ove tri zemlje bilo je neizbježno i mora se dogoditi gdje god se njegova politika isproba.

Socijaldemokrat je racionalizator demagogije, dok je njegova stranka uvijek prepuna zastupničkih klubova, a visoki položaji ispunjeni ljudima koji možda nemaju ništa za preporučiti osim moći površnog govora. Njegove najviše dužnosti dostupne su demagogu i samo njemu. Kao što su mu principi nejasni, a principi njegovih protivnika određeni, tako njegovim vođama nedostaje fanatizam komunista ili strogost fašista. Steknite moć glasanjem - ne moć da nešto činite, već moć da preuzmete dužnost. Obećajte bogatima i siromašnima da ćete im biti prijatelj. Ukinite sirotinjske četvrti i večerajte s vlasnikom sirotinjske četvrti. Povećajte plaće, ali dajte titule lošem poslodavcu.

Nacionalizirajte banke, ali poslušajte bankara. Pobijedite međunarodni kapital poljupcem dobrodošlice.
Smanjite naoružanje dok se miješate u poslove svake druge zemlje. Ovo su neki od prikladnijih slogana za laburističke kandidate. Nije iznenađujuće da se u svijetu sumorne stvarnosti ova mješavina oportunizma, idealizma i čiste slabosti karaktera urušila kad god bi joj se pripisala odgovornost.

Ispitivanje povijesti Laburističke stranke pokazuje koliko se točno te tendencije ostvaruju u praksi; i, uzimajući u obzir uznapredovaliju fazu propadanja u navedenim kontinentalnim zemljama, ništa nije upečatljivije od usporedbe njihove nedavne povijesti s našim vlastitim iskustvima. Društvene i ekonomske poteškoće dovele su do širokog prepoznavanja potrebe za promjenom u strukturi nacije. Isproban je naizgled lak put socijaldemokracije; uslijedili su kaos i korupcija; a vodstvo, pogrešno nazvano diktaturom, moralo se prizvati.

Studija naše Laburističke stranke pokazuje potpuno iste tendencije kao i već spomenute Socijaldemokratske stranke. Može li njezin najoptimističniji pristaša doista tvrditi da u cjelokupnim uvjerenjima i politici stranke postoje dvije konzistentne točke? Čak i da nemamo evidenciju njihovih prethodnih mandata koja bi to dokazala, govori njihovih vođa i stupci Daily Heralda sadrže svaku moguću nedosljednost. Socijalistička liga i najmirniji sindikalni vođa ujedinjeni su u svojoj želji za izbornom pobjedom, ali nemoguće je pronaći jednog ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

jedinu točku jedinstva u svojim planovima za vladu nakon što se ostvari pobjeda. Prisustvujte bilo kojem sastanku laburista gdje ima više od jednog govornika, i ako govornici odu dalje od uzvišenih težnji do praktične politike, najupečatljivije razlike će se odmah pojaviti.

Prva zaista velika parlamentarna Laburistička stranka vraćena je 1922. Nikada, čak ni u „paragrafskom Parlamentu“ iz 1906., tako neobična zbirka ekscentričnosti nije stigla u Westminster. Ne bi se mogao dati bolji opis od onog koji je dao Scanlon u svom djelu Propast i pad Laburističke stranke: —

„Politika, međutim, kao i nedaće, stvara čudne suputnike, ali sigurno je reći da nikada najgori oblici nedaća nisu uspjeli okupiti tako čudne, raznolike tipove kakvi su se našli nagurani jedan pored drugog u našem laburističkom krevetu u Parlamentu 1922. godine - svi s pritužbom pridružili su se Laburističkoj stranci u uvjerenju da ona . . . postoji isključivo da bi ispravljala pojedinačne nepravde; a kada bi se neka bogata osoba pridružila Stranci, odmah bi osjetila da bi je trebalo usvojiti za Parlament kako bi se pritužba mogla pravilno riješiti... sjetite se gospodina Egertona Wakea, laburističkog nacionalnog organizatora, čiji je posao bio plasirati kandidate, rekavši da je najveća nevolja Ja Stranke predoziranje nezadovoljnim generalima.“

Sveukupno, neki čudni primjerci pronašli su svoj put u Laburističku stranku... svaki je imao fiksnu ideju: neki su se usredotočili na istrošene konje, neki na potlačene manjine, pod uvjetom da manjine nisu bile preblizu. Bilo je generala koji su bili previđeni u ratu i željeli su da se promijeni cijeli sustav promaknuća. Drugi (ne generali) bili su spremni posvetiti svoje vrijeme i energiju kako bi se osiguralo da se Subota svetkuje; drugi su mogli mirno gledati na teške uvjete koji su se nametnuli nezaposlenima, ali bi rado uništili Stranku da je predložila da se na popis doda ijedan radnički klub. Bilo je i drugih koji su vjerovali da će grupni sastanci za svakodnevno zagovaranje kod Boga riješiti problem siromaštva, a bilo je i drugih bez određenih stavova o bilo čemu.

Godine 1906., kada su neki laburistički zastupnici svijetu nagovijestili velika pitanja kojima su se nadali posvetiti svoj parlamentarni život, gospodin Bernard Shaw ispričao se svemiru što je ikada bio povezan s njima. Nema zapisa o tome što je rekao 1922.

Manje od godinu dana kasnije ova šarolika skupština postala je službena vlada zemlje.
Nakon nekoliko mjeseci mandata, država ga je bez odlaganja otpustila. Pet godina g.
Baldwin je pripremio nacionalni um za bilo kakvu alternativu, te je 1929. laburistička vlada, kojoj je nedostajalo samo nekoliko glasova za većinu i koja je gotovo uvijek imala stvarnu fizičku većinu unutar Zastupničkog doma, vladala s nelagodom i sramotom dvije i pol godine, sve dok kriza 1931. nije dovela do njihovog privremenog izbornog izumiranja.

U Rusiji je Kerenski savjetovao oprez sve do trenutka kada je pobjegao pred ogorčenom i razočaranom nacijom, koja se okrenula boljševicima za vodstvo koje on nikada nije imao hrabrosti pokazati. U Italiji su socijaldemokrati okupirali tvornice i, nemajući planove kako ih voditi, krotko su dopustili da ih fašisti istjeraju i unište, dajući Talijanima planove umjesto govora i djela umjesto intriga. U Njemačkoj su socijalisti imali svu vlast u svojim rukama 1919., ali su u strahu potrčali k Junkersima za pomoć; dvanaest godina su se skrivali iza Weimarskog ustava; a 1933., jedva blejajući prosvjed, napravili su mjesta Hitleru i disciplniranom vodstvu jurišnih trupa.

Nije iznenađujuće da bivši engleski socijalistički zastupnik piše da socijaldemokracija ovisi o tome hoće li ikada doći na vlast. Ovaj članak je započeo upozorenjem da

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Laburistička stranka mora, ako brojke s dopunskih izbora išta znače, ponovno osvojiti vlast na sljedećim izborima. Čitatelj se s pravom može pitati kako je, s obzirom na prethodne činjenice, moguće da milijuni birača ponovno glasaju za laburiste. Odgovor leži u lažnom izgovoru koji se navodi na svakoj laburističkoj platformi: — „Nikada nismo imali većinu.“

Koliko god to zvučalo nevjerojatno, velika većina biračkog tijela, čini se, sasvim iskreno vjeruje da bi, da je 1929. godine vraćeno još dvadeset sindikalnih vođa ili inteligencije srednje klase , laburistička vlada uspješno provela mnoga i raznolika utopijska obećanja koja je dala tijekom svoje izborne kampanje. Kako nedostatak većine objašnjava radnicima uvođenje i provođenje kroz Donji dom, često protiv nekih liberalnih i konzervativnih glasova, zakonodavstva koje je definitivno protiv radničke klase, poput Zakona o anomalijama i Zakona o rudnicima ugljena, ne pretvaram se da razumijem. Kako se propovijedanje klasne mržnje i okupljanje masa za uništenje kapitalizma pretvara u neobuzdani snobizam i puzajuću podložnost londonskom Cityju zato što ima 294 zastupnika umjesto 307, misterij je koji nikada nije objašnjen.

Što god drugo nije u redu s Laburističkom strankom, daleko su otišli u rješavanju problema suočavanja s neugodnim pitanjima. Otkrili su da je najbolji način okrenuti im leđa. Objašnjenje ustupa mjesto denuncijaciji; izlaganje se vrši fulminacijom; a neuspjeh u ispunjavanju obećanja danih u prošlosti čini se da je u očima birača više nego prikriven dodatnom velikodušnošću u davanju obećanja za budućnost.

Glavni dokaz da laburisti ne mogu vladati ne leži u njihovom neuspjehu, koliko god to bilo prezrivo u prošlosti, već u psihologiji njihovog vodstva i lakovjernosti njihovih običnih članova. Izvanredna blagost koja se u Britaniji uvijek pokazuje prema onima za koje se popularno pretpostavlja da su se uspjeli probiti do visokih položaja vjerojatno objašnjava čudan način na koji oni koji su u poziciji da znaju istinu dopuštaju da mazne tvrdnje laburističkih vođa o neuobičajenim standardima pravednosti prođu neosporno.

G. MacDonald kao vođa Nacionalne vlade danas slijedi potpuno istu politiku kao i kada je bio vrlo cijenjeni i voljeni vođa laburističke vlade. Jedina je razlika u tome što je ta politika uspješnija jer je okružen sposobnim ljudima umjesto neučinkovitima. Pa ipak, vidimo laburističke vođe koji su ga s ponosom slijedili prije 1931. godine, a sada ga proklinju i osuđuju zbog potpuno istih metoda kojima su prije, kada ih je koristio, osuđivali druge ljude jer su im se protivili. Standard poštenja je toliko nizak da laburistički zastupnici u prošlosti i sadašnjosti, koji su se motali oko njegovih vrata u nadi da će dobiti priliku otvoriti ih i reći "Dobro jutro", sada krive MacDonalda, Thomasa i Snowdena za sve zločine prošlosti. U jednom dahu tvrde da su demokratska stranka; u sljedećem kažu da je u parlamentarnoj skupini gotovo 300 snažnih trojica muškaraca odgovorno za ono što sada osuđuju kao zločinačko ponašanje.

Opći primjer ove nepoštene propagande može se pronaći u izjavi koja se redovito daje s laburističkih programa da su jedina stranka koja objavljuje bilancu stanja, te u njihovoj osudi starijih stranaka zbog korupcije u prodaji počasti i prikrivanju tajnih izvora prihoda. Mnogi članovi nesumnjivo vjeruju tim izjavama kada ih daju. S druge strane, mnogi moraju biti svjesni da su čelnici već niz godina primali velike privatne pretplate i koristili ih po vlastitom nahođenju - pretplate koje nikada nisu bile uključene ni u jednu ikada izdanu izjavu. Laburistička stranka oduvijek je osuđivala praznu pompu titula, ali pregled popisa počasti dok je bila na vlasti ne sugerira nikakvu promjenu u tradicionalnom načinu sastavljanja tih popisa. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Veći dio laburističkog vodstva je svjesno licemjeran u tim stvarima, obični članovi su toliko nevjerojatno lakovjerni da je teško ne tvrditi da zaslužuju vodstvo koje imaju.

Što će biti kraj demokracije? Počevši od proučavanja povijesti socijaldemokracije drugdje, naše ispitivanje Laburističke stranke u Britaniji mora nas dovesti do uvjerenja da, baš kao što pokazuje sve karakteristike kontinentalnih pokreta, tako se i njezin napredak neizbježno mora razvijati u istom smjeru. Moguće je da je ovo sve samo ne vesela misao. Osim ako se nacija ne urazumi u vrlo kratkom vremenu i ne ponudi joj se snažna i praktična alternativa, negativne vrline financijama opterećene Konzervativne stranke sigurno će nam predstaviti laburističku većinu u Westminsteru. Konzervativci će sigurno održati laburističku vladu na vlasti najmanje dvanaest mjeseci. Birači ne bi shvatili koliko su laburisti bili loši i zaboravili bi koliko je loš bio konzervativizam u to vrijeme.

Stoga je od primarne važnosti da fašizam bez daljnjeg odgađanja predstavi tu alternativu. Ne smije se dopustiti da se tragična povijest drugih zemalja ovdje odvija. Okrenuli su se konstruktivnom planiranju i autoritativnom vodstvu kao posljednjem resursu kada su ih nekonstruktivna reakcija i plašljivi socijalizam doveli na rub katastrofe.

Laburistička vlada koja se obvezala poboljšati položaj masa otkrit će, po dolasku na vlast, da je ormar prazan. Prošla su vremena kada se iz viška moglo pronaći nekoliko milijuna za otkup radnika. Ogorčeni potpunim neuspjehom laburističke vlade da im pomogne i razjareni nepromišljenom prirodom njihove propagande, radnici će se okrenuti neredima i komunizmu kao izlazu. Uznemireni divljim govorima za dolazak na vlast, investicijska klasa će se oglasiti s katastrofalnim posljedicama za naš ekonomski položaj. Socijaldemokracija će se suočiti sa svojim povijesnim problemom: - Kako zadovoljiti svoje pristaše, a da ne napada svoje protivnike. U socijalističkom uvjerenju nema rješenja. Za manje od tri godine suočit ćemo se s pravom krizom koja će onu iz 1931. učiniti vrlo sitnom stvari.

Je li moguće vjerovati da će demokracija, kakvu danas poznajemo, preživjeti ovo stalno sunovratjenje u katastrofu? Fašizam se mora truditi uvjeriti naciju u svoje planove sada, a ne kada nam katastrofa prijeti.

Laburisti ne mogu vladati, a ako se korporativna država odgodi dok socijaldemokracija ne požnje svoju žetvu kaosa, spas nacije i dalje će ležati u činjenici da su ljudski umovi pripremljeni i da se pokret Crnih košulja konsolidirao.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Fašizam i rat, general-

major J. F. C. Fuller

Fašistički pogled na rat je stav zdravog razuma, jer je fašist realist. Za njega je beskorisno zatrpavati problem rata riječima i anatemama, kao što to često čine oni koji su uspješno izbjegli ovo posljednje, jer je emocionalizam antiteza realizma. Otvoren je ispitati problem kao što liječnik pregledava pacijenta, ali odbija da ga zabavi „slava“ s jedne ili „užas“ s druge strane.

Ako je problem rješiv, riješit će se znanstveno, odnosno traženjem istine, održavanjem nepristran um i rad na uredan način. Histerija to sigurno neće riješiti.

Proučavajući rat povijesno i psihološki, fašist dolazi do zaključka da su u određenim okolnostima ratovi nužni, a u drugima nisu. Stoga odlučuje da su okolnosti glavni faktor, da upravo one stvaraju ratove i da, posljedično, sam rat nije bolest, već vrhunac bolesnog stanja mira. Nije problem u mikrobu, već u groznici koju uzrokuje mikrob. Bez te groznice pacijent bi lako mogao umrijeti od unutarnjeg trovanja, no ako mu temperatura poraste iznad određene točke, sigurno će se srušiti; u svakom slučaju vjerojatno će biti fizički oslabljen kada mu bolest prođe. Ne treba kriviti groznicu, već njezin uzrok. Fašist stoga kaže: „Rješavat ću ovaj problem uzročno i dok se njegov uzrok ili uzroci ne uklone, držat ću zalihu kirurških instrumenata i lijekova, svoje mornarice, vojske i zračne flote, jer ne vidim razloga da se uzdam u vjerska liječenja i ostale šarlatanske trikove. Posljedično, neću imati ništa s pacifističkim vještičarstvom koje se uzda u bajalice, čarolije i paktove.“ Zbog toga odbija da ga razoružanje i slične zavaravanja skrenu s traga njegove potrage za istinom, jer oružje samo po sebi ne može stvoriti ratove ništa više nego što pincete i skalpeli sami po sebi mogu stvoriti bolesti.

„Stoga“, kaže fašist, „ispitajmo mir, jer će se u nezadovoljstvu mirom otkriti uzroci rata, i dok se oni ne uklone, ne namjeravam baciti svoje kirurške instrumente. Zapravo, što su zagovornici mira histeričniji, to sam sigurniji da će se rat vratiti, stoga ću se pobrinuti da moji instrumenti i lijekovi budu najbolje dostupni.“

Tada se fašist okreće dobu u kojem živimo, jer iz tog doba proizaći će sljedeći rat, i nakon što ga je nepristrano proučio, dolazi do zaključka da danas postoje dva glavna uzroka rata, naime: prenaseljenost i fiskalno-ekonomska anarhija. Upravo oni uzrokuju vojne uzroke - potrebu za osvajanjem, teroriziranjem i uspostavljanjem nenapadljivih granica.

Prvi od ova dva glavna uzroka on promatra na sljedeći način: Koliko god to bilo žalosno i dosadno, činjenica je da gladni čovjek radije krši zakon krađom hrane nego da umre od gladi. U svakoj civiliziranoj i neciviliziranoj zemlji slaže se da čovjek ima pravo braniti svoj život; zašto bi se onda taj čovjek ubio glađu kada može sačuvati svoj život krađom? Posljedično, kada zemlja postane prenaseljena, suočava se s dva puta: može počiniti samoubojstvo u građanskom ratu ili okupirati susjedni teritorij, što znači rat osim ako nije naseljen.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

od strane pacifista opijenih paktom. To su činjenice koje se ne mogu opovrgnuti. S obzirom na prenaseljeni Japan, besmisleno je da se Liga protivi japanskoj ekspanziji. Mnogo mudriji postupak bio bi svake godine u tu zemlju slati nekoliko tisuća tona kontracepcijskih sredstava.

Isti problem imamo i u Indiji: Bijela knjiga ili ne, ako se Indijci nastave razmnožavati sadašnjom brzinom, osim ako širenje ne postane moguće, Indija mora eksplodirati prije kraja ovog stoljeća. Godine 1921. njezino je stanovništvo bilo 320 milijuna, a 1931. 350 milijuna. S ovom stopom rasta, bit će oko 700 milijuna u 2001. godini, i osim ako se Marie Stopes ne potrudi ili svaka stabljika kukuruza ne naraste dva klipa, kataklizma je unaprijed osuđena. To je činjenica koju nikakva olovka i tinta ili pobožne riječi ne mogu izbrisati; stoga fašist radi na činjenicama - on je realist.

Što se tiče drugog od dva glavna uzroka, fašist se odmah suočava s onim što se proglašava "ekonomskim nacionalizmom", za koji mnogi pretpostavljaju da u njemu obitava vrag štrajka. Nikada očaran riječima ili imenima, ispitujući to, otkriva da se ono što se zapravo misli, ali što je pod liberalnom demokracijom hereza šaptati, jest anarhično trgovanje: Idi kako hoćeš, radi što možeš, varaj, podmićuj, bori se i neka vrag uzme najugroženije. Tržišta i strani krediti zauzimaju veliku ulogu u ovom beskrvnom ratu rezanja novčanika. Ukratko ću ih redom ispitati.

Budući da danas sve nacije proizvode više nego što mogu kupiti u postojećem financijskom sustavu, svjetska proizvodnja premašuje svjetsku potražnju. Tržišta stoga postaju uzroci sukoba i područja za odlaganje nezadovoljstva, kao i robe. Budući da je, očito, nemoguće da svaka zemlja proda više nego što može kupiti, privatni interesi uključuju njihove vlade, a vlade zveckaju mačevima kako bi se međusobno zastrašile - njihovo zveckanje su uvrede dnevnog tiska. Pohlepa rađa zavist, zavist strast i mržnju, a zatim dolazi do nekog incidenta koji detonira potisnute emocije i dolazi do rata. Gotovo ista stvar se događa u borbi za sirovine.

Još snažniji uzrok je borba između velikih središnjih banaka za financijsku kontrolu. Ako se roba ne može platiti robom, dužnik je prisiljen prihvatiti zajam i odmah ulazi u financijsko ropstvo. Kao što jedan pisac kaže o međunarodnim financijerima: „Više od bilo koje druge sile puštene u kaos modernog svijeta, oni su doveli do rata.“ Jednom kada su u njihovom stisku, postoje samo dva načina izlaska iz toga: odbacivanje ili borba. Budući da prvo znači bankrot i nečast, obično se pribjegava drugom.

Tako se događa da se, zbog pohlepe i emocija koji su svojstveni masovnim demokracijama, na oružje ne gleda kao na kirurške instrumente, već kao na luđačke košulje nacionalnih i međunarodnih nezadovoljstava. Njime se ograničavaju unutarnje revolucije i teroriziraju neprijateljski nastrojeni susjedi, ne radi održavanja pravde, već radi održavanja pohlepe. Opet, samo je jedan korak od carinskog zida do utvrđene granice, a ako je postojeća granica slaba, postoji svaki poticaj da se traži druga, jača. U prošlosti su se tražile jake obrambene granice kako bi se osigurala nacionalna egzistencija, a sada se traže kako bi se osigurala međunarodna lihvara.

Dana 11. srpnja 1933., g. Chamberlain je u Donjem domu rekao: „Mi sami i dalje ostajemo pri mišljenju koje smo cijelo vrijeme imali, a to je da su glavni problemi od kojih svijet danas pati međunarodnog podrijetla i da se mogu riješiti samo međunarodnim djelovanjem i dogovorom.“ Što se tiče njihovog podrijetla, u pravu je, ali budući da Sotona ima neobičnu odbojnost prema istjerivanju Sotone, fašist je više nego sumnjičav u pogledu njegovog lijeka. Zato ne vjeruje u ugovore o razoružanju, mirovne paktove i međunarodne policijske snage o kojima članovi Lige naroda ili njezini pristaše raspravljaju iznutra i iznutra, a zatim izvana prema unutra.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Liga se ne zalaže za mir, ona predstavlja status quo: predstavlja mit, inerciju, a ne promjenu stvarnosti. Svijet se kreće i mi se moramo kretati s njim; ne može biti zaustavljanja bez truljenja, a trulež rađa rat, jer trune civilizaciju. Na primjer, ispitajte problem Austrije, trenutno središta europske truleži: 1918.-1919. veliko carstvo svedeno je na malu državu s ogromnim kapitalom; to jest, s položaja milijunaša na siromaha koji još uvijek mora platiti svoju kuću - Beč - milijunašku stanarinu. 1931. Njemačka je predložila Carinsku uniju, a Francuska je, osjećajući da će biti torpedirana, odmah odlučila torpedirati ovu Uniju pomoću tog neuništivog oružja uništenja, Vijeća Lige. U biti ekonomsko pitanje, upućeno je na odlučivanje Stalnom sudu međunarodne pravde i razapeto na političkoj muci, a vitlima su, između ostalih, upravljali Salvador, Kuba, Kolumbija i Kina - tada u stanju otvorene anarhije. Da su Kuba ili Salvador glasali drugačije, Unija bi postala svršena činjenica; budući da nijedna nije glasala, nije dopuštena.

Je li ovo razumno ili ludo? Je li ovo način za integraciju svijeta i uspostavljanje trajnog mira?
Bilo bi razumnije i poštenije da je Liga proglasila: „Austrija je nemoguća zemlja, ona je siromah Europe, i ako joj se ne dopusti ova Unija, moramo je zadržati i plaćati joj milijune funti svake godine.“ Čak i tada, kakvo bi pravo Liga imala pretpostaviti da Austrijanci - ponosan narod - žele živjeti u sirotištu; jer sve što su željeli bilo je samoodređenje i još ga žele, ali ga ne mogu dobiti, jer su prisiljeni živjeti ne pod vladom koju su sami izabrali, već pod korumpiranim despotizmom.

Austrija je zapravo spriječena da ostvari svoju pravednu sudbinu nametanjem prikrivene međunarodne policijske snage - međunarodne snage novca koja nema potrebu kupovati strane plaćenike; jer uvijek može unajmiti domaće. Upravo takvu silu, denacionaliziranog koljača čiji je jedini poticaj novac, Liga naroda, Pokret novog Commonwealtha i propadajući kapitalizam nastoje nametnuti svijetu. Kad bi to mogli učiniti, prije ili kasnije rezultat bi bio kataklizmička revolucija koja bi završila svjetskim boljševizmom. Je li to onda njihov krajnji cilj?

Pa ipak, unatoč ovom flagrantnom političkom prevarantstvu, ono čemu se fašist najviše protivi jest podmukli moralni napad koji se pokreće pod okriljem oblaka dima pobožnih frazama i histeričnog licemjerja, protiv svega što je muževno i duhovno u čovječanstvu. Čast, vrlina i vjerovanje u bilo što plemenitije od pukog života moraju biti podvrgnuti međunarodnoj pravnoj kontroli. Ali je li mir ili održavanje mira pod svaku cijenu cilj života? Nema li išta na ovom svijetu draže od života? Jesu li ljudi isključivo životinje? S Jamesom Martineauom, fašist vjeruje da:

„Štovanje ljudskog života pretvara se u nemoralno idolopoklonstvo kada se smatra svetijim od pravde i prava, i kada prizor krvi postane strašniji od prizora pustošnih tiranija i trijumfalnih licemjerja... ništa ne može biti slabije ili samoubilačkije od toga da ljudi koji su građani neke države objave da, sa svoje strane, namjeravaju više cijeniti život od pravde. I ako dođe dan kada će se narodi zadovoljiti time da svaki spor, bez obzira na njegovo podrijetlo, podnesu na odluku suda, možda neće biti da je svijet postao bolji, već da su ljudi postali podliji i lošiji jer više nema ničega što im je draže od života.“

Živjeti je prirodni poriv; ali živjeti pravedno - to jest, u skladu s našim najdubljim uvjerenjima - zasigurno je temelj svakog morala i religije. Može li čovjek koji vjeruje da odražava Božju volju podvrgnuti svoju vjeru na sud policijskom sudu? „Živi opasno“ stoga bi se činilo plemenitijim i pravednijim životnim motom od

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

„Sigurnost na prvom mjestu“, koja kada se primijeni na ljudsko srce ne može postići ništa drugo osim uzgoja rase despiritualiziranih eunuha.

Tako se događa da se u filozofiji fašizma život promatra kao sredstvo za postizanje cilja, a ne kao sam cilj. Pojedinac je smrtan, ali Država, ne samo masa pojedinaca, već ono što je plemenito, nadahnuto i inspirativno u njihovoj povijesti, dvjema riječima - nacionalna duhovnost, besmrtna je i beskrajno veća. Zbog toga svaki pojedinac mora živjeti, ne samo da bi je održao, već da bi je podržao svojim životom, mislima i djelima. To je borba za ono što će se učiniti, a ne samo ocjenjivanje vremena na onome što je postignuto. Ako u ovom duhu još uvijek postoji nešto od aktivnosti divlje svinje, hvala Bogu, još uvijek nema ništa od inercije seoske svinje.

Zbog te dinamičnosti, te esencijalne muževnosti, fašizam se zalaže za mir, no ipak se ne boji rata, jer se boji samo tromog života. Stoga, o miru i ratu, kredo fašista glasi:

Legitimni cilj rata je savršeniji mir; jer rat je kirurški instrument.

Legitimni objekt mira je savršeniji čovjek; jer mir je stvaralački instrument.

A legitimni cilj čovjeka je savršeniji svijet; jer čovjek je božanski instrument.

Kako on pretvara ovo vjerovanje u djelo, jer bez djelovanja ne može biti ponovnog rođenja?
problem koji ću sada istražiti.

Povijest sukoba može se podijeliti u dva velika naslova - unutarnje revolucije i vanjske ratove; prvi je oplođivao drugi, a drugi prvi. Sada ću ih redom ispitati.

Ono što fašist kaže jest sljedeće: Međunarodno nezadovoljstvo samo je zbroj bezbrojnih nacionalnih nezadovoljstava. Ako se svijet usporedi s kućom, onda, budući da su joj cigle i mort truli, temelji joj stalno tonu, a zidovi se urušavaju. Stoga je prvi problem u uspostavljanju kreativnog svjetskog mira da svaka nacija dovede svoju kuću u red; jer sve dok su nacije u stanju unutarnje truleži, čim kriza postane neizbježna, njihovi će političari pokušati održati svoj autoritet okretanjem nezadovoljstva prema van, odnosno od doma prema vanjskim poslovima. To je najstariji i najsigurniji put u rat.

Izvrstan primjer za to je poslijeratna Francuska. Njezin sustav vlasti je potpuno korumpiran, pa što rade njezini političari? Kako bi odvratili pozornost javnosti, glasno proglašavaju da je Francuska u opasnosti i hipnotiziraju ljude riječju "Sigurnost". Kad bi bilo moguće osigurati Francusku od svakog oblika napada, bi li francuski političari bili zahvalni? Ne, bili bi prestravljeni, jer bi shvatili da, budući da se ljudi tada ne bi imali čega bojati od stranog rata, usmjerili bi svoju pozornost na unutarnje reforme i revoluciju. "Sigurnost" zapravo nije štit koji se drži prema Njemačkoj, već neprobojni oklop ispod kojeg se Staviskyjevi provlače.

Iako je u gotovo svakoj zemlji uzrok nezadovoljstva ekonomskog podrijetla, njegov izraz, kao što mora biti, je moralne prirode. Siromaštvo ne stvara samo oskudicu, već i osjećaj nepravde. Činjenica da u doba potencijalnog obilja još uvijek postoji stvarno i pretjerano siromaštvo čini se kriminalnim, a kada se na vladu gleda kao na skup gangstera, čovjek koji pati i misli počinje vjerovati u svoje pravo da je svrgne. To je temeljni uzrok svih društvenih revolucija. Uskraćivanje pravednog udjela u proizvodnji zbog zastarjelog sustava raspodjele nije ništa drugo do pljačka. Ako provalnik uđe u vašu kuću i prijeti vam životom, imate pravo zaštititi ga.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

čak i na štetu vlastitog. Očajan čovjek gleda na političko ubojstvo iz sličnog kuta, i kada jednom shvati da je financijer taj koji koristi političara kao konja za uhođenje između njega i onoga što smatra svojim pravim udjelom u bogatstvu, možemo očekivati prvi pad koji se ikada dogodio u povijesti bankara.

Fašist kaže: Zašto rješavati ovaj problem financijske anarhije socijalnom anarhijom? Zašto ga umjesto toga ne riješiti ekonomskom reorganizacijom? Siromaštvo i, posljedično, revolucija nastaju zbog neravnomjerne raspodjele bogatstva, trulog sustava financija, smanjenja plaća, rasta cijena i općeg snižavanja životnog standarda; zašto onda ne organizirati nacionalne industrije tako da se mogu kontrolirati, izražavati i reformirati? Ovo nije socijalizam, u kojem država kontrolira rad, jer se ovdje predlaže kontrola industrije od strane onih koji stvaraju i održavaju rad. To je zapravo najčišći oblik kooperativne demokracije, koji političke demokracije nikada nisu pokušale ostvariti. Ovu kontrolu fašist namjerava uspostaviti putem korporativne države. Industrije će biti podijeljene u samoupravne skupine, od kojih će svaka birati industrijsku korporaciju sastavljenu od poslodavaca, radnika i potrošača. U takvoj organizaciji klasna borba, štrajkovi i lokauti ne mogu naći mjesta. Umjesto borbe za povećanje plaća, cilj će biti podizanje životnog standarda kako znanost i industrija povećavaju proizvodne moći. Što to znači? To iskorištavanje bit će zamijenjeno organizacijom i bit će stvoreno novo društveno tijelo.

Nakon što je uspostavljen prosperitet, sljedeći korak je udahnuti duh novog života u ekonomsku prašinu. Kao što je čovjek dijelom fizički, dijelom moralan i dijelom intelektualan, tako je i društvo ljudi dijelom ekonomsko, dijelom kulturno i dijelom političko. Stoga slijedi da, kao i u samom čovjeku, ekonomski čimbenici trebaju biti grupirani u organe i udove; tako bi i kulturni trebao biti gotovo u potpunosti prepušten pojedincima, a politički bi trebao imati vlast nad cjelinom. Pod time mislim da će glavne aktivnosti politike sastojati se od reguliranja odnosa između pojedinaca i između skupina te u usmjeravanju tih organa i udova, nacionalnih službi, koje samo oni mogu kontrolirati.

Iz ovoga možemo zaključiti sljedeće: Da će privatni život pojedinaca biti što slobodniji; da će prosperitet skupina radnika ovisiti o organizaciji prema funkcijama i da će upravljanje cjelinom provoditi ljudi visoke inteligencije, znanja i iskustva. Drugim riječima: kulturni život je individualan, ekonomski je kolektivan, a politički je direktivan i autoritaran. Kada ove tri skupine aktivnosti - samoizražavanje, grupno izražavanje i nacionalno izražavanje - djeluju zajedno, rezultirat će najvišom ekonomijom kulturnog, ekonomskog i političkog života. Ova ekonomija je istinska sloboda, a sloboda od nezadovoljstva temelj je nacionalnog mira.

Sada ću se okrenuti drugoj polovici ratnog problema, odnosno od nacionalnih revolucija do strani ratovi, i ovdje opet nalazimo da se pravi mir mora uspostaviti na ekonomskoj osnovi.

Koja je ta osnova danas? Anarhija zlata, temelj postojećih međunarodnih i nacionalnih monetarnih sustava. Da bi stekle zlato ili uspostavile zlatne valute, nacije moraju imati aktivne „povoljne“ trgovinske bilance. Oni koji u tome uspiju mogu ili izvući zlato iz nacija s „nepovoljnim“ bilancama ili ih prisiliti da posude razliku u obliku zajma. Kao što jedan pisac o ovom pitanju kaže: „Umjesto da trguju robom i uslugama u svoju obostranu korist, nacije su prisiljene boriti se svim silama za 'povoljne' bilance - tj. zlato - pod kaznom da se nađu u ponižavajućem i bijednom položaju da budu založnici svojih uspješnih konkurenata.“ Ovo je izravan put u rat, jer, kao što sam već istaknuo, osim odbacivanja, samo rat može ukinuti ovo ropstvo. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Očito je da rješenje ovog problema leži u napuštanju zlata kao mjere bogatstva i u zasnivanju valute na stvarnom bogatstvu, ne na jednoj robi koja se može kontrolirati, već na svim robama s tržišnom vrijednošću. Tada će se izvoz morati plaćati uvozom ili će postati pokloni naciji koja ga prima. Kao što gornji pisac kaže: Izvoz subvencioniran od strane države tada će postati besmislen. Carine, ukoliko isključuju uvoz, u toj će mjeri isključivati izvoz. Razmjena će biti nepromjenjivo fiksirana, eliminirajući špekulante, a strah od lihvara će nestati.

Ne mogu ovdje ulaziti u detalje o tome kako bi se postojeća financijska anarhija trebala likvidirati; ali očito je da u demokratskim vladama, koje za svoju moć ovise o interesima i predrasudama zlatnog standarda financija, rješenje ne može biti ništa drugo nego katastrofa. Pogledajte strojeve koji postoje u ovoj zemlji i koji bi bili pozvani provesti tako složenu reformu.
Premijer mora problem uputiti Kabinetu, a Kabinet Parlamentarnoj stranci, a ako na vlasti bude laburistička vlada, Parlamentarna stranka ga mora uputiti Kongresu sindikata i Konferenciji Laburističke stranke, dok iza svih tih skupština stoje interesne skupine koje vuku konce.

Pod fašističkom vladom, nakon što stručnjaci ispitaju pitanje, premijer će reći „da“ ili „ne“. Ako je odgovor „da“, tada će mjera postati zakon. A ako su i druge nacije zainteresirane, što teško može ne biti slučaj ako su pod fašističkom upravom, mehanizam odlučivanja je isti i brzi dogovor postaje moguć.

Ako se, radi argumentacije, složimo da je ovaj temeljni uzrok rata eliminiran, ostaje nam ono što se može nazvati biološkim uzrokom, naime, prenapučenost na koju nikakva ekonomska prilagodba ne može izravno utjecati; jer je izvan kontrole vlade.

U zemljama s visokim životnim standardom, ovaj se problem automatski rješava padom nataliteta. Ali u zemljama s niskim standardom, odnosno u zemljama gdje industrijska civilizacija nije u potpunosti razvijena, može se očekivati porast nataliteta dugi niz godina. Ako se osvrnemo na svjetsku statistiku, nalazimo da, dok u zapadnoj Europi porast stanovništva opada, u istočnoj ne, dok u Rusiji i golemim dijelovima Azije ima mjesta za stotine milijuna ljudi. Ako se Azija industrijalizira na način koji se sada uspostavlja u Rusiji, nema sumnje da će se te stotine milijuna roditi i da će doći vrijeme kada će prenaseljenost prisiliti na širenje prema zapadu. Što to znači? Ništa manje od međukontinentalnog rata između Azije i Europe. Da bi se pripremile za ovaj rat, europske nacije moraju prekinuti svoje unutarnje svađe i ujediniti se, a ujediniti se nikada neće sve dok ih razdvajaju ekonomska i financijska nezadovoljstva. Ako istočnoeuropske nacije unutar svojih granica ne mogu pronaći mjesta za svoje rastuće stanovništvo, onda je od dva zla izbor manji, da njihovo širenje bude prema istoku, a ne prema zapadu. Ne samo da će takvo širenje ići linijom najmanjeg otpora stanovništva, već će biti usmjereno prema, a ne od najveće ratne prijetnje koja ikada može ugroziti zapadnu civilizaciju.

Iz ovog kratkog izleta u buduće mogućnosti vidimo, i mislim konačno, da se problem rata ne može riješiti mirovnim paktovima i opširnim konvencijama. To je stvaran i aktivan problem, dio kojeg se može riješiti organizacijom, a dio se može zaštititi samo ujedinjenom i vojno moćnom Europom.

Budući da je očito nemoguće, čak i kada fašizam osvoji vlast u ovoj zemlji, da samostalno kontrolira sudbinu Europe, najvažniji vojni problem s kojim se suočavamo je sigurnost i obrana našeg Carstva. Ovdje smo na vlastitom tlu i unutar određenih dobro-

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

definirane granice možemo graditi kako želimo. To znači vodstvo i djelovanje.

Budući da je u civiliziranoj zemlji materijalna osnova sve vojne moći ekonomsko bogatstvo, prvi problem u carskoj sigurnosti je razvoj Carstva. Međutim, može se reći da su Dominioni danas autonomne samoupravne nacije, pa je nemoguće da bilo koja domaća vlada, fašistička ili neka druga, izvrši taj zadatak. Ako se predviđa prisila, fašist se s time u potpunosti slaže. Ali za njega je prisila sasvim nepotrebna, jer budući da je realist, vjeruje da će razvoj ovisiti o suradnji, a suradnja pak mora biti utemeljena na vlastitom interesu.

Nema smisla pričati o krvnom bratstvu i tradicionalnim vezama, jer su to prihvaćene činjenice i nitko ne sumnja u njihovu obvezujuću moć; osim toga, one stoje izvan materijalne sfere i stoga ne ulaze u ekonomsko pitanje. Ono što je stvarno korisno jest sugerirati da samostalno Carstvo ne znači samo prosperitetnije Carstvo, već i sigurnije Carstvo, jer će u zajednici naroda ono formirati tako moćan instrument mira da će praktički spriječiti rat. Za samostalno Carstvo, ratovi, osim onih koji proizlaze iz prenaseljenosti, koji su izvan političke kontrole, štetni su. Posljedično, u korist je Carstva da se održi svjetski mir. Stoga je u njegovu korist da svi njegovi dijelovi ekonomski surađuju. To može značiti gubitak stranih ulaganja; ali u kratkom vremenu taj će gubitak biti u potpunosti nadoknađen sve većim prosperitetom.

Očuvanje ovog prosperiteta dovodi nas izravno do problema obrane. Gdje leži moć obrane? Prvo, u britanskoj mornarici, jer još dugi niz godina Dominioni neće biti u mogućnosti graditi i održavati snažne ratne flote. Drugo, u zrakoplovstvu i vojsci.

Što se tiče trećeg od ovih obrambenih instrumenata, budući da su nam potrebne moderne, odnosno mehanizirane vojske, isti problem troškova pojavit će se pred Dominionima kao i kod izgradnje modernih flota. Ali što se tiče drugog, Zračnih snaga, odvija se sasvim druga priča, jer su Dominioni, koji pokrivaju ogromna prostranstva zemlje, prirodno leglo civilnih zrakoplova, a civilni zrakoplovi su temelji vojne zračne moći.

Stoga se problem rješava na sljedeći način: Velika Britanija mora prije svega biti odgovorna za svoju domaću zračnu obranu, a zatim imperijalno odgovorna za sve pomorske komunikacije i za održavanje male, ali moćne mehanizirane vojske koja će u ratu djelovati po uzoru na carsku vatrogasnu brigadu. Dominioni pak moraju biti odgovorni za vlastitu zračnu obranu i posljedično uspostaviti snažne i učinkovite zračne snage.

Ako se dodijele takve snage, problem se rješava suradnjom, a u njegovom rješenju postoje dva glavna čimbenika, naime: uspostava mreže branjenih sletnih područja slične namjene našoj postojećoj mreži branjenih stanica za utovar ugljena i stvaranje Carskog zrakoplovnog vijeća koje može savjetovati narode Carstva o protuzračnoj obrani i razvoju zračnih snaga.

Iako, ako naše Carstvo želi opstati, ovo je naš najvažniji problem, naš najhitniji je reorganizirati i ponovno naoružati naše borbene snage. Od završetka rata, niz klimavih vlada doveo ih je do stanja nemoći. Naš dvosmjerni pomorski standard je napušten i danas nam opasno nedostaju krstarice, razarači i podmornice. Što se tiče ovog posljednjeg oružja, sada smo na milosti Francuske. Naša vojska je smanjena po veličini i učinkovitosti, i premda nas je nedostatak konjskog mesa djelomično prisilio na motorizaciju, preobilje arhaičnih mozgova održavalo je u njoj takvu beskorisnu masu...

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

pješaštvo da je to samo ekstravagantno skupa policijska snaga. U međuvremenu, Kraljevsko ratno zrakoplovstvo palo je s prvog na šesto mjesto među zračnim snagama svijeta.

Fašist neće to prihvatiti. Njega ne brinu standardi moći i emocionalna ograničenja. On je realist i kaže: „Ako slučajno živim, kao što živim i moram, u rudarskom logoru za vrijeme zlatne groznice, namjeravam nositi pištolj na boku."

Njegovi stavovi su sljedeći:

Imamo desetke tisuća kilometara morskih ruta koje moramo zaštititi, a kako bismo ih obranili ne od svih, već od najvjerojatnijih napada, potrebna nam je mornarica koja je u svakom pogledu prikladna za tu svrhu.

Imamo vojsku iz devetnaestog stoljeća; umjesto toga trebali bismo imati vojsku iz dvadesetog stoljeća. Ne vojsku mjerenu u tonama ljudskog mesa, već u smislu mehaničke udarne moći: malo ljudi, a više strojeva, jer ovo je doba strojeva, a ne doba mišića.

Želimo i imat ćemo Zračne snage koje nas mogu braniti tako što će biti toliko moćne da bilo koji Neprijatelj u dometu će mnogo puta razmisliti prije nego što nas napadne.

Konačno, želimo strateško Ministarstvo obrane koje može planirati i smišljati planove za tri grane obrane kao da su jedna kombinirana grana. To jest, želimo obrambenu autokraciju u miru jer znamo da u ratu ništa osim autokracije neće ili ne može usmjeravati strategiju na jedinstven način.

Ako druge nacije proglase da je ovo naše osiguranje od rata i u ratu naša garancija pobjede militaristička, neka to učine. Iako ne žudimo za utrkom u naoružanju, ne namjeravamo se sljedeći put kada budemo napadnuti naći u takvoj poziciji da ćemo biti prisiljeni bježati od naoružanja našeg neprijatelja. Radije se otvoreno i izravno suočimo s činjenicama umjesto da slijepo trepćemo pred njima.

Mislim da sam sada obradio važnije probleme s kojima se suočavamo u vezi s ratom i njegovom pripremom te da sam jasno dao do znanja da je razlika između gledišta fašista i većine drugih ljudi sljedeća: dok oni smatraju rat neizbježnim ili spriječivim u bilo kojim okolnostima, on rat smatra nužnim ili nepotrebnim, ovisno o uvjetima mira. Zapravo, ta je razlika identična onoj koja razdvaja alkemičara od znanstvenika.

Rat je stvarnost i mora se tako i tretirati. Razumljivo je da su se nakon posljednjeg rata ljudi okrenuli idealizmu, makar samo radi promjene atmosfere. Također je razumljivo da su sve vlade koje se oslanjaju na javno mišljenje po svojoj prirodi prisiljene uljem na nemirne vode. To su činjenice koje se ne mogu osporiti; no to ne znači da su to činjenice koje se ne mogu promijeniti. Iako fašist ne želi rat, jer je rat mjera nezadovoljstva mirom i, stoga, mjera vladinog neuspjeha, on ne žuri u drugu krajnost i ne polaže povjerenje u političke hokus-pokuse i trikove.

Nadalje, on ne vjeruje da je ovo ratoborno doba i smatra da to uvjerenje dokazuje činjenica da vlade nikada ne prestaju govoriti o ratu. Kako je to moguće? Zato što postoje samo dvije velike kategorije problema u nacionalnom životu: jedna je unutarnja, a druga vanjska - unutarnji i vanjski poslovi. Ako ne želite da ljudi ispituju prvo, usmjerite njihovu pozornost na drugo. Ovaj trik, uobičajen za svakog mađioničara, glavna je opruga demokratske politike.

Vjeruje da je problem rata znanstveni, a ne emocionalni: otkriti njegove uzroke, izolirati virus i razviti antitoksin umjesto brbljanja i čeljusti. Kao što je trenutno i

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Čini se da će u budućnosti ništa osim univerzalno visokog životnog standarda ukloniti ratove koji proizlaze iz prenaseljenosti, fašist smatra da će biti potrebne oružane snage i da će se, posljedično, učinkovite pokazati korisnijima i ekonomičnijima od zastarjelih. Iako na ljudsko biće utječu tradicije, a muževne tradicije su od najveće vrijednosti u ratu, oružje očito ne može biti. Stoga fašist ne miješa osjećaje s topovskim kuglama.

Iako je ujedinjena Europa veliki ideal i onaj koji fašist pozdravlja i vjeruje da je moguć pod fašističkom kontrolom, jer će se tada sve vlade međusobno sporazumijevati putem organiziranog sustava, najveća činjenica danas je da je jedina prava liga naroda na svijetu Britansko Carstvo. Ovdje je, dakle, naša prava polazna točka na putu prema stvaralačkom miru. Početna točka koja otprilike pokriva četvrtinu svijeta i obuhvaća četvrtinu njegovih stanovnika. Mir je u našim rukama kada bismo ga samo shvatili na realan način. Hoćemo li mi, kao nacija, nakon stoljeća truda, sada ispasti iz linije marša i postati rulja zaostalih? Fašist odgovara „Ne“; stoga je njegova lozinka „Naprijed“.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Naprijed u fašizmu,

Oswald Mosley

Propaganda ASCIST-a uspostavljena je kao sastavni dio našeg nacionalnog života. Dvije godine rada i žrtve donijele su kao nagradu prepoznavanje ovog Pokreta od strane naroda kao domoljubne, revolucionarne i inherentno britanske sile.

Britanski radnik je napokon uspio poistovjetiti svoju prirodnu ljubav prema domovini sa svojom pravedna i nužna želja za temeljnim poboljšanjem svojih uvjeta.

Imperijalist koji prije nije razmišljao o bijedi i oskudici koja je tlačila milijune njegova naroda, shvatio je da za nezaposlenost i siromaštvo nema ni opravdanja ni olakšanja u ovom modernom znanstvenom dobu.

Treća godina našeg Pokreta svjedočila je neviđenim pobjedama u propagandi; ali njegovo najveće postignuće bilo je stvaranje znanstvene i potpuno pouzdane organizacije bez koje nijedna propaganda ne može dati rezultate trajne vrijednosti.

Organska struktura Pokreta u cjelini sada obuhvaća gotovo 500 okružnih formacija koje su u procesu organiziranja prema parlamentarnom području, a sve su povezane i ujedinjene organizacijom koja počiva na aktivnostima Crnih košuljaša. Izgradnja ovog potpuno pouzdanog stroja doista je još značajnija jer nije apsorbirala toliko energije Pokreta da bi narušila propagandu. Naprotiv, uvelike je pridonijela uspjehu dviju najvećih propagandnih operacija u modernoj britanskoj povijesti. Sada već poznata kampanja „Mind Britain's Business“ potaknula je protivljenje naroda besmislenom ratu u mjeri koja se sve više cijeni iz dana u dan, kako se političari povlače od fantastičnog i bombastičnog stava koji su zauzeli kada su, nesvjesni naše propagandne moći, prvi put razmatrali upotrebu vojne i pomorske sile u sporu koji ne može...

zabrinjavaju nas.

Druga velika operacija ostat će zapamćena po motu "Sljedeći put fašizam".
Tijekom nedavne izborne kampanje, naš Pokret je održao onoliko sastanaka koliko je bilo koja od starih stranaka mogla organizirati. Naši su sastanci uglavnom bili puni, njihovi su često bili gotovo prazni. Naši su sastanci, gotovo bez iznimke, bili mirni i uredni; njihovi su vrlo često bili obilježeni scenama huliganstva i nasilja koje ne bi bile dopuštene ni na jednom fašističkom sastanku. Uostalom, mi smo održali slobodu govora; oni su je pokušali uskraćivati i sami su je izgubili.

Na našim sastancima upisivao se velik broj regruta usred izborne borbe.
Vjerovali smo da će nas s interesom saslušati; da nas neće ušutkati orijentalni podljudi koje smo poznavali; već da će se mase ljudi pridružiti našim redovima upravo u vrijeme kada smo odbili nominirati kandidate, najveći je priznanje koje se može odati mudrosti suzdržavanja od izbornog natjecanja sve dok ne budemo mogli napasti neprijatelja visokotehničkom mašinerijom koja je potrebna, cijelom dužinom njegove izubijane i podijeljene fronte.

Dakle, kako se bliži kraj 1935. godine, možemo razmišljati o jednakom uspjehu u propagandi i organizaciji. Ako nikada ne možemo biti sretni dok ne dovršimo svoj zadatak, svi možemo biti ponosni na svaki sat rada koji smo obavili, na svaku malu žrtvu koju smo podnijeli za cilj koji je ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

spasite naš narod ujedinjavanjem svega što je plemenito u nacionalizmu sa svime što je korisno u socijalizmu.

Gledajući unatrag, moramo priznati da je naš otpor židovskom napadu bio jednako trijumfalan koliko se pokazao potrebnim. Budući da Židovi nisu htjeli dopustiti da britanski pokret radi, misli i osjeća samo za Britaniju, budući da bi nas gurnuli u katastrofalan sukob s velikim narodom čiji je Vođa spasio Europu od komunizma, našli su se gurnuti natrag u stalno opadajuću defenzivu, jer su u Britaniji izazvali antisemitski osjećaj za koji su sami krivi. Možemo s ponosom razmisliti da, da naš Pokret nije imao hrabrosti suprotstaviti se prijetnji židovskih međunarodnih financija i židovskog boljševizma, ne samo da ne bi opravdao povjerenje naroda: izbjegao bi ključni test, iz čije je vatre izašao kao nešto od kaljenog čelika.

Radujemo se ovakvim iskušenjima, jer samo ona mogu osigurati da će naše članstvo biti postojano, istinito i spremno na žrtvu u vrhunskoj manifestaciji te visoke ljudske kvalitete koju je izazvala fašistička borba, "moći ustrajnosti".

U godini koja dolazi, svi napori moraju se udvostručiti i svaki rekord uspjeha mora biti oboren. Sada smo se obvezali boriti se na sljedećim izborima; i ta će se obveza ispuniti ogromnim radom na formiranju izbornih organizacija superiornijih onima starih stranaka u nekoliko stotina izbornih jedinica. Zadatak je težak; ali naše aktivno članstvo znatno premašuje članstvo bilo koje stare stranke.

Trotjedna turneja, završena neposredno prije Božića, otkrila je i osoblje i duh koji nijedna druga snaga u Britaniji ne može oponašati. Časnici iz svakog okruga okupljali su se na područnim konferencijama svake večeri i mnogih poslijepodneva. Bili su dostojni predstavnici karakteristične britanske muževnosti koju predvode u svojim mjestima. Žene časnice također su predstavljale sve veću snagu našeg Pokreta istinske britanske ženskosti. Lokalni problemi organizacije i politike ispitivani su s pomnom pažnjom prema detaljima, nemogućom na kratkim, nejasnim i dosadnim godišnjim konferencijama starih stranaka. Nacionalni planovi za nadolazeću godinu potpuno su i otvoreno raspravljani i diljem zemlje prihvaćeni su s ohrabrujućom univerzalnošću entuzijazma. Iznad svega, taj bliski osobni kontakt i odnos održani su čak i u sadašnjem velikom rastu Pokreta koji je tako živo karakterizirao rane dane fašističkog bratstva.

Pred nama je Nova godina fašističke snage. Pokret koji je bio dovoljno hrabar da se nasmije i prezira usklađenu snagu židovskih međunarodnih financija i propagandnih resursa kojima raspolaže; Pokret koji je uspješno prkosio „stečenoj moći, Crvenoj fronti i masovnim redovima reakcije“, više se ne može zadovoljiti defenzivom. Nakon što smo prevladali moćne prepreke koje su nam postavljene na putu, sada moramo raditi na vlastitoj pobjedi. Opseg i brzina ovog osvajanja moraju ovisiti o neumornim i svrhovitim naporima svakog člana.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Snaga kroz radost, dr. Robert Ley

Nacionalsocijalistička organizacija Snaga kroz radost osnovana je na zapovijed našeg Vođe, Adolfa Hitlera. Jednog dana poslao me je po mene i rekao: „Želim da njemački radnik ima dovoljno odmora i odmora, kako bi živci nacije bili zdravi; jer je nemoguće išta postići, čak ni državništvom najvećeg genija, ako su živci nacije uništeni.“ Postala mi je dužnost izvršiti ovu Vođinu zapovijed i u studenom 1933. nastala je Snaga kroz radost . Mnogi, čak i među mojim najintimnijim suradnicima, nisu razumjeli što sam htio postići, niti koja je bila Vođina namjera. Mnogi su mislili da je to način da se radniku baci prašina u oči i odvrati njegova legitimna želja za socijalnom pravdom. Drugi su u tome opet vidjeli novo polje djelovanja za stvaranje novih ureda. Samo je nekolicina u to vrijeme prepoznala ogroman pothvat koji danas pulsira cijelom Njemačkom i već se proteže u svijet daleko izvan granica naše vlastite zemlje. Čini se kao čudo kada se sjetimo kako je ideja kojoj se mnogi smijali, drugi prezirali, protivnici vrijeđali i pogrđivali, a čak i naši najbliži prijatelji na nju gledali samo sa tjeskobom i sumnjom, u kratkom vremenu od nešto više od dvije godine osvojila srca ljudi i koju su sami ljudi proveli u praksi.

Kao opis objekta koji imamo na umu, naziv je apsolutno točan: Nacionalsocijalistička zajednica Snaga kroz radost. Moramo pažljivo razmotriti značenje svake pojedine riječi: Nacionalsocijalistička zajednica. Zajednica je njezin temelj i ovdje je još jednom jasan izraz činjenice da je samo zajednica sposobna i kompetentna biti izvor radosti. U tome mi nacionalsocijalisti još jednom jasno vidimo da su kultura i umjetnost povezane sa zajednicom nacije i rase te da ne mogu imati izolirano postojanje u vakuumu. Snaga kroz radost Savjetovali su mi da to nazovem "Nakon rada". Ali nikada nisam bio za imitaciju, uvijek sam radije vidio je li moguće nešto stvoriti sam.

„Dopolavoro“ mlade Italije zasigurno može pokazati velike rezultate; nesumnjivo je veliko postignuće. Ali se ne poklapa točno s ciljem koji imamo na umu. To je neutralan izraz koji ne prenosi našu želju niti ono što je Vođa naredio. Vođa je rekao: „Želim imati snažnu naciju: pazite da tempo rada, koji su racionalizacija i cijeli tok događaja ionako učinili besmislenim, bude uravnotežen rekreacijom i praznicima koje ovi ljudi dobivaju; i pazite da živci ljudi ne budu uništeni.“ Zapovijed Vođe bila je dati naciji snagu, a istovremeno je pokazao kako se ta snaga može postići: rekreacijom, praznicima, radošću.

Snaga kroz radost je možda najkraći i najsažetiji izraz cijelog cilja nacionalsocijalizma. To je utjelovljenje životnog pogleda koji je nacionalsocijalizam dao Njemačkoj; izražava onaj pozitivan stav prema životu koji pulsira u nama i koji zamjenjuje poricanje života koje je dominiralo našom nacijom u prošlom stoljeću. Jer ono što smo u prošlosti vidjeli u svakom području života, ono što je karakteriziralo sve naše iščezle stranke, bilo je poricanje života!

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Mi, nacionalsocijalisti, ne želimo život smatrati putovanjem kroz zemaljsku dolinu suza, stalnom pripremom za bolji onostrani svijet. Želimo život - a posebno živote naših najsiromašnijih sunarodnjaka Nijemaca - učiniti što ljepšim i svjetlijim. Vjerujemo da je ovaj naš život vrijedan življenja; i vjerujemo da naš Gospodin Bog nije stvorio mnoštvo našeg života kako bismo ga ponovno prepustili vječnom uništenju i istrebljenju. Svi koji vjeruju da svojim životom i djelima imaju svetu misiju koju moraju ispuniti na ovom svijetu, svi koji su ispunjeni tim uvjerenjem, u dubini duše su nacionalsocijalisti.

Stoga nam treba snaga za borbu. Naš život nije ispunjen bogatstvima raja; za nas je glavna stvar borba. Život je borba, a borba je život. Ne poznajemo kraj gdje neki u vječnoj besposlici čekaju na vlastito zadovoljstvo, a drugi su trajno prokleti. U svoj vječnosti poznajemo samo borbu kao izraz naše vjere i našeg života. I za tu borbu nastojimo dati našem narodu stalnu opskrbu novom snagom.

Rad je doista samo drugi izraz borbe. Svaki naš sunarodnjak, bio on radnik ili seljak, umjetnik, znanstvenik ili vojnik, u svakom je trenutku usred ove borbe za opstanak svog naroda i sebe samog. A budući da ta borba troši živce, supstancu, čovjeku su potrebna sredstva za tu borbu, a time i obnavljanje tih sredstava i obnavljanje snage. Stoga su nam rekreacija i praznici unutarnja potreba.

Prije nekog vremena me jedan sjajni strani student socijalne ekonomije pitao: „Kakav je vaš stav prema pitanju godišnjih odmora? Hoćete li u Njemačkoj zakonom regulirati količinu godišnjih odmora i istovremeno zakonom regulirati stopu plaćanja?“ Odgovorio sam: Nećemo samo tolerirati opće uvođenje godišnjih odmora, već ćemo ih učiniti zakonski obveznima, jer je to jedan od naših zahtjeva.“ „Ali oprostite“, rekao je, „u svakoj zemlji poslodavci se bore protiv svojih zaposlenika, a vi u Njemačkoj tvrdite da će čak i poslodavci postupno početi zahtijevati te godišnji odmore?“ „Da, ne može biti daleko vrijeme kada najvatreniji zagovornici godišnjih odmora i rekreacije neće biti radnici, već poslodavci.“

Nacionalsocijalizam je pobjeda razuma nad nerazumom i jedino je razumno da se iscrpljen i oronuli čovjek ponovno stvore kako bi mogao što bolje obavljati svoj budući posao. To znači da praznici postaju zahtjev zdravog, razumnog razuma. Ne zahtijevamo praznike iz sažaljenja, već kao priznanje činjenice da će oni dodatno povećati proizvodnu snagu našeg naroda. Poslodavac nema prednosti u tome što za njega radi umoran i iscrpljen čovjek; takav čovjek jednostavno troši energiju, dok strojevi nastavljaju raditi, troše snagu, koštaju novac i troše se. I čovjek prestaje biti produktivan, tako da poslodavac ima dvostruki gubitak: ne samo da plaća plaće za smanjenu produktivnost, već plaća i za energiju i snagu neiskorištenog stroja. S druge strane, ako je čovjek svjež, poslodavac lako nadoknađuje razliku nastalu praznicima za koje je platio. I poslodavac će vidjeti da njegov saldo neće postati dugovni, već će, naprotiv, pokazati poboljšanje na kreditnoj strani; vidjet će da i on, kao i radnik, ima koristi.

Doista je karakteristično za nacionalsocijalizam da ne čini ništa u korist samo jedne strane. Kad bismo učinili bilo što što bi pomoglo samo radniku, a istovremeno oštetilo poslodavca, to ne bi bilo korist za naciju u cjelini; nešto je dobro za pojedinca ako je dobro za njemački narod u cjelini, a dobro je za njemački narod da ljudi imaju rekreaciju i odmor. Često smo imali iskustva, a i danas je tako, čuti čovjeka kako kaže: „Želio bih imati osam slobodnih dana; dajte mi moj novac; ali ne želim ići na rekreaciju, ostat ću kod kuće. Ne, to je pogrešno; to bi bilo

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

bacanje novca; jer kod kuće čovjek ne može pronaći razonodu. Sama ideja je da će ga se s vremena na vrijeme izvući iz potkrovlja, gdje stalno vidi samo nevolju i oskudicu, i poslati na putovanje morem, ili u planine, ili na Rajnu, i naučiti zaboraviti na radni svijet osam dana. Ono što marksisti propovijedaju nije dovoljno: „Želimo praznike“; nešto se mora učiniti s praznicima - to je Snaga kroz radost.

Na kraju prve godine mogao sam reći da je Snaga kroz radost osvojila Njemačku s velikom brzinom. Danas su naša postignuća toliko velika da i strane zemlje obraćaju pozornost na njih. Sasvim bez obzira jesu li za ili protiv Njemačke, svi u inozemstvu s zanimanjem prate našu mladu organizaciju, koja je omogućila nešto što se dotad smatralo nemogućim, san svakog socijalista u svijetu dugi niz godina. Nadamo se da ćemo navesti svijet da razmišlja o Novoj Njemačkoj na način drugačiji od onoga u koji nas zlonamjerni tisak često želi uvjeriti.

Primjerice, Diario da Manha navodi kao primjer rastuće naklonosti svjetskog javnog mnijenja; u broju od 12. listopada 1935. čitamo sljedeće o pomorskom putovanju Snaga kroz radost: „To je revolucija koju Njemačka, s čvrstom i discipliniranom voljom svog naroda okupljenog oko Adolfa Hitlera, priprema provesti. Kakvi će biti njezini učinci i konačni rezultati? Još je prerano da bismo ih mogli procijeniti; ali jedno je sigurno, a to je da njemački duh radi na stvaranju novih životnih koncepata i rješavanju najneriješenijih problema našeg vremena.“ Norveške novine Karmoy Posten od 27. rujna 1935. objavljuju zanimljivu raspravu o vrijednosti putovanja Snaga kroz radost između Norvežanina i gospodina Rabinowitza. Norvežanin piše, pozivajući se na skice koje nam dajete o tome koliko su strašna putovanja morem: „... život na brodu mora biti tijekom takvog putovanja, s malo prostora i skučen u svakom pogledu, želio bih istaknuti da sam osobno sudjelovao u jednom od njih i znam da je to besmislica...“

· Sigurno nikada niste bili na parobrodu " Snaga kroz radost". Ne smije se. Bilo koja demokratska zemlja koju volite mogla odbaciti svaki osjećaj za pravdu... organizacija · bi biti ponosna.
Snaga kroz radost.”

Mogao bih beskonačno produžavati popis sličnih prijateljskih izjava u tisku iz inozemstva; ali jedno je jasno iz sudova svih onih koji su se ozbiljno zainteresirali za našu organizaciju, a to je da se ideja Snage kroz radost uspostavlja snagom svojih postignuća koja nisu osporavana ni u drugim zemljama.

Stoga smo bili u pravu što smo poduzeli putovanja u druge zemlje. Nastavit ćemo putem kojim smo krenuli i u ožujku ove godine putovat ćemo s našom flotom Snaga kroz radost preko Atlantika do Lisabona i Madeire. Nadalje, od 1936. nadalje svakog proljeća i jeseni putovat ćemo na jug. Iskustva koja smo stekli tijekom naših prvih atlantskih prelazaka do Portugala bila su toliko povoljna da smo se odlučili za gore spomenuti razvoj ovih putovanja. Nitko ne može bolje predstavljati novu Njemačku od njemačkog radnika koji putuje sa Snagom kroz radost.

Osim toga, ove ćemo godine provesti niz velikih posebnih projekata. Kad se uzme u obzir kamo je zapravo putovalo pet milijuna turista koji su sudjelovali u programu Snaga kroz radost 1934. i 1935., otkriva se da je od tih pet milijuna više od tri milijuna otišlo u pogranična područja naše zemlje. Tamo su izgradili živi zid njemačkog socijalizma. Stanovništvo pograničnih područja posjećivala su braća Nijemci iz svih dijelova Njemačke. I veliko drugarstvo, koje je upravo ono što razlikuje putovanja programa Snaga kroz radost od privatnih putovanja, dalo je ovoj braći na granici novu duhovnu podršku.
******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Nastavit ćemo ovaj metodični rad i znatno ga proširiti. Kako bismo postigli taj cilj, pokrenuli smo veliku kampanju i namjeravamo smanjiti već niske cijene programa Snaga kroz radost za dodatnih 30 posto. Kada je to predloženo, mnogi stručnjaci su odmahivali glavom i vjerovali da se to nikada neće moći postići. Sada, nakon kratkog razdoblja pripreme, mogu reći da će ove godine jeftinije cijene biti dostupne za 350 000 turista, i to bez potrebe da oni koji pružaju smještaj odstupe od odobrenih tarifa.

To znači da za prosječne udaljenosti njemački radnik može otići na cjelotjedni odmor po cijeni od 12 do 15 ili 16 maraka, uključujući prijevoz, puni pansion i smještaj te kolektivne aktivnosti svake vrste. To će nam omogućiti da uključimo nove dijelove radnika koji zbog svog ekonomskog stanja do sada nisu mogli sudjelovati u putovanju "Snaga kroz radost" . Te nove mase bit će najbolji turisti, jer će biti najsretniji i najzadovoljniji. Odvest ćemo ih u prekrasne pogranične krajeve, kojima je istovremeno najpotrebnija skrb koju im nacionalsocijalizam može pružiti.

U svim aktivnostima pokreta Snaga kroz radost koje se protežu izvan granica naše domovine, svjesni smo naše njemačke braće u inozemstvu. Želimo ih pretvoriti u živi most koji nas povezuje s drugim zemljama, a naši turisti bit će glasnici prijateljstva kako bi omogućili drugim zemljama da vide Njemačku kakva jest. I tako ćemo u Njemačku dovesti našu braću koja žive u inozemstvu i njihovu djecu, koja inače nikada ne bi mogla pomisliti na posjet Njemačkoj. Koristit ćemo našu flotu Snaga kroz radost zimi i u međusezoni i obavljat ćemo ta putovanja po vrlo povoljnim cijenama. U svim tim pothvatima ne nudimo nikakvu konkurenciju bilo kojim industrijskim institucijama, jer ćemo pojedince koji će sudjelovati u tim putovanjima vrlo pažljivo odabrati. Ako netko ima dovoljno novca da si priušti običan put u Njemačku, neka putuje na običan način.

Gore navedene povoljne pogodnosti za posjet Njemačkoj nudimo samo onima koji nisu u tako sretnoj situaciji.

Za kraj svojih napomena o putovanjima i praznicima, želio bih se dotaknuti jedne male zabrinutosti koja je prisutna u nekim krugovima. Općenito, svi su oduševljeni ekspedicijama Snaga kroz radost , naši domaćini kao i turisti. Svi su puni hvale za instituciju koja doista, kako je dokazano, na mnogo načina ima vrlo blagotvoran utjecaj. Postoji samo jedna kritika koja se povremeno može čuti: kaže se da veliki dio turista čine ljudi koji bi čak i bez nas mogli otići na odmor. Ali taj prigovor je neopravdan. Moji suradnici istražili su sastav velikog broja vlakova. To je bilo lako moguće, budući da se sa svakim sudionikom postupa putem posebnog detaljnog upitnika. Rezultat istraživanja svih prazničnih vlakova iz četiri okruga bio je sljedeći: ne manje od točno 50% putnika bili su radnici zaposleni u industriji. Ostatak su činili mali zaposlenici, samostalni obrtnici, ljudi s privatnim sredstvima, pripadnici slobodnih profesija itd. Također mogu dati brojke o prihodima turista Snaga kroz radost . Istraga tih istih vlakova pokazala je da je trećina svih turista imala prihode manje od 100 maraka mjesečno. Druga trećina zarađivala je mjesečno između 100 i 150 maraka. Prihodi ostalih bili su veći, ali su se u prosjeku kretali između 150 i 250 maraka mjesečno. Samo 6% zarađivalo je više od 250 maraka. U ovoj kategoriji nalazimo uglavnom bračne parove s brojnim obiteljima, koji, zbog velikih tereta na sebe, imaju pravo sudjelovati u putovanjima Snaga kroz radost .

Moramo doći do točke - i sve do sada ukazuje na to da ćemo je dosegnuti -

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

kada je putovanje od Berlina do Rügena s prijevozom tamo i natrag i osmodnevnim odmorom uz more dostupno već od 12 maraka. Krajnji cilj je sljedeći: prema sadašnjoj razini stanovništva Njemačke, moramo biti u mogućnosti svake godine poslati 14 milijuna radnika i radnika na rekreativna putovanja u trajanju od 12 do 14 dana. Postojeći prijevozni i smještajni kapaciteti potpuno su neadekvatni za rješavanje ovog problema. Danas su već dosegli granicu mogućeg. Kada smo to prorekli prije dvije godine, smijali su nam se.

Stoga ćemo bez odlaganja započeti s izgradnjom novih smještajnih objekata i novih brodova. U sljedeće tri godine Njemačka radnička fronta podići će zgrade u vrijednosti od 100 milijuna maraka. To će uključivati morsko kupalište na otoku Rügen, s 20 000 kreveta i svim sadržajima za rekreaciju. Planovi i modeli za ovaj jedinstveni pothvat već su napravljeni. Dugujemo ih velikodušnoj zapovijedi našeg Vođe, Adolfa Hitlera.

Nadalje, izgradit ćemo dva broda za smještaj po 1500 osoba, bez zajedničkih spavaonica, sve kabine za dvije ili četiri osobe, svaka kabina s prozorom, a cijeli brod s palubom neusporedivog kapaciteta. Uz dva broda, Der Deutsche i Sierra Cordoba, koje već imamo, ovog ćemo proljeća kupiti još četiri broda slične veličine. Osim ovih projekata, broj kreveta u seoskim rekreacijskim kućama koje Radnička fronta već posjeduje povećat će se na 30 000. Kada za tri godine sve bude završeno, moći ćemo osigurati smještaj za 1,2 milijuna ljudi u vlastitim rekreacijskim odmarališima. Naravno, zahtjevi privatnog hotelijerstva i ugostiteljstva uvijek će imati povlašteni tretman. Stoga ćemo uporno raditi na postizanju konačnog cilja, sve dok posljednji radni Nijemac ne bude u mogućnosti u potpunosti zadovoljiti svoje legitimno pravo na rekreaciju i odmor.

Među različitim dijelovima organizacija Nacionalsocijalističke zajednice Snaga kroz radost , sport zauzima posebno važno mjesto. Ovaj ured ima lijepu, ali beskrajno tešku odgovornost pretvoriti slobodnu večer njemačkog radnika provedenu u veseloj tjelesnoj kulturi u izvor snage, kao i rekreacije. Danas, nakon dvije godine rada, sa zadovoljstvom možemo utvrditi da je rezultat daleko nadmašio naša očekivanja. Više od tri milijuna ljudi pohađalo je 8500 tečajeva u različitim sportskim kategorijama (plivanje, gimnastika, laka atletika, skijanje itd.) koje smo organizirali. Medicinski centri za sportske stvari i posebni tečajevi za one koji pate od tjelesnih nedostataka služe za pripremu čak i za posljednje naše sunarodnjake. Naše jedriličarske ekspedicije na otvorenom moru uvijek su bile popunjene do posljednjeg mjesta, a mnogi zahtjevi morali su biti odbijeni. I u tom smjeru proširit ćemo naš rad, a posebno provoditi putovanja s većim radijusom djelovanja nego prošle godine. Tijekom ove zime, u trenutku pisanja ovog teksta, održavaju se tečajevi skijanja u najljepšim zimsko-sportskim okruzima Njemačke; 35 000 će sudjelovati u njima. U vezi s ovim tečajevima dostupno je 30 000 skijaških odijela Strength Through Joy , koja se sastoje od skija s remenima, cipela i kundaka po cijeni od 35 maraka. Ova brojka se može činiti visokom, a ipak je prošle godine u redovnoj maloprodaji prodano 18 000 odijela. 42 000 turista Strength Through Joy s oduševljenjem je pratilo Olimpijske igre u Garmisch-Partenkirchenu, a do mjesta održavanja dovezli su ih naši vlakovi Strength Through Joy .

Za bezbroj Nijemaca to je značilo ispunjenje dugo sanjanog i naizgled neostvarivog sna; jer u današnjoj Njemačkoj sport više nije stvar obaranja rekorda od strane odabranih ili ekonomski sretnijih pojedinaca, već je postao nacionalni hobi. Već postoji manjak prikladnih terena za vježbanje, a priljev Snage kroz radost

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Sportski tečajevi se stalno održavaju. Treća godina će, prema dosadašnjim iskustvima, ponovno pokazati ravnotežu koja će dokazati da se u Njemačkoj ne njeguje samo prvenstveni sport, već, što je još važnije, popularni trening tijela. Nećemo se smiriti sve dok čak i 50-godišnjaci i 60-godišnjaci ne budu smatrali sport ili tjelesni trening svakodnevnom potrebom.

Novoosnovani odjel "Snaga kroz radost" za školstvo i narodno obrazovanje započeo je svoj praktični rad tek prije kratkog vremena. No, u nekoliko mjeseci svog postojanja već je pružio vrijednu uslugu njemačkoj naciji tisućama predavanja, putem knjižnica koje posjeduju stotine tisuća knjiga te obavljanjem posjeta i obilazaka svih vrsta.

Do godine kada je Nacionalsocijalistička partija došla na vlast, milijuni Nijemaca i Nijemaca nikada nisu vidjeli kazalište iznutra. Ne samo da im se činilo sasvim prirodnim ne ići u kazalište, već su, zbog marksističkog utjecaja kojem su bili izloženi, imali takav kompleks inferiornosti da im se čak činilo da odlazak tamo nije u skladu s njihovim društvenim položajem. I ovdje je došlo do temeljne promjene. Kulturna dobra nacije više neće biti privilegija vlasničkih klasa. Jedna nasumično odabrana brojka baca upečatljivo svjetlo na vrlo značajan značaj, s gledišta kulturne politike, rada koji je obavljen samo u "Velikom Berlinu": od 1. prosinca 1934. do 30. studenog 1935., Snaga kroz radost dovela je više od milijun i pol berlinskih radnika u kazalište. Koliko god ova brojka bila upečatljiva, znatno više cijenimo njezinu pravu vrijednost kada se sjetimo da ona predstavlja muškarce i žene koji nikada ili praktički nikada nisu išli u kazalište. Ti ljudi, dakle, predstavljaju dodatno pokroviteljstvo za kazalište. Razlozi zašto nikada prije nisu posjetili kazalište bili su prvenstveno ekonomske prirode. Radnik ili zaposlenik s mjesečnim prihodima od 100 do 200 maraka jednostavno nije bio u mogućnosti platiti uobičajene kazališne cijene za sebe i svoju suprugu.

Zahvaljujući našim velikodušnim mjerama, kazalište i koncertna dvorana stekli su podršku širokih masa - masa koje su te institucije poznavale samo po glasinama i gledale na njih s potpunom ravnodušnošću. To je činjenica koja se ne smije zanemariti i koja, naravno, ima povoljan utjecaj na privatna kazališta koja ne posjećuje Snaga kroz radost.

Istrage koje smo proveli početkom 1934. u Siemensovoj tvornici, u vezi s posjetima kazalištima, potvrdile su ta zapažanja. Jedna ili dvije brojke to lako dokazuju: 87,6% muškaraca i 81,3% žena koji su ispitani nikada nije vidjelo operu; 63,8% muškaraca i 74,2% žena koji su ispitani nikada nije posjetilo kazalište. Budući da su ta pitanja postavljena svima zaposlenima u Siemensovoj tvornici, bez obzira na osobu ili položaj, od ravnatelja do pomoćnog radnika, može se s pravom tvrditi da su se oni članovi osoblja tvornice koji su već svjedočili kazališnim ili opernim predstavama nalazili među ekonomski bolje situiranim skupinama zaposlenika.

Nedavna zapažanja u različitim tvornicama pokazuju sretan rezultat da su manualni radnici posebno dobro zastupljeni u aktivnostima koje organizira Snaga kroz radost. Provodi se rad na kulturnom obrazovanju, čiji će se učinci vidjeti kasnije.

Samo u Berlinu, sedam kazališta isključivo ili pretežno nudi predstavu Snaga kroz radost; dok se prosječan broj posjetitelja diljem Reicha kreće između 60% i 70% od ukupnog broja dostupnih mjesta, kazališne predstave Snage kroz radost srećom su uvijek rasprodane puno unaprijed. Pokroviteljstvo ove kvalitete teško se ikada može usporediti s

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Njemačka privatna kazališta.

„Majstorski koncerti“, koji su novoosnovani prije godinu dana, i „Glazbeni sati“, koje posjećujemo, slično uživaju veliku popularnost. Naši veliki koncerti, kojima dirigiraju najpoznatiji njemački dirigenti, uglavnom su rasprodani mnogo prije početka. Među poznatim orkestrima koji su sudjelovali na koncertima su, između ostalih, Berlinski filharmonijski orkestar, lokalni orkestar iz berlinske regije (das Landesorchester Gau Berlin) i orkestar Njemačke opere. Deveta simfonija Beethovena dva je puta izvedena pred punom dvoranom.

U muzejima je radnik dotad vidio izrazito buržoasku instituciju, koju u principu nije posjećivao. Budući da nam je bilo teško dovesti radnika i u muzej, organizirali smo tisuće dirigiranih zabava. No, osim toga, unosili smo umjetnost u tvornicu putem izložbi radova, koje su se održavale u velikim razmjerima i s još većim uspjehom diljem cijelog Reicha. Kontakt s manualnim radnicima Njemačke, štoviše, nudi umjetniku snažnu inspiraciju za umjetničko stvaranje u skladu s vremenom.

Za nekoliko godina, svaka od većih tvornica imat će aranžmane za stalnu izložbu. Svake godine milijuni Nijemaca moći će pozdraviti radove njemačkih umjetnika. Ono što smo, dakle, postigli jest da je njemački umjetnik otišao tamo gdje se radne mase nacije slijevaju zajedno, to jest na radno dvorište i u tvornicu; i da je za svoj trud i za umjetničko blago koje donosi fizičkom radniku umjetnik bogato nagrađen poticajem koji njegovo umjetničko stvaranje prima od kontakta s fizičkim radnikom i strojarnicama.

Sveukupno, naših 66 000 događaja Snaga kroz radost posjetilo je 25 milijuna ljudi.
S našim filmskim kombijima posjetili smo usamljena sela i neobične kutke Njemačke skrivene u šumi i neobrađenoj zemlji, kako bismo našoj braći tamo, barem na neki način, pružili živu promjenu i opuštanje od tereta i umora dana.

Ali naše aktivnosti sežu i dalje. U tisućama i tisućama tvornica tijekom mnogih godina prljavština se nakupila u kutovima i pukotinama, a nitko nikada nije pomislio na uljepšavanje radnog mjesta. Ljudi su se toliko navikli na prljave, skučene i zagušljive radne prostore da su ih prihvaćali kao nešto što se podrazumijeva.

U tome se, sa svježom hrabrošću i energijom, uključio odjel Ljepota na radu . Svež vjetar zapuhao je kroz sve tvornice i pomeo prljavštinu i prašinu s prozora i iz svakog kutka dvorišta i tvornica. Preko 200 milijuna maraka potrošili su upravitelji, vrlo često uz pomoć samog osoblja tvornica, kako bi, na poticaj odjela Ljepota na radu , rad učinili prikladnim za ljudska bića. Tamo gdje su se prije nalazili stari otpad i smeće, danas su mali vrtovi, zelene parcele, uredna igrališta, sportski tereni, svijetle prozračne radne prostorije, bazeni, zahodi i kupaonice. U posljednje dvije godine stvorena su radna mjesta koja je zadovoljstvo vidjeti. Do danas je obrađeno otprilike 17 000 tvornica. Uz bezbrojna poboljšanja većeg ili manjeg značaja, izgrađeno je sljedeće: 4314 kantina i zajedničkih prostorija za osoblje tvornica; 1580 ukrasnih vrtova; 276 sportskih terena; i 93 bazena za plivanje.

Ovaj rad koji danas Snaga kroz radost provodi u tvornicama automatski reagira na dom njemačkog radnika. Jer čovjek koji je navikao na lijepo i čisto mjesto za rad osjećat će se ugodno samo u lijepom i čistom domu.

Izgradnja radnih grupa u tvornicama vrlo brzo napreduje. Ideja je zavariti ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

članovi NSDAP-a i njegovih podružnica unutar tvornice zajedno s najboljim radnicima između 18 i 25 godina u čvrsti, nesalomljivi blok, kako bi čak i u kriznim vremenima, u jedinstvu s vođama „ćelija“ i „blokova“, održali ideju zajednice živom.
Nadalje, ove radne skupine trebale bi stvoriti nove običaje u tvornici i potaknuti događaje poput inspekcija i zajedničkih večeri.

Što se tiče organizacije Snage kroz radost, mogu se navesti sljedeći podaci: Nacionalsocijalistička zajednica Snaga kroz radost podijeljena je na 32 regije, 771 okrug i 15 051 lokalnu grupu s jednakim brojem lokalnih čuvara. Njima se dodaju i čuvari tvornica, čiji je posao unutar tvornice, ukupno 57 000. Svih ovih 75 000 suradnika besplatno pruža svoje usluge Snazi kroz radost.

Snaga kroz radost zapošljava samo 2.547 službenika s plaćom.

Ovaj moćni pothvat, koji je u prve dvije godine trebao biti subvencioniran od strane Njemačke radničke fronte, nadamo se da će ove godine biti neovisan. To je možda najznačajnija i najzanimljivija činjenica, posebno kada se uzme u obzir da je količina novca koju je mobilizirala i pustila u optjecaj organizacija Snaga kroz radost veća od milijun Reichmarka, dok talijanski Dopolavoro nije ni približno dosegao tu razinu, a američka organizacija slobodnog vremena i večeri zahtijeva vrlo znatne subvencije; dok od svih marksističkih napora, koji su - bilo u staroj Njemačkoj ili u boljševičkoj Rusiji ili u industrijskim zemljama Zapada - svugdje potpuno propali, nacionalsocijalizam je na pravom putu.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Njemački zimski rad na pomoći

od Maxa Hungera

Zimski humanitarni rad, koji je pokrenula Nacionalsocijalistička stranka i s velikim žarom prihvatila cijela nacija, postao je priznata institucija Trećeg Reicha i blagoslov za milijune potrebitih, slabih i bolesnih muškaraca, žena i djece.

Iako država putem izravne akcije čini sve kako bi se borila protiv nezaposlenosti i prevladala nevolje osiguravajući rad na sveobuhvatnoj razini, još uvijek nije imala dovoljno vremena pronaći posao za svakog radno sposobnog muškarca i ženu koji su voljni raditi, iako je postigla gotovo nevjerojatno čudo suočena s poteškoćama u trgovini diljem svijeta smanjivši broj nezaposlenih u roku od tri godine sa 7 milijuna na manje od 2 milijuna. Ali, kao i svaka obitelj, uvijek će imati svoje siromašne u svom okrilju.

Socijalno zakonodavstvo i javna pomoć učinili su i čine mnogo kako bi ublažili
žele, ali te institucije ne mogu u potpunosti ukinuti želju.

Zimski rad na pomoći osnovan je kako bi se pomoglo svima onima čija se sredstva za život nalaze odmah ispod granice. Zimski rad na pomoći ne smije zamijeniti javnu pomoć, već ju je nadopuniti.

Kada je nacionalsocijalizam preuzeo vlast 30. siječnja 1933., zatekao je državu, kako je rekao dr. Goebbels ga je opisao: „polje ruševina“, politički kaos, s praznim blagajnama i svakim petim čovjekom koji prima socijalnu pomoć.

Trebalo je hrabro srce i željezna volja da se svlada gotovo beznadna situacija koju su prethodne vlade uzalud pokušavale popraviti. Način na koji su se rješavali ovi gigantski problemi već je postao stvar povijesti, ali će se zauvijek pamtiti kao nevjerojatan primjer hrabrog i konstruktivnog državništva.

Jezgra velikog Nacionalsocijalističkog udruženja za dobrobit već je bila formirana u proljeće 1932., ali njegovo pravo djelovanje nije započelo sve dok stranka nije došla na vlast. Prva službena funkcija udruženja održana je 6. svibnja 1933., kada je, u prisutnosti Führera, glavni povjerenik Hilgenfeldt, koji je bio postavljen na čelo organizacije, objavio Führerovu naredbu kojom se Udruženje proglašava službenim tijelom unutar stranke za Reich, ovlaštenim za rješavanje svih pitanja koja se odnose na javnu dobrobit i pomoć.

Udruga je prvi put pozvana na akciju na Führerov rođendan 20. travnja, kada joj je povjerena distribucija paketa hrane nezaposlenima, te 1. svibnja, kada je provela prvo uličnо prikupljanje za blagdanski fond za djecu.

Ljeti iste godine Udruga je dobila izvršne ovlasti za organizaciju Zimske pomoći koju je planirao Führer, te je odmah započela s organizacijskim pripremama za taj veliki zadatak. Dana 13. rujna Führer je otvorio kampanju, izjavivši da nitko u Njemačkoj ne smije patiti od gladi ili hladnoće tijekom zime, a dr. Goebbels je u svom oproštaju rekao da bi se ovaj Zimski rad na pomoći trebao provesti uz...

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

najčišćim i najpristojnijim metodama koje se mogu zamisliti, te da u znak suosjećanja sa siromašnima cijela nacija prve nedjelje u mjesecu ima „gulaš od jednog jela“ i da razliku u cijeni obične večere ponudi za pomoć potrebitima. Datum početka zimskih radova na pomoći određen je za 1. listopada, a 16. rujna glavni povjerenik Hilgenfeldt otišao je s osobljem od 36 pomoćnika u urede koji su mu bili stavljeni na raspolaganje u zgradi Reichstaga.

U govoru održanom 11. prosinca 1935., Hilgenfeldt opisuje neke od poteškoća s kojima se morao suočiti u organizaciji posla koji mu je povjeren. Od samog početka bilo je jasno da uspjeh pothvata ovisi o izgradnji učinkovitih strojeva za prikupljanje i distribuciju te o tome da se cijela nacija aktivno uključi u njega. Stoga je mlake i ravnodušne trebalo potaknuti na viši osjećaj građanstva, a sebične na novi altruizam; svakom Nijemcu trebalo je dočarati da se istinsko zajedništvo temelji na samožrtvovanju i međusobnoj pomoći. Führer je, otvarajući Zimski rad na pomoći, izjavio: „Ova velika akcija protiv gladi i hladnoće mora se pokrenuti pod motom: Međunarodna solidarnost proletarijata uništena je od nas. Na njezino mjesto podići ćemo živo nacionalno jedinstvo njemačkog naroda.“

Hilgenfeldt je od samog početka prepoznao da organizacija, da bi bila učinkovita, mora biti elastična u svojoj primjeni na potrebe i prilagodljiva promjenjivim uvjetima stvarne potrebe koju je trebala ublažiti.

„Nitko ne smije trpjeti glad i hladnoću!“ To je bila naredba koju je Führer dao svojim vjernim sljedbenicima.

Kako je to trebalo učiniti? Trebalo se brinuti za oko 17 milijuna ljudi: gotovo trećinu ukupnog stanovništva Njemačke. Doista, težak zadatak! Međutim, glavni povjerenik Hilgenfeldt znao je da se prije svega može osloniti na predanu suradnju oko 30 000 lokalnih dijelova stranke, ali je također znao da oni ne mogu zadovoljavajuće funkcionirati bez prethodnog utvrđivanja detaljnih planova koji obuhvaćaju svaku nepredviđenu situaciju.

Zbog toga je pozvao u pomoć stručnjake iz financija, industrije i prometa, te stručnjake za trgovinu krumpirom, brašnom i ugljenom; također je koristio postojeće dobrotvorne institucije od crkvenih misija, njemačkog Crvenog križa, Tehničkog korpusa za hitne slučajeve pa sve do male skupine entuzijastičnih radnika, zvanih "adventisti". Bila je to opća mobilizacija svih snaga obučenih i iskusnih u radu na javnoj pomoći i onih koji su bili spremni i voljni pomoći kao počasni radnici, bez obzira na stranački i društveni status.

Svaka lokalna podružnica stranke diljem zemlje prikupljala je i čuvala imena svih osoba kojima je bila potrebna dodatna pomoć. Kako se posao povećavao, svakoj lokalnoj podružnici pridružen je poseban odjel Nacionalsocijalističkog udruženja za dobrobit gdje su muškarci i žene svih klasa radili zajedno s jednom voljom za jedan zajednički cilj.

Prilikom organiziranja pomoći trebalo je proučiti i osigurati posebne potrebe različitih područja.
Budući da su se životne navike razlikovale u različitim okruzima, čak i u prehrambenoj liniji, a kako su se ugrožena područja uglavnom podudarala s gusto naseljenim industrijskim središtima, Udruga je morala poduzeti mjere kako bi zadovoljila sve te posebne zahtjeve. Ove poteškoće najbolje ilustrira konkretan slučaj: stanovništvo pokrajine Rhein-Westfalen, na primjer, naviklo je konzumirati žutu sortu krumpira; isto se odnosilo na Essen i Hamburg; posljedično, sve bijele i crvene sorte krumpira morale su se slati u druge dijelove Njemačke gdje su bile tražene, posebno u Baden.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Prikupljanje i distribucija krumpira iznimno su opterećivali resurse organizacije zbog nejednakih lokalnih potreba stanovništva. Primjerice, u Bavarsku, koja je samodostatna u pogledu krumpira, gotovo da nije bilo isporuka, dok je za okrug Essen bila potrebna dodatna količina od 1,45 milijuna cwt, a za Sasku 0,92 milijuna cwt. Među ostalim gradovima i okruzima kojima su bile potrebne dodatne zalihe bili su Berlin, središnja Njemačka, industrijska područja Rajnsko-Vestfalije, Baden i dijelovi Württemberga. Tijekom kampanje 1933./34. prikupljeno je i distribuirano otprilike 60 000 željezničkih vagona krumpira. Od te količine samo je Berlin dnevno primao 700-800 vagona. Mjesečna količina podijeljenog krumpira iznosila je oko 30 funti po glavi stanovnika. No, budući da je samo oko trećina stanovništva primala dodatnu pomoć, količina po glavi stanovnika stvarno potpomognutih iznosila je oko 100 funti mjesečno. Slični uvjeti prevladavali su u pogledu potreba i distribucije goriva.

U nekim se okruzima uglavnom loži drvo, u drugima treset, ugljen ili lignitni briketi. Naravno, peći i štednjaci posebno su prilagođeni korištenom gorivu. Stoga se trebalo paziti da svako mjesto bude opskrbljeno potrebnim gorivom u dovoljnoj količini. Količina goriva dopuštena za svako kućanstvo izračunata je tako da bude dovoljna za grijanje jedne sobe tijekom cijele zime. Obiteljima s 3 ili 4 djece dodijeljeno je dovoljno ugljena za grijanje 2 sobe tijekom cijele zime.

Za prijevoz svog goriva potrebnog u 1933./34. bilo je potrebno oko 140 000 željezničkih vagona, što je predstavljalo oko 16% ukupne količine goriva korištenog u Njemačkoj. Količina ugljena isporučena tijekom zime jednoj obitelji s dvoje djece predstavlja približno 9 cwt., dok je svako kućanstvo u rudarskim okruzima, gdje se ugljen ekstravagantnije pali, primilo približno 22 cwt. tijekom istog razdoblja.

Distribuciju ugljena obavljaju lokalni trgovci ugljenom. Osobe koje imaju pravo na naknadu dobivaju naloge za isporuku 1 cwt. svaki. Nalozi se predaju trgovcu ugljenom koji zatim isporučuje ugljen uz plaćanje male naknade za nošenje. Primatelji koji ne mogu platiti, dobivaju ugljen isporučen besplatno.

Možda će se bolje shvatiti veličina zaliha ugljena ako se objasni da bi rudarima Saarskog bazena bila potrebna 3 mjeseca rada da dobiju količinu ugljena potrebnu za zimske radove na pomoći.

Zimska pomoć uključuje i opskrbu obućom i odjećom. Dužine materijala korištenog za odjeća bi činila ukupnu duljinu od čak 5000 milja.

Osim krumpira, dijele se i drugi prehrambeni proizvodi: riža, brašno, kakao, mlijeko, masti, meso, riba i ostale namirnice. Također se osiguravaju besplatni obroci, a za Božić božićna drvca za mlade. Godine 1933./34. samo je u Berlinu podijeljeno 300 000 božićnih drvaca.

Za prikupljanje darova potrebnih za kupnju svih tih ogromnih zaliha usvojeni su razni načini: ulična prikupljanja u kojima sudjeluju čak i najviši državni dužnosnici kao sakupljači, dobrotvorne priredbe, društvene priredbe, ulične lutrije, mjesečna prikupljanja „jednog jela variva“, darovi paketa hrane od funti, javne pretplate, posebni nameti na dohodak, privatne zbirke, ulična prodaja znački itd., itd.

Temeljitost organizacije najbolje se ilustrira metodom u kojoj se „jedno jelo-
Zbirke "gulaša" provode se u Berlinu.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Grad Berlin sastoji se od oko 125 000 kuća; za svaku kuću se sastavlja popis stanovnika, a u svakoj kući se poziva svaka obitelj ili neovisni podstanar te se prikuplja novac. Doprinos, prema mogućnostima donatora, on unosi u popis, koji se u roku od nekoliko sati vraća lokalnoj podružnici zajedno s prikupljenim iznosom. Samo u Berlinu u prosjeku je 140 000 dobrovoljnih pomagača uključeno u zimske radove pomoći.

Također treba spomenuti da je izrada znački i poklona, koji se prodaju na ulicama u posebnim prilikama, osigurala posao i kruh mnogim nezaposlenima u siromašnim industrijskim područjima. Zimi 1933./34., na primjer, narudžbe u iznosu od 4 milijuna maraka poslane su proizvođačima u Bavarskoj šumi, Tiringiji i Saskoj, a nije zaboravljena ni Istočna Pruska sa svojom industrijom jantara. Za 1934./35. vrijednost tih narudžbi povećana je na 5 milijuna maraka.

Olakšica se dodjeljuje svim osobama koje ispunjavaju uvjete, bez obzira na rasu ili nacionalnost.

Primjerice, 1933./34. godine pružena je pomoć 69.336 stranaca, od kojih je 29.108 bilo Židova. Samo u Berlinu Zimski rad za pomoć zbrinuo je 13.818 Židova i 8.054 stranaca. Ukupni iznosi novca i novčane vrijednosti prikupljeni za Zimski rad za pomoć bili su:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Broj potpomognutih bio je sljedeći:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Posebno treba spomenuti neusporedivu pomoć koju su poljoprivrednici pružili Zimskim radovima na pomoći. Nekoliko brojki to će ilustrirati: Primjerice, 1933./34. Pomeranija je isporučila 841 477 cwt krumpira.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******

Machine Translated by Google

Svu robu za zimske radove na pomoći prevezle su Državne željeznice besplatno.
U kampanji 1933./34. doprinos Državnih željeznica u ovoj vezi iznosio je 14.672.957 tona, dok je ukupna težina prijevoza iznosila 59.025.995 cwt.

Broj počasnih pomagača angažiranih u Zimskim radovima na pomoći dosegao je u prosjeku 1,5 milijuna svake godine, dok je u administraciji ove organizacije bio zaposlen sljedeći broj dužnosnika, službenika itd.:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

Ukupni administrativni trošak je nešto manji od 1% ukupnih prihoda.

Führer i Reichskanzler Adolf Hitler, prilikom primanja 27. svibnja prošlog stoljeća glavnog povjerenika Hilgenfeldta u društvu njegovih glavnih radnika, izrazio je svoje veliko poštovanje prema radu koji je organizacija obavila, a kada je zaključio rekavši da je „Zimski rad na pomoći jedinstven povijesni podvig društvenog rada“, samo je izrazio osjećaj svakog pravog Nijemca u vezi s ovim velikim nacionalnim naporom uzajamne dobre volje i osobne žrtve.

******demo vodeni žigovi pretvarača e-knjiga*******